

ஆன்மலாபம்

தாயுமானவர் தரிசனம்

பரிபூரணானந்தம்

விளக்கவுரை:
P.C.இராமலிங்கம்,
குடியாத்தம்.

வேதாந்த சபை,
காமாட்சியம்மன்பேட்டை,
குடியாத்தம்-632 602
வேலூர் மாவட்டம்.
அலைபேசி: 99409-27133

தாயுமானவர் தரிசனம்

(முகவுரை

உலகில் மக்கள் தொகை நாளுக்கு நாள் பெருகிக் கொண்டே போகிறது. அதைத் தொடர்ந்து கவலைகளும் அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. ஒவ்வொருவருக்கும் விதவிதமான கவலைகள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. வயிற்றுக்குப் போதிய உணவு கிடைக்காமல் திண்டாடும் ஏழைகள் முதற்கொண்டு, ஆடம்பரமான சொகுசான வாழ்க்கை வாழும் பணம் படைத்தவர்கள் வரையில் அவரவர்க்குத் தக்கவாறு ஏற்றத்தாழ்வின்றி பேதம் பார்க்காமல் அனைவரையும் கவலை ஆட்கொண்டு மனதை அல்லல்படுத்துகிறது. ஒருவர் வேடிக்கையாகச் சொன்னார், 'ஊரில் இரண்டை ஒழிக்க முடியாது. ஒன்று கொசு, மற்றொன்று கவலை' என்று.

கவலை எதனால் வருகிறது என்பதைப் பார்த்தால், வெளி உலகத்தாலும் உண்டாகிறது, உள் உலகத்தாலும் உண்டாகிறது. வெளி உலகப் பொருட்கள் கிடைக்காமையால் கவலை வருகிறது. உள் உலகமான மனம், புத்தியில் தேவையற்ற எண்ணங்களைச் சுமந்து கொண்டு வாழ்வதாலும் கவலை வருகிறது. பழைய திரைப்படப் பாடலிலே ஒரு வரி 'எண்ணமே சுமைகளாய், இதயமே பாரமாய்' என்று வரும். எண்ணமும் சுமையாகும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அதிகமாய் சிந்திப்பவனுக்குத் தான் 'போர்' அடிக்கும். எங்காவது விலங்குகள்--நாய், பூனை இவைகளுக்குப் 'போர்' அடிப்பதாகத் தெரிகிறதா? கவனித்திருக்கிறீர்களா? அவைகள் சிந்திப்பதே இல்லை. தேவையான அளவு மட்டும் சிந்தித்தால் பரவாயில்லை. தேவை அல்லாதவற்றையும் மனதில் போட்டு சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைக் கண்காணித்தால் தெரியும்.

பழைய திரைப்படத்தில் ஒரு காட்சி அமைக்கப்பட்டிருக்கும். திருமணம் முடிந்ததும் மணமக்கள் மணமேடையை வலம் வருகின்றனர். மணப்பெண்ணின் சேலை முந்தானை நீளமாகத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இதை ஒருவன் கவனிப்பான். அவன் மனதில் இவ்வாறு கற்பனை தோன்றும். அந்த முந்தானையில் பக்கத்தில் உள்ள குத்துவிளக்கு தீபச் சுடர் பற்றி, முந்தானை எரிய, தொடர்ந்து சேலையில் தீப்பிடிக்க, அவள் மாப்பிள்ளையைக் கட்டிப் பிடிக்க, அந்தத் தீ பரவி, மணமேடையில் உள்ள கம்பத்தில் பற்றி எரிய அமர்க்களமாகப் போய்விடுகிறது. அந்த நேரத்தில் கற்பனை செய்பவன் தோள்களை யாரோ தொடுகின்றார்கள். உடனே அவன் நனவு உலகத்திற்கு வருகிறான். ஏதோ திருமணத்திற்கு வந்தோமா, வாழ்த்தினோமா, விருந்து

சாப்பிட்டோமா என்று போவதை விட்டுவிட்டு, தேவையில்லாத கற்பனை எதற்காக?

இப்படித்தான் நாம் தினமும் மனதில் எண்ணற்ற-தேவையற்ற எண்ணங்களால் சூழப்பட்டு அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். 'நேற்றோ நாளையோ நம்மை அதிகமாகப் பாதிப்பதில்லை. அந்த நினைவுகளும், அதைப்பற்றிய கற்பனைகளுமே நம்மை அதிகமாகப் பாதிக்கின்றன' என்று சொல்வார்கள். அற்புதமான வாசகம். நடந்தவையோ, நடக்கப் போவதுவோ நம்மைப் பாதிப்பதைக் காட்டிலும், இவ்வாறு நடந்ததற்குக் காரணம் என்ன, அதற்கு பழிவாங்குவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதான கற்பனைகளே அதிகம் பாதிக்கின்றன. இதனைக் கூர்ந்து நோக்க வேண்டும்.

ஆக, கவலைகள் வெளி உலகத்திலிருந்தும், உள் உலகத்திலிருந்தும் உற்பத்தியாகி நம்மைப் பாதிக்கின்றன. வெளி உலகத்தின் கவலைகளை எப்படியாவது தடுத்து நிறுத்த வழி இருக்கும். உள் உலகப் பிரச்சனைகளை எப்படி தீர்ப்பது?

பிற்காலத்தில் ஒருவனுக்கு வாழ்வில் என்னென்ன தேவை என்பதைக் கண்டறிந்து அவைகளைத் தேடி சேர்த்துவிட்டால், வாழ்வு சுகமாக அமையும் அல்லவா என்று படிக்கின்ற காலத்திலேயே ஒருவனுக்கு எண்ணம் வந்தது. அவன் பேப்பரையும் பேனாவையும் எடுத்துக் கொண்டு, மேசையின் முன்னே அமர்ந்து யோசித்தான். ஒவ்வொன்றாக யோசித்து யோசித்து எழுத ஆரம்பித்தான். முதலில் பட்டப் படிப்பு, அடுத்து வேலை, வாகனம், தொடர்ந்து சொந்த வீடு, அழகான மனைவி, பாத்திரங்கள் பண்டங்கள், அளவுடன் பிள்ளைகள், எதிர்கால குடும்ப செலவுக்கான சேமிப்பு, பிள்ளைகளின் படிப்புக்கு ஏற்ற சம்பாதனை இப்படி ஒவ்வொன்றாகப் பட்டியல் போட்டான். எதுவும் விடுபடாமல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதா என்று திரும்பத் திரும்பப் படித்துப் பார்த்தான். அனைத்தும் சரியாகத் தான் இருப்பதாகத் தெரிந்தது.

இருப்பினும், அந்த கிராமத்தில் வாழ்ந்து முடித்த முதியவர் ஒருவரிடம் இதனைக் காண்பித்து ஒப்புதல் பெற்றால் நன்றாக இருக்கும் என்று கருதி, அவரிடம் சென்று, தன் எண்ணத்தைக் கூறி, பின்பு அந்த 'லிஸ்ட்டைக்' காண்பித்தான். முதியவர் பொறுமையாகப் படித்து விட்டு, அவனிடம், 'பேனா இருக்கிறதா?' என்று கேட்டார். அவன் பேனாவைக் கொடுத்தான். அவர் அந்த 'லிஸ்ட்டின்' குறுக்காக ஒரு கோடு போட்டு முழுவதையும் அடித்து விட்டார். அவனுக்கு இவரிடம் போய் ஏன் காட்டினோம் என்று ஆகிவிட்டது. பேப்பரோ அவர் கையில் இருக்கிறது. என்ன செய்வது? அவர் அவ்வாறு அடித்து விட்ட பிறகு, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக 'போதும் என்ற மனம்' என்று எழுதி விட்டு,

‘இந்த ஒன்றை மட்டும் நீ அடைந்து விட்டால் மற்ற எது வந்தாலும் சுகம் தானே வரும். வாழ்வில் நிம்மதி என்றும் நிலைத்து நிற்கும்’ என்றார்.

வாழ்வில் சுகம் காண விரும்பினால், முதலில் தேவையானது பொருட்கள் அல்ல, உறவுகள் அல்ல, போதும் என்ற மனம் தான் தேவை. இந்த மனநிலை இருந்தாலே நிம்மதி-திருப்தி தானே வரும். எந்த மனதில் திருப்தி இருக்கிறதோ, அங்கே அமைதி-சாந்தம் இருக்கும். எங்கே சாந்தம் இருக்கிறதோ, அந்த மனதே ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கான அடித்தளமாக அமையும்.

ஆகவே, மனதைச் சரிசெய்ய அதனைப் பழக்க வேண்டும். அது குரங்கு போல அலைகின்ற தன்மை உடையது. எந்தெந்த வழிகளில் அந்த மனதைப் பழக்க வேண்டும்? அந்த வழிகளைப் பின்பற்ற அறியாமல் வாழ்கின்றோம் என்பதை எல்லாம் தாயுமானவர் பட்டியல் இடுகிறார். மகான்கள் மக்களிடம் உள்ள குறைகளைத் தம்பால் இருப்பதாகவே எண்ணி பாடுவார்கள். உண்மையில் அவர்களிடம் குறைகள் கிடையாது. நமக்கு வலியுறுத்தவே, யாரையும் குறைகூறாமல், தம்மீது ஏற்றிச் சொல்லிச் சென்றுள்ளார்கள்.

தாயுமானவரின் அநேக பாடல்கள் பன்னிரு சீர் ஆசிரிய விருத்தப் பா வகையைச் சேர்ந்தவை. பத்துப் பத்துப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. இவற்றின் கடைசி நான்காவது அடியில், அரை அடி அந்த பத்துக்கும் ஒன்று போலவே இருக்கும். இவ்வண்ணம் பாடல் அடியை அமைப்பது ‘மகுடம்’ என்று சொல்வர். சாதாரணமான சொற்களைப் பயன்படுத்தி, உள்ளம் உருகும் வண்ணம் பாடியிருக்கிறார். வாழ்வுக்கு வழிகாட்டும் கருத்துக்களோடு அமைந்த அந்தப் பாடல்களின் வரிகளை மனப்பாடம் செய்து கொண்டு, பொருள் உணர்ந்து பாடினால் மனம் உருகுவது மட்டுமல்ல, மனம் ஒருநிலைப்படுவதற்கு உதவக் கூடியவை.

முதலில், ‘பரிபுரணானந்தம்’ என்று முடிகின்ற பத்துப் பாடல்களை எடுத்துக் கொண்டு, அவைகளில் தாயுமானவர் கூறிய கருத்துக்களைச் சிந்தனை செய்வோம்.

குடியாத்தம்

P.C.இராமலிங்கம்.

வேலூர் மாவட்டம்.

அலைபேசி: 99409-27133

பரிபுரணானந்தம்-1

வாசா கயிங்கரியம் அன்றிஒரு சாதனம்
மனோவாயு நிற்கும் வண்ணம்
வாலாய மாகவும் பழகிஅறி யேன்துறவு
மார்க்கத்தின் இச்சைபோல
நேசானு சாரியாய் விவகரிப் பேன்அந்த
நினைவையும் மறந்தபோது
நித்திரைகொள்வேந்தேகம் நீங்கும்என எண்ணிலோ
நெஞ்சம்துடித்து அயருவேன்
பேசாத ஆனந்த நிட்டைக்கும் அறிவுஇலாப்
பேதைக்கும் வெகுதாரமே
பேய்க்குணம் அறிந்துஇந்த நாய்க்கும்ஒரு வழிபெரிய
பேரின்ப நிட்டை அருள்வாய்
பா(ச) அடவிக்குளே செல்லாத அவர்க்குஅருள்
பழுத்தொழுகு தேவதருவே
பார்க்குமிடம் எங்கும்ஒரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபுரணானந்தமே.

இன்றைய கால மருத்துவத் துறையில் இதயத்தை எடுத்து விட்டு, வேறு இதயம் பொருத்தும் அளவுக்கு முன்னேற்றம் கண்டிருப்பதைக் கண்டு பெருமிதம் அடைகின்றோம். ஆனால் எந்தவொரு டெலஸ்கோப், ஸ்கேனிங், ஆப்ரேஷன் தியேட்டர் போன்றவைகள் இல்லாத அந்தக் காலத்திலேயே நம்முடைய தேகத்தையும், அந்த தேகத்திற்கு வருகின்ற நோய்கள் பற்றியும் விரிவாக சொல்லியுள்ளனர் நமது முன்னோர்கள். 'தேரையர் வாகடம்' என்ற நூலில் மனிதனுக்கு 4448 நோய் வருவதாகச் சொல்லி, அதன் விவரங்கள், அதற்கான மருத்துவமும் தெளிவாக்கப்பட்டு இருக்கிறதாம்.

வேதாந்தம் போன்ற தத்துவ நூல்களில் நம்முடைய தேகம் கண்ணுக்குத் தெரிவது 'பருவுடல்' என்றும் அதற்குள் கண்ணுக்குத் தெரியாத 'சூக்கும உடலும்' இருக்கிறது என்றும் சொல்லப்பட்டு உள்ளது. மரணம் வந்தால் பருவுடல் விழுந்துவிட, உள்ளே இருக்கிற சூக்கும தேகம் வெளியே சென்று விடுகிறது.

இந்த தேகத்தில் உள்ள உறுப்புகளை வகைவாரியாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு இவை ஐந்தும்

ஒருவகை. இவைகள் அறிவுக் கருவிகள்-ஞானேந்திரியங்கள் ஆகும். அதாவது அறிவை உணர்பவை. அறிவு ஒன்று என்ற போதிலும், கேட்பதினால் வரும் அறிவு, காண்பதினால் வரும் அறிவு, வாசனையை நுகர்வதினால் வரும் அறிவு என்று இடத்திற்கு இடம் மாறுபடுகிறது. வாக்கு(வாய்), கை, கால், குதம், பிறப்பு உறுப்பு இந்த ஐந்தினையும் செயல் உறுப்புகள்-கர்மேந்திரியங்கள் (செயல் இந்திரியங்கள்) ஆகும். இவைகள் அறிவை உணராது. செயல்களைச் செய்ய உதவுவது. இந்த ஐந்தும் அறிவை உணராது. இவைகளுக்கு இடப்பட்ட பெயர்களே அவைகளின் தொழில்களை உணர்த்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன என்பதைக் கவனிக்கத் தவறக்கூடாது.

கர்மேந்திரியங்களில் அத்தியாவசியமானது வாக்கு என்று சொல்லலாம். வாயுள்ள பிள்ளை பிழைத்துக் கொள்ளும் என்று சொல்வது உலக வழக்கம். உண்மை தான். இக்காலத்தில் சாமர்த்தியமாகப் பேசத் தெரியாவிட்டால் ஏமாற்றிவிடும் சமுதாயமாக இருக்கிறது. அதிகமாகப் பேசினால் வாயாடி என்றும் பெயர் வைத்துவிடுவார்கள். ஆகவே, ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்.

வாய்ஜாலக்காரனாக மட்டும் இருந்தால் உலகியல் வாழ்வுக்கு வேண்டுமானால் போதுமானதாக இருக்கலாம். உலக வாழ்வு மட்டுமே இருந்தால் பிறப்பும் இறப்பும் வருவது தொடர்கதையாகவே இருக்கும். கவலைகள் தொடர்ந்தவண்ணம் வாழ்ந்துகொண்டே இருக்க நேரிடும். கவலையின்றி வாழ்வதற்கு ஆன்மீக வாழ்வின் பக்கமும் சாய்ந்து செயல்படவேண்டும். ஆன்மீகத்திற்கு வாக்கு தேவைப்படாது. நாம ஜெபம், படிப்பதற்கும் வாய் தேவை தான் என்ற போதிலும், தேவையற்ற பேச்சு பயன்படாது. முன்னேற்றம் ஏற்பட வேண்டுமாயின் மௌனமே தேவை.

வாய்ப்பேச்சினை வைத்துக் கொண்டு, எந்த ஒரு வழிமுறையையும் பின்பற்றாமல் இருந்தால் வாழ்நாள் வீண் நாளாகத் தான் கழியும். இதைத்தான் 'வாசா கயிங்கரியம் அன்றி'

வேறு எதையும் செய்யவில்லை என்று தாயுமானவர் தெரிவிக்கிறார். நாம் செய்வதைத் தடுத்து நிறுத்தவே அவர் செய்வதாகக் கூறுகிறார். பிறர் மனம் நோகப் பேசாதவர்கள் ஞானிகள், தவசீலர்கள்.

இதைத் தானே நாம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். வாயின் செயலான பேசுவதை மட்டுமே செய்கின்றோம். அதைக்கொண்டு உழைக்கின்றோம், மனைவி மக்களைக் காப்பாற்றுகின்றோம். சொத்துக்களைச் சேர்த்து வைக்கின்றோம். மற்றவர்களுக்காகவே வாழ்கின்றோம். கடமையைச் செய்ய வேண்டியது தான். நம்மைச் சார்ந்தவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அதே

சமயத்தில் நமக்காக ஒரு மணி நேரமாவது ஒதுக்க வேண்டாமா? யாருக்காக பணம் ஈட்டுகிறோமோ அவர்கள் கடைசி காலத்தில் உதவி செய்ய முடியுமா? ஒரு கிழவன் மரணத் தறுவாயில் இருந்தான். அவனது நண்பன் பார்ப்பதற்கு வந்தான். அவனிடம் 'கடைசி ஆசை ஏதாவது இருக்கிறதா?' என்று கேட்டான். "ஒன்றுமில்லை. தனியாகப் போவதற்குப் பயமாக இருக்கிறது" என்றான் அந்தக் கிழவன். வந்தவன் கேட்டதே 'தவறு' என்று ஒன்றுமே பேசாமல் வெளியே போய்விட்டான்.

'காதற்ற ஊசியும் வாராது காணும் கடைவழிக்கே' என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த நேரத்தில் யாரும் உதவ முடியாது. கடமையைத் தவறாது செய்கின்ற போதே, நமக்காகவும் நேரம் ஒதுக்கிக் கொள்ளப் பழக வேண்டும். ஆன்மீக நெறி முறைகளில் செல்ல அந்த காலத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும். பிறப்பு இறப்பிலிருந்து விடுபடுவது ஒருபுறம் இருக்கட்டும், குறைந்தபட்சம் கவலைகள் நம்மைப் பற்றிக் கொள்ளாதிருக்கவாவது உதவும்.

செயல்களை மட்டுமே செய்கின்றோம், அதுவும் மற்றவர்களுக்காக. நமக்காக அதாவது நம்முடைய இறுதி பயணத்திற்காக அல்ல என்பதை முதலில் உணர்த்துகிறார்.

'வாசா கயிங்கரியம்' என்பது வேறு ஒரு அர்த்தத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்குமோ என்று தோன்றுகிறது. ஆன்மீகப் பாதையில் வந்தவர்களைப் பார்த்தும் கூறியிருக்கலாம். அநேக மக்கள் ஆன்மீகம் என்ற பெயரில் இதிகாசம், புராணங்கள் படிக்கின்றனர். இங்கே வாசிப்பது இருக்கின்றது. அதில் சொல்லப்பட்டதை ரசிக்கின்றனர். சிலர் பாடல்களை மனப்பாடமும் செய்து விடுகின்றனர். வேதாந்தம் படிக்கின்றனர். தத்துவங்களை ஒன்றுவிடாமல் ஒப்பிக்கின்றனர். அதன் உட்பொருளை உணர்ந்து வாசித்ததை அப்பியாசத்திற்குக் கொண்டுவருவதில்லை. படிப்பது மட்டுமே நடைபெறுகிறது. பயிற்சியில் ஈடுபடுவதில்லை. அதனால் மனம் அலைபாய்வது நிற்பதில்லை. மனம் அமைதி அடைவதில்லை. மருந்து மாத்திரை உட்கொண்டே, எந்த உணவையும் ஒதுக்கி வைக்காமல் அனைத்தையும் வாய்க்கு சுவையாக சாப்பிட்டுக்கொண்டே இருந்தால் உடல் எப்படி ஆரோக்கியமாகும்?

இறைவன் ஒருவனே என்று படித்து விட்டு, சிவன் தான் பெரிய கடவுள், அரியே உயர்ந்த கடவுள் என்று சண்டையிடுகின்றனர். நாமம் போடுவதில் வடகலை, தென்கலை என்று ஏன் பிரித்தார்கள் என்பதை உணராமலேயே யானைக்கு எந்த நாமம் போடுவது என்று பிரச்சனையை எழுப்புகிறார்கள். எங்கும் எதிலும் இறைவன் இருக்கின்றான் என்று படித்துவிட்டு, கோவிலுக்குப் போய் பிரசாதம் வாங்கி சாப்பிட்டு கம்பத்தில் கையை துடைத்து விடுகிறார்கள்,

கம்பத்தில் இறைவன் இருக்கிறான் அவன் மீதே கையைத் துடைக்கிறோம் என்று உணர்வதில்லை.

அட்டாங்க யோகத்தில் இயமம், நியமம் ஆகியவற்றை முறைப்படி தவறாமல் பின்பற்ற முடிந்த பின்பே பிராணாயாமம், தாரணை முதலான அடுத்த படிகளுக்குச் சென்றால் வெற்றி கிடைக்கும் என்பதைப் புத்தக அளவில் படித்து விட்டு, நேரடியாக மூச்சுப் பயிற்சிக்குச் சென்று விடுகின்றனர்.

தேகம் நானல்ல, பிராணன் நானல்ல, அந்தக்கரணங்கள் நானல்ல என்று ஒவ்வொன்றாகத் தள்ளி ஆத்மாவை உணரவேண்டும் என்று வேதாந்தம் சொல்வதைப் படிக்கிறோம். ஆனால் உலகியல் வாழ்வில் தேகாபிமானத்தோடு வாழ்கிறோம். படித்ததை அப்பியாசத்திற்குக் கொண்டு வருவதில்லை.

வாசித்தவற்றை உள்வாங்கி, தெளிந்து, பயிற்சிக்குக் கொண்டு வராமல், சாஸ்திரங்களில் சொல்லியுள்ளவாறு சாதனங்களைக் கடைப்பிடிக்காமல் காலம் கழிப்பவர்களும் 'வாசா கைங்கரியம்' மட்டுமே செய்கின்றனர் என்பதாகவும் அர்த்தம் கொள்ளலாம்.

தாயுமானவர் நம்மிடம் உள்ள குறைகளை அவரிடம் உள்ளதாகச் சுட்டிக் காட்டி, நாம் திருந்துவதற்கு வழிசொல்கிறார். 'விரதம் இரு, மந்திர ஜெபம் செய், கோவிலுக்குக் காலையும் மாலையும் சென்று வழிபடு' என்றெல்லாம் சொல்லவில்லை. எதைச் செய்தாலும் எது வாய்க்கப் பெற்றால் ஆனந்தமாக இருக்க முடியுமோ அந்த அடிப்படையான விஷயமாகிய 'மனம் அடங்க பயிற்சி செய்' என்று சொல்கிறார். 'ஒரு சாதனம் மனோவாயு நிற்கும் வண்ணம்' பழகவில்லையே என்று அங்கலாய்க்கிறார். மகான்கள் சொல்வதில் எப்போதும் நுணுக்கம்-உட்கருத்து இருக்கும். பாடலின் இந்த வரியைப் படிக்கும்போது சாதாரணமாகத் தான் தெரியும். ஆழ்ந்து ஆய்வு செய்தால் அற்புதமான கருத்து உள்ளே பொதிந்து கிடப்பது புரியவரும்.

'மனோவாயு நிற்கும் வண்ணம்' என்பதில் முதலில் மனதை வைத்து பின்னால் வாயுவைச் சொல்லியுள்ளார். இலக்கணப்படி மோனை அமைவதற்காக சொல்லப்பட்டது என்று சமாதானம் சொல்லலாம். அவ்வாறாயின், 'வாயுமனம் நிற்கும் வண்ணம்' என்று மாற்றிப் பாடியிருந்தாலும் மோனை கெட்டுப் போகவில்லை. ('ம' என்ற எழுத்துக்கு 'வ' என்ற எழுத்து மோனையாக வரலாம் என்று தமிழ் இலக்கண நூல் யாப்பருங்கலக் காரிகை கூறுகிறது) ஆகவே மனோவாயு என்று அமைத்திருப்பதில் ஏதோ உட்பொருள் இருக்க வேண்டும். சற்று உள்ளே செல்வோம்.

வாயு என்பது பிராணனைக் குறிப்பதாகும். வாயுவை அடக்கினால் மனம் அடங்கிவிடும். மனதை அடக்கினாலும் பிராணன் அடங்கிவிடும். அவரவர்க்கு ஒத்துப்போகிற வழியில் பயிற்சி மேற்கொள்ளலாம்.

பிராணனை அடக்க பிராணாயாமப் பயிற்சி அட்டாங்க யோகத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. பிராண வாயுவை உள்ளிழுத்தல், வெளியே விடுதல், இவை இரண்டுக்கும் மத்தியில் உள்ளிழுத்த மூச்சினை வெளியே விடாமல் சற்று நேரம் உள்ளேயே அடங்கி வைத்தல் இந்த மூன்று முறைகளும் 1:4:2 போன்ற விகிதாசார அடிப்படையில் செய்யப்பட வேண்டும் என்றெல்லாம் கூறப்பட்டுள்ளது. இதையே சற்று மாற்றி, உள்ளிழுத்தல், வெளியே விடுதல், மறுபடியும் உள்ளே இழுப்பதற்கு முன்பு சற்று நேரம் உள்ளிழுக்காமல் வெளியிலேயே நிறுத்தி வைத்தல் என்பதாகவும் செய்யலாம் என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சாதகர்களின் பக்குவத்தன்மைக்கேற்ப இவைகள் மாறுபடும்.

இந்த பிராணாயாமப் பயிற்சி செய்வதற்கு முன்பாக இயமம், நியமம் இவைகளைக் கடைப்பிடித்து முன்னேற்றம் கண்டிருக்க வேண்டும். இயமம் என்பது கொல்லாமை, கள்ளாமை, சுத்தம், அகிம்சை முதலான பத்து, நியமம் என்பது தவம், தானம், சிரத்தை, ஜபம், விரதம் முதலான பத்து ஆக இருபதையும் கண்டிப்பாகத் தவாறமல் பின்பற்றும் பக்குவம் வந்திருக்க வேண்டும். இக்காலத்தில் இவைகளைச் சரிவர கடைப்பிடிக்காமலேயே பிராணாயாமப் பயிற்சியில் நுழைந்து விடுகின்றனர். அதனால் தீங்கு நேரிடுகிறது.

எனது தந்தையாருடன் சக மாணாக்கராக இருந்து வேதாந்த பாடம் கேட்ட ஒரு பெண்மணி இந்த பயிற்சியை மேற்கொண்டார். ரத்தபேதி ஆகிவிட்டது. அவர் குருநாதரிடம் வந்து தெரிவித்த போது, குருவானவர், “என்னைக் கேட்காமல் யார் உன்னை இவைகளைச் செய்யச் சொன்னது?” என்று கோபமாகக் கடிந்துகொண்டாராம். பிராணாயாமப் பயிற்சி குருமுகாந்திரமாகத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டு செய்ய வேண்டிய ஒன்றாகும்.

மனம் அடங்க பயிற்சி செய்யும் போது, முதலில் மனம்குவிய ஜெபம், வழிபாடு போன்றவை உதவலாம். இவைகளினால் மனம் ஒருநிலைப்படுமே தவிர மனம் அடங்காது. மனம் அடங்குவது என்பது மனதைக் கடந்து செல்வதே ஆகும். புத்தர் மனதைக் கடந்து சென்றவர். அவருக்கு மனம் இருக்காதா என்று கேட்கலாம். மனம் இருந்தது. மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லும் போது, சீடர்களுடன் பேசும் போது மனதின் மூலமாகத் தான் பேசமுடியும். ஆனால் மனதிற்கு அவர் எஜமானனாக இருந்தார். மனம் அவருக்கு வேலையாளாக

இருந்தது. தேவைப்பட்டால் தான் மனதைப் பயன்படுத்துவார். நாம் மனம் போன வழியே போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். மனம் நம்மை வேலை வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இது தான் வித்தியாசம்.

ஞான மார்க்கத்தில், உலகம், தேகம், புலன்கள், மனம், புத்தி எதுவும் நான் அல்ல, உள்ளே இருக்கும் ஆத்மாவே நான் என்று ஒவ்வொன்றாக 'இது நான் அல்ல, இது நான் அல்ல' என்று நேதி களையும் முறை விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைப் பின்பற்றி உள்நோக்கித் திருப்பினால், மனதைக் கடந்து செல்ல முடியும். அந்த நேரத்தில் பிராணனும் அடங்கிவிடும். இந்த முறையில் தீங்கு அதாவது எதிரிடையான விளைவுகள் எதுவும் ஏற்பட வாய்ப்புகள் இல்லை.

இதன் காரணமாகவே மனம் அடங்க, வாயு தானே அடங்கும் என்பதால் மனதைக் கடந்து செல்லும் வழிமுறைகளில் பழகி, பிராணன் தானாக ஒடுங்கப் பழகவில்லையே என்று குறிப்பிடும் முகத்தான்

‘மனோவாயு நிற்கும் வண்ணம்’

என்று மனதை முதலில் வைத்து வாயுவை பின்னால் சொல்லிப் பாடியுள்ளார்.

செய்ய வேண்டியவை விரதமா, ஜெபமா, பிரார்த்தனையா, பஜனையா என்பதல்ல பிரச்சினை. மனம் அடங்க வேண்டும் என்பதே தாத்பரியம். அதற்கான சாதனத்தைத் தொடர்ந்து பழகவேண்டும். மனதை அலையவிட்டு நாமும் அதன்பின்னால் அலைந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் உலகியலில் மனம் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பது போலவும், எதையும் விரும்பாதது போலவும் நடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். வெளியே விருந்துக்கு சென்றால் போதும், பார்ப்பவர்கள் மெச்ச வேண்டும் என்பதற்காக, “நான் இன்னின்ன உணவுகளைச் சாப்பிடுவதில்லை, அளவும் கொஞ்சமாகத் தான் உண்பது எனப் பழகிவிட்டேன், இப்பொழுதெல்லாம் ‘ரெஸ்டிரிக்ட்ஸ்’ தான்” என்று அனைத்தையும் துறந்து விட்டது போல் பேசுவோம்.

இக்காலத்தில் நடிப்பு தேவை தான். இல்லையென்று சொல்லவில்லை. உண்மையைப் பேசினால் மதிப்பதில்லை என்பதையும் ஒதுக்கிவிட முடியாது. பிறரைப் பாதிக்காத வகையில் நடிப்பு இருந்தால் பரவாயில்லை. அதுவும் முக்கியமாக நம்மைப் பாதிக்கக்கூடாது. எந்த வேலை செய்தாலும், நம்முடைய ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறு வரக்கூடாத வகையில் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்ட துறவு வாழ்க்கையில் இருப்பதைப் போல நடிப்பதால் எந்த ஒரு பிரயோசனமும் ஆன்மீகப் பாதையில் ஏற்படாது.

இவ்வாறு வாழ்வில் எந்த ஒரு மார்க்கத்தையும் பின்பற்றுவதில்லை. பிறர் பராட்டவேண்டும் என்பதற்காகவே வாழ்வது, செயலுக்கு முக்கியத்துவம்

தருவது போன்றவைகளே தினமும் நம் மனதில் இடம்பிடித்துக் கொள்கின்றன. தொலைக்காட்சி பார்ப்பது, செய்தித்தாள் வாசிப்பது உட்பட எந்த செயலும் இல்லையெனில் உறங்கப் போய்விடுவது. இப்படியாக வாழ்நாளைக் கழிக்கின்றோம்.

இடையில் மரணத்தின் நினைவு வந்து விட்டால் மனம் துடித்துப் போகிறது. ஏனெனில் எத்தகைய பயத்தையும் போக்கி விடலாம். மரண பயம் நம்மை விட்டுப் போவதில்லை. படித்தவர்களாயினும், பாமரர்களாயினும் மரண பயம் என்பது எளிதில் நீங்குவதில்லை. மரணம் என்பது, நம்முடைய நிறைவேறாத ஆசைகள், அனுபவிக்க வேண்டிய எதிர்பார்ப்பு, எதிர்கால நம்பிக்கை அத்தனைக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்கின்ற கணம் ஆகும். மரணத்தின் பிறகு நாம் இல்லாமல் போய்விடுகிறோம் என்ற எண்ணமே அந்த பயத்திற்குக் காரணம்.

நாம் என்பது இந்த தேகமே என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த தேகம் விழுந்து விடுகிறது. அதன் பிறகு நாம் எதைக்கொண்டு நிறைவேறாதவற்றை அடைவது, அனுபவிப்பது?; கண்ணுக்குத் தெரியும் இந்த பருவுடலுக்குள் சூக்கும உடல் இருக்கிறது. இது வெளியேறி விடுகிறது என்று முதலில் பார்த்தோம். அந்த சூக்கும உடல் மறுபிறவியில் இன்னொரு தாயின் கருவில் புகுந்து பிறக்கிறது. அவ்வாறாயின் அந்த சூக்கும உடல் தான் நாமா? உண்மையில் அதுவும் நாம் இல்லை. இவை அனைத்தும் இயங்குவதற்கு ஆதாரமாக இருக்கும் ஆத்மாவே நாம். இந்த ஆத்மா அழிவதில்லை. எப்படி அலுவலகப் பணியில் ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்கு பணி இடமாற்றம் (transfer) செய்கிறார்களோ அப்படி நாம் மறுபிறவி எடுத்து வருகிறோம். மரணம் என்பது மறுபிறவிக்கு 'டிரான்ஸ்பர்' ஆவது. இதைப் புரிந்து தெளிந்து விட்டால், சென்ற பிறவியிலும் நாம் இருந்தோம், அடுத்த பிறவியிலும் இருப்போம் என்பது தெரிந்து விடும். அப்போது தான் மரண பயம் நீங்கும்.

இந்த பயம் நீங்குமாயின், பிறப்பு இறப்பு இல்லா நிலை அடைய வழி ஏற்பட்டு, பேரின்பம் தானாக வந்து எய்தும். ஆனால் தற்போது நாம் இருக்கும் நிலையில், அந்த பேரின்பம் எங்கேயோ தொலைவில் இருக்கிறது என்பதையே

‘பேசாத பேரின்ப நிட்டைக்கும் அறிவு இலாப் பேதைக்கும் வெகுதூரமே’

என்று கூறுகிறார். பேரின்ப நிஷ்டை என்பது பேசாத நிலை. வாயினால் சப்தம் போட்டு பேசுவதை மட்டும் பேசுவது என்று நாம் எடுத்துக் கொள்கிறோம். மனம் பல்வேறு எண்ணங்களை அசைபோட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதும் பேசிக்கொண்டு தான் இருக்கிறோம். அதற்கு ‘நினைத்தல்’ என்று பெயர் வைக்கிறோம். உண்மையில் அதுவும் மனம் பேசுவதே. பேசாத நிலை என்பது

வாய் மட்டுமல்ல, மனமும் பேசாமல் இருக்க வேண்டும். அந்த நிலை வாய்க்கப்பெற்றால் பேரின்பம் தானே வந்திடும்.

இதை அடையாமல் இருப்பது அறிவு இல்லாத நிலை. என்ன? நமக்கெல்லாம் அறிவில்லையா என்று கேட்கக்கூடாது. ஒவ்வொருவருக்கும் அறிவு இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஒன்றில் நிபுணர்களாகத்தான் இருக்கின்றனர். மாட்டு வண்டி ஓட்டுபவனாக இருந்தாலும் சரி, மூட்டை தூக்குபவனாக இருந்தாலும் சரி அந்தந்த வேலைகளைத் தொடர்ந்து செய்யும் போது, அதில் உள்ள 'ஏற்ற இறக்கங்கள்' புரிய ஆரம்பித்து அதில் நிபுணத்துவம் வந்து விடும். இவைகள் உலகியல் அறிவு ஆகும். எத்தனை படித்தாலும், படிக்காவிட்டாலும் ஒரு நாளைக்கு மரணத்தின் பிடியில் விழத்தான் வேண்டும். அவ்வாறு இறந்து போகாமல் இருக்க என்ன செய்வது, எதைப் பயிற்சி செய்வது என்பதற்கான அறிவு இல்லாத நிலை என்பதே இதன்பொருள். உண்பதும், உழைப்பதும், உறங்குவதுமாக வாழ்கின்ற நிலையிலேயே நாம் ஆட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

இத்தகைய பேய்க்குணம் உடைய நாயேனுக்கும் அந்த பேரின்ப நிட்டையை அருளிச் செய்வாய் என்று கோரிக்கை வைக்கிறார். யாரிடம்? உருவம் உடைய தெய்வங்களிடம் அல்ல. உருவற்ற விராட சக்தியிடம். ஏனெனில் அந்த பிரபஞ்ச இயக்க சக்தியாகிய பரப்பிரம்மம் கற்பகத் தரு போல கேட்டதைத் தரவல்லது. யாருக்கு? பாசம் என்ற காட்டுக்குள்ளே சென்று அகப்பட்டுக் கொள்ளாதவர்க்கு. நம்முடைய கவலை அனைத்துக் காரணம் பாசம்-பற்று வைப்பதே. இதில் மாட்டிக்கொண்டால் ஏன் பேரின்ப நிட்டை வராது? எனில், பேரின்பம் என்பது பாசத்தையும் பற்றையும் கடந்து விளங்குவது. நாம் பாசத்திற்குள் இருக்கும் போது எப்படி அது விளங்கும்? குடிபோதையில் மயக்கமாக இருக்கும் போது உளறுவதையே சரியாகப் பேசுகிறோம் என்று குடிகாரன் நினைப்பது போல, பாசத்தில் இருக்கும் போது இதுவே சுகம், இதைவிட உயர்ந்த ஒன்று இருக்குமா என்பது தெரியாது.

திருமணம் ஆன மோகத்தில் மனைவி மீது பாசம் வைத்தால், அவளுக்கு ஐம்பது வயதாகும் போது அழகு போய்விட அவள் மீது வெறுப்பு வரும். அன்பு வைத்தால் என்பது வயதானாலும் அவளை விட்டு விலக எண்ணம் வராது. பாசம் பற்றே கவலைகளை இழுத்து வந்து விட்டுவிடும் என்பதை உணர்வதே மனதளவில் ஆன்மீகப் பாதைக்கு அழைத்துச் செல்லும்.

சம்பராசுரன் என்பவனோடு போர் புரிய தசரதன் கிளம்பிய போது திறமை வாய்ந்த தேரோட்டி கிடைக்கவில்லை. போர்க்களத்தில் தேரோட்டுபவர் சமயத்துக்குத் தகுந்தவாறு செயல்படும் திறமைசாலியாக இருந்தால் தான்

போரில் வெற்றி பெற முடியும். கைகேயி தேரோட்டுவதில் சிறந்த பயிற்சி பெற்றவள். கணவன் தசரதன் தேரோட்டி இன்றி அவதிப்படுவதைக் கண்டு, தானே தேரோட்ட முன்வந்தாள். காரணம் போரில் தசரதன் வெற்றி பெறவேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல, கணவனின் உயிரையும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற கடமை உணர்வுடன் சம்மதித்தாள். போரில் தசரதன் வெற்றி பெற்றான்.

கைகேயி கணவனுக்காகத் தேரோட்டியது கடமை. வேறு யாராவது தேரோட்டி இருந்தால் அது ஊதியத்திற்காக இருக்கும். யாரும் கிடைக்காத போது, மனைவியே கணவனுக்காக அந்த வேலையைச் செய்யும் போது அச்செயல் கடமை ஆகிறது. தேரோட்டியது அவளது கடமை என்பதை தசரதன் மறந்து, சந்தோஷ மிகுதியால் அவள் மீது இருந்த பாசத்தின் காரணமாக 'என்ன வேண்டுமோ கேள். தருகின்றேன்' என்றான். அவள், 'இரண்டு வரங்களைக் கேட்டாள். அதுவும் அவைகளைத் தேவைப்பட்ட போது பெற்றுக் கொள்வேன்' என்றும் கூறிவிட்டாள். அதன் விளைவு இராமாயணம். கடமையைப் பாராட்டி நாலு வார்த்தை புகழ்ந்து பேசலாம். அதைவிட்டு விட்டு, கடமைக்குப் பரிசு கொடுத்தால் சிக்கல் வரவே செய்யும். கடமையையும் பாசத்தையும் பிரித்தறிய வேண்டும் என்பதைக் காட்டுவதே இந்நிகழ்வு.

பாசம் என்பது காடு போன்றது. காட்டின் உள்ளே சென்றுவிட்டால் வெளியே வருவதற்கு வழிதெரியாமல் சுற்றிச் சுற்றி வருவோம். அங்கே கொடிய விலங்குகள் இருக்கும். அவைகளுக்கு இரையாகாமல் தப்பித்தாக வேண்டும். பாசம் என்பதில் விழுந்தால் பாசம் வைத்தவருக்குத் தேவையான வசதிகளைச் செய்து தரவேண்டும், அவர் கேட்பதை எல்லாம் நிறைவேற்றப் பாடுபடவேண்டும். இதனால் தேவையில்லாத தொல்லைகளும் வந்துசேரும்.

பாச அடவிக்குளே செல்லாத அவர்க்கு அருள் பழுத்த பழதேவ தருவே என்பதன் பொருளே பாசம் என்ற கட்டுக்குள்ளே அகப்படாதவனுக்குப் பரமாத்மாவின் அருள் கிடைக்கும் என்பதே ஆகும். தேவ தரு என்பது கற்பக மரம். இந்த மரம் கேட்டதை எல்லாம் தரவல்லது என்று புராணங்கள் பேசுகின்றன. பரமாத்மாவும் அதைப்போல கேட்டதை எல்லாம் தரவல்லவன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை. நாம் பாசம் என்ற கட்டுக்குள் இருக்கக்கூடாது. 'ஈசனோடு ஆயினும் ஆசை அறுமின்' என்று பெரியவர்கள் கூறியதைக் கேட்டிருக்கிறோம். பரமாத்மாவிடமும் பாசம் உதவாது.

ஒருவர் இறைவனைப் பார்த்து, 'வைத்தவனை நீர்கேட்குமோ மரங்கள் நின்று' என்று பாடினார். மரம் நட்டவன் தண்ணீர் ஊற்றுவான் என்பதே இதன்பொருள். அதைப்போல 'நீ என்னைப் படைத்துவிட்டாய். நீ தான் காப்பாற்ற வேண்டும், காப்பாற்றுவாய். எனக்கு என்ன தர வேண்டும் என்பதை நீ

அறிவாய். நான் எதையும் கேட்கமாட்டேன்' என்று பரமாத்மாவிடம் உரிமையுடன் பக்தியில் இருந்து விடுவது. அல்லது 'கோபம் வந்து தாய் அடித்தாலும், அந்தத் தாயை நினைத்தே அழுது அவளிடம் ஓடிவரும் குழந்தையைப் போல, வரும் துயரத்தைத் தடுக்கவில்லை என்றாலும் நின் பாதங்களைத் தவிர எனக்குச் சரண் புகுவதற்கு வேறு இடம் ஏது?' என்று ஆழ்வார் பாடினாரே அதைப் போல பரமாத்மாவைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்வது.

இவ்வாறு பாசத்தை விட்டு, பரமாத்மாவை வழிபடுபவர்களுக்குக் கற்பக மரம் எனக் கேட்டதெல்லாம் தரவல்லவன் இறைவன் என்பதைக் குறிப்பிட்டு முதல் பாடலை முடிக்கிறார்.

கடைசி வரியான 'பார்க்குமிடம் எங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தம்' என்பதற்கு அடுத்து வரும் பாடல்களின் போது விஞ்ஞானத்தோடு கூடிய விளக்கத்தைப் பார்க்கலாம்.

பரிபூரணானந்தம்-2

தெரிவாக ஊர்வன நடப்பன பறப்பன
செயற்கொண்டு இருப்பனமுதல்
தேகங்கள் அத்தனையும் மோகங்கொள் பௌதிகம்
சென்மித்த ஆங்குஇறக்கும்
விரிவாய பூதங்கள் ஒன்றோடுஒன் றாய்அழியும்
மேற்கொண்ட சேடம்அதுவே
வெறுவெளி நிராலம்ப நிறைதூன்யம் உபசாந்த
வேதவே தாந்தஞானம்
பிரியாத பேரொளி பிறக்கின்ற அருள்அருள்
பெற்றோர்கள் பெற்றபெருமை
பிறவாமை என்றைக்கும் இறவாமை யாய்வந்து
பேசாமை ஆகும்எனவே
பரிவாய் எனக்குநீ அறிவிக்க வந்ததே
பரிபாக காலம்அலவோ
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (2)

விஞ்ஞானம் வெளிநோக்கிச் செல்வது. சுற்றியுள்ள செடி, கொடிகள், மலை, கடல், உயிரினங்கள் இவைகளை ஆராய்வதோடு, நாம் வாழ்கின்ற பூமியை விட்டு வான வெளியில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற சந்திரன், செவ்வாய் போன்ற கோள்கள், சூரியன், நட்சத்திரங்கள் என்று அனைத்தையும் விஞ்ஞானம் ஆய்வு செய்கின்றது. விஞ்ஞானம் வெளிப் பார்வை கொண்டது.

ஆன்மீகம்--உண்மையான ஆன்மீகம்--உள்நோக்கிச் செல்வது. நம்முடைய தேகத்தை விட்டு, புலன்களைத் தவிர்த்து, மனம்-புத்தி வழியாக உட்பார்வை செலுத்துவது. மனதையும் கடந்து அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக இருப்பது எது என்பதைக் கண்டறிவது. 'அண்டத்தில் இருப்பதெல்லாம் பிண்டத்தில் இருக்கிறது என்பதைச் சொன்னதே நம்நாட்டு ஆன்மீகமே.

விஞ்ஞானம் மிகச் சிறிய உயிரினமான அமீபா முதற்கொண்டு அனைத்து உயிரினங்களையும் ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறது. உலகில் பல்வேறு உயிரினங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. மேல்நாட்டில் பூங்கா ஒன்றில் பல ஆயிரக்கணக்கான அரிய வகை உயிரினங்கள் பராமரிக்கப்படுகின்றனவாம். எத்தனை வகையான உயிரினங்கள் அங்கு

வாழ்கின்றன என்பதைக் கணக்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சமீபத்தில் தொலைக்காட்சி செய்தி ஒன்றில் பார்க்க நேர்ந்தது.

இயற்கை படைப்புகளின் அற்புதங்களையும், இரகசியங்களையும் முழுவதுமாக உணர்வதற்கு எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆகுமோ தெரியாது. அத்தனை உயிர்களின் வினைப் பதிவுகளும் எங்கோ ஒரிடத்தில் 'கூகுள்' கணினி 'சர்வர்' போல பதிவு செய்யப்பட்டு தானே ஆக வேண்டும். அதற்கேற்ப அந்த உயிரினங்கள் மாள்வதும், அடுத்து பிறப்பதும் இயற்கையில் நடந்து கொண்டு தானே இருக்கிறது. பூமியில் இருக்கும் உயிரினங்களைப் பட்டியலிட்டால் அது ஆயிரக்கணக்கான பக்கங்களை உடைய ஒரு புத்தகமாகவே இருக்கும்.

நீரில் வாழ்வன, நிலத்தில் வாழ்வன, நீர் நிலம் இரண்டிலும் வாழ்வன, ஊர்ந்து செல்வன, தாவிச் செல்வன, நடப்பன, பறப்பன என்று அவைகளின் செயல்களையும், தன்மைகளையும் வைத்துக் கொண்டு வகை வாரியாகப் பிரிக்கலாம். அப்போதும் பட்டியல் பெரியதாகத் தான் இருக்கும்.

நம்முடைய நாட்டில் பல ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்பே உயிரினங்களைப் பிரிப்பதில் ஒரு எளிய முறையைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள். அவைகளின் பிறப்பினை மையமாக வைத்து பிரித்திருக்கிறார்கள்.

நான்கு வகை பிறப்புகளாக வகுத்திருக்கிறார்கள். 1. கருப்பையில் பிறப்பன (சராயுஜம்). 2. முட்டையில் பிறப்பன (அண்டஜம்). 3. வியர்வையில் பிறப்பன (சுவேதஜம்). 4. (பூமியைப் பிளந்து) விதை முதலியவற்றில் பிறப்பன (உத்பிச்சம்) என்பன ஆகும். 'ஜம்' என்றால் பிறப்பைக் குறிப்பதாகும்.

இவைகளிலும் மூன்று வகை சாதியாகக் கண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது வழக்கத்தில் உள்ள மனித சாதி அல்ல. 1. உத்தம சாதி 2. மத்திம சாதி 3. அதம சாதி என்பன.

உத்தம சாதி - இகலோக பரலோக புத்தி உடைய மானுடம். இந்த உலகத்தைக் குறித்தும், மரணத்தின் பின்பு அடைகின்றதாகப் புராணங்களில் சொல்லப்படும் சொர்க்கம், நரகம் எனப்படும் பரலோகங்கள் பற்றிய அறிவையும் உடையவன் மனிதன். இரண்டு லோகங்களின் அறிவு இருந்தாலும், சொர்க்கம்-நரகம் இவைகளை நம்பாமல் இந்த உலகத்திலேயே வாழ்ந்தும் மரணிக்கலாம். அல்லது பரலோகத்தைப் பற்றி படித்து நாம் சொர்க்கத்தை அடைய வேண்டும் என்று புண்ணியம் மட்டுமே செய்து நற்கதி

பெறலாம். எதை வேண்டுமானாலும் தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரம் மனிதனுக்கு மட்டுமே உண்டு. மற்ற உயிரினங்களுக்கு இந்த அறிவு கிடையாது.

மத்திம சாதி – பரலோக புத்தி மறைந்து, இகலோக புத்தி மட்டும் உடைய பசு, பட்சி முதலியன. நல்லது, கெட்டது என்பதை அறிய முடியாத உயிரினங்கள். பசி வந்தால் கிடைத்ததை சாப்பிட்டு விடும். பிடுங்கித் தின்றாலும் சரி, மற்ற உயிரை அடித்து தின்றாலும் சரி. வினைகள் பற்றி அறியாதவை.

அதம சாதி – இரண்டும் இல்லாத மரம், செடி, கொடி முதலியன. இருக்கும் வரை வாழ முடிந்த வரை இருக்கும். தண்ணீர் கிடைத்தால் வளரும், பலன் தரும். கிடைக்கவில்லை என்றாலும் தேவை என்று கேட்காது. இவைகளுக்கு இந்த உலக அறிவோ, பரலோக புத்தியோ எதுவுமே கிடையாது.

இவ்வாறு பிறப்பினை மூலமாக எடுத்துக் கொண்டாலும் உயிரினங்கள் என்பது உடலைக் கொண்டு தான் இயங்குகின்றன. இவைகளுக்குத் தூல தேகம் இருக்கின்றது. அதாவது கண்ணுக்குத் தெரிகின்ற பருவுடல். மனித வர்க்கமும் இதில் அடங்கும். மனித உடல் ஒரு கூட்டுப் பொருள் என்று மருத்துவ விஞ்ஞானம் சொல்கிறது.

மனிதனுடைய தூல தேகத்தைக் கணக்கிட்டால் அது ஆறு தத்துவங்களாக உள்ளன. 1. தோல் 2. ரத்தம் 3. சதை இம் மூன்றும் தாயின் சுரோணிதத்தில் இருந்து வந்தவையாம். 4. நரம்பு 5. எலும்பு 6. மஜ்ஜை இம்மூன்றும் தந்தையின் சுக்கிலத்தால் வந்தவையாம். இந்தப் பாகுபாடு இன்னமும் இன்றைய மருத்துவத்தில் தெளிவாக்கப்படவில்லை என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

இந்த தூல தேகம் எதிலிருந்து வந்தது என்று ஆராய்ந்து, பஞ்ச பூதங்களின் அம்சமாக வந்திருப்பதைப் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நம் முன்னோர்கள் கண்டறிந்துள்ளனர். அதனாலேயே இறந்ததன் பின்பு, இந்த தேகம் எரிக்கப்பட்டாலும் அல்லது புதைக்கப்பட்டாலும் தேகத்தில் உள்ள பஞ்ச பூதங்களின் கூறுகள் அந்தந்த பூதத்துடன் கலந்து விடுகிறது.

தூல தேகம் போலவே, இந்த உலகமும், அண்டங்களும், கோள்களும் பஞ்ச பூதங்களில் இருந்தே உண்டாயின. ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, நீர், மண் ஆகிய ஐந்தும் பஞ்ச பூதங்கள் ஆகும். இந்த வரிசைக் கிரமத்தில் தான் பஞ்ச பூதங்கள் தோன்றின. விஞ்ஞானத்தில் தண்ணீருக்கு H₂O என்று வேதியியல் (Chemistry) குறியீடு வைத்துள்ளனர். இதன் பொருள் ஹைட்ரஜன் இரண்டு பங்கும், ஆக்சிஜன் ஒரு பங்கும் சேர்ந்து தண்ணீராக மாறுகிறது என்பதாகும். ஹைட்ரஜன் என்பது எரிவாயு. ஆக்சிஜன் என்பது பிராணவாயு. காற்றும்,

நெருப்பும் சேர்ந்து நீராக உருவானது. இப்போது மீண்டும் பஞ்ச பூதங்களின் உற்பத்தி பட்டியலை பாருங்கள். காற்று, நெருப்பு தோன்றிய பிறகே, நீர் தோன்றியிருக்கிறது. விஞ்ஞானமே இல்லாத காலத்திலேயே நம்முடைய தத்துவம் இதைத் தெளிவாக்கியிருக்கிறது.

பிறந்த உயிரினங்கள் ஒரு நாளில் அழிந்து போகின்றன. அதன் தூல உடல்கள் மறைந்து போகின்றன. அதேபோல், இந்த பிரபஞ்சமும் கோள்களும் ஒரு காலத்தில் அழிந்து தானே போகும். உண்டானது எதுவோ அவை அனைத்தும் ஏதோ ஒரு நாளில் அழிந்து தானே ஆக வேண்டும். நிரந்தரமாக இருக்க முடியாது.

தேகம் அழிவது போலவே, பிரபஞ்சமும் அழியும் காலம் வரும் அல்லவா! அந்த காலத்திற்குப் பிரளயம் என்று பெயர். தேகங்களும், உயிரினங்களும், அனைத்து பிரபஞ்சங்களும் அழிந்து பஞ்ச பூதங்களுடன் சேர்ந்துவிடும். சரி, பஞ்ச பூதங்கள் நிரந்தரமானவையா என்றால் அவைகளும் அழிபவையே. பஞ்ச பூதமும் பிரளயத்தில் அழிகின்றன. இந்த அழிவை அற்புதமாக பொருத்தமான சொற்களால் (Opt words) அழகுறச் சொல்லியுள்ளனர்.

எந்த வரிசைக் கிரமத்தில் உற்பத்தி ஆனதோ அதே போல கடைசியிலிருந்து ஒன்றில் ஒன்று ஒடுங்குமாம். முதலில் ஆகாயம், அடுத்து வரிசையாக காற்று, நெருப்பு, நீர், மண் என்ற கிரமத்தில் தோன்றின. அழிகின்ற போது, கடைசியாகத் தோன்றிய மண் முதலில் அழியும். அதற்கடுத்து நீர் அழியும். இப்படி கடைசியிலிருந்து ஒவ்வொன்றாக அதற்கு முந்தைய பூதத்தில் ஒடுங்குமாம். மண் நீரில் கரைந்தொடுங்கும். நீர் அக்கினியில் வற்றி ஒடுங்கும். அக்கினி வாயுவில் அணைந்து ஒடுங்கும். வாயுவும் ஆகாயத்தில் ஒடுங்கும். ஆகாயம் எந்த சக்தியிலிருந்து (ஆற்றல்) வந்ததோ (அதனை 'விட்சேபம்' என்று சொல்வர்) அதில் ஒடுங்கிவிடுமாம்.

ஆக உயிரினங்கள், தேகங்கள் முதல் அனைத்து அண்டங்களும் பஞ்ச பூதங்களில் ஒடுங்க, பஞ்ச பூதமும் ஒன்றில் ஒன்று ஒடுங்கி விடுவதையே

“ஊர்வன நடப்பன பறப்பன

செயற்கொண்டு இருப்பன முதல்

தேகங்கள் அத்தனையும் மோகங்கொள் பௌதிகம்

சென்மித்த ஆங்குஇறக்கும்

விரிவாய பூதங்கள் ஒன்றோடு ஒன்றாய் அழியும்”

என்று தாயுமானவர் மிகப்பெரிய தத்துவத்தையே உள்ளடக்கிப் பாடுகிறார்.

நாம் இப்பொழுது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற உலகம் மக்களும், வாகனங்களும், பிற உயிரினங்களும் நிறைந்ததாக இருக்கின்றது. சாலையில் சென்றால், எந்த நேரத்தில் 'டிராபிக் ஜாம்' ஆகும் என்றே கணக்கிட்டு கூற முடியாத அளவுக்கு நெரிசல் நிறைந்த வாழ்க்கையில் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இவை அனைத்தும் அழிந்து விட்டால் எப்படி இருக்கும் என்று எண்ணிப் பார்ப்பது கடினமானதாக இருக்கும். இவைகளைத் தொடர்ந்து, உலகமும், சூரிய மண்டலத்தில் உள்ள கோள்களும், பால்வெளி மண்டலத்தில் உள்ள மற்ற நட்சத்திரங்கள், அண்டங்கள் அனைத்தும் அழிந்து, இவைகள் உருவாக மூல காரணமாக இருந்த பஞ்ச பூதங்களும் அழிந்துவிட்டால், என்ன இருக்கும், எப்படி இருக்கும் என்று நினைப்பதே இயலாத ஒன்றாகும். நம்முடைய மனதிற்கு எட்டுமா என்பதே புலப்படவில்லை.

விஞ்ஞானமும் எந்த ஒரு பொருளையும் ஆக்கவோ, அழிக்கவோ செய்ய முடியாது, உருமாற்றம் வேண்டுமானால் செய்ய முடியும் என்றே சொல்கிறது. காகிதமோ, குச்சியோ, துணியோ, நூலோ அழிக்க நினைத்து எரித்து விடலாம். எரிந்த பின்பு சாம்பல் மிஞ்சி விடும். அதை நீரில் கரைத்து விடலாம். ஆனால் நீரை வடிகட்டினால் அந்த அழுக்கு எஞ்சி நிற்கும். எரித்த பொருட்கள் சாம்பலாக நின்று விடுகிறது. தண்ணீரை கொதிக்க வைத்தால் ஆவியாகி விடுகிறது. உருமாற்றம் தான் நடைபெறுகிறதே தவிர, பொருளை முற்றிலுமாக அழிக்க முடியாது.

அவ்வாறிருக்க, கோள்களும், அண்டங்களும், மலைகளும், கடல்களும், பஞ்ச பூதமும் அழிந்து விட்டாலும் ஏதோ ஒன்று எஞ்சி இருக்க வேண்டுமே! அது என்ன? ஞானிகள் தம்முடைய ஞான நிலையில் அனைத்தும் அழிந்த பின்பு, மீதம் என்ன இருக்கிறது என்பதைக் கண்டறிந்து நமக்குத் தெரிவித்துள்ளனர். பிரளயத்திற்குப் பின்பு மறுபடியும் இந்த கோள்களும் பிரபஞ்சமும் உயிரினங்களும் தோன்றுகின்றன என்று கீதையிலும் சொல்லியிருக்கிறது. அவ்வாறு தோன்ற வேண்டுமானால் ஏதோ ஒன்று மிச்சமாக இருக்க வேண்டும் என்றாகிறது. அந்த மீதியில்--எஞ்சி நிற்பதில் தான் அனைத்தும் ஒடுங்கி விடுகின்றன. இவ்வாறு எஞ்சி நிற்பதையே 'சேடம் அதுவே' என்று தாயுமானவர் குறிப்பிடுகிறார்.

அந்த சேடமான மீதியாக எஞ்சி நிற்பதற்கு என்ன பெயர் இருக்கப் போகிறது? இரண்டு இருந்தால் வித்தியாசம் காண பெயர் வைக்கலாம். ஒன்றே ஒன்று தான் எஞ்சி நிற்கிறது. அதற்கு எப்படி பெயர் இருக்க முடியும்? இருந்தாலும், நாம் உயிரினங்கள், உலகங்கள் அழியாத போது நாம் உயிருடன் இருந்து கொண்டு பேசிக் கொண்டு இருக்கிறோம். இந்த நிலையிலிருந்து

அதனைப்; புரிந்து கொள்வதற்காக அதற்கு 'பிரம்மம்' என்று ஒரு பெயரை வைத்து வேதமும் உபநிடதமும் விளக்கிக்; கொண்டிருக்கின்றன.

பிரம்மம் என்றால் மிகப் பெரியது என்று அர்த்தம். கோவில்களில் மாதந்தோறும் உற்சவம் நடக்கும். ஆனால் ஆண்டுக்கு ஒரு முறை பத்து நாள் உற்சவம் நடைபெறுவதை 'பிரம்மோற்சவம்' (பிரம்ம+உற்சவம்) என்று அழைக்கின்றனர். பெரிய உற்சவம் என்று பொருள். அதைவிடப் பெரியது எதுவும் கிடையாது. அது அழியாதது. சாகுவதமானது. பிரபஞ்ச அண்டங்களின் உற்பத்திக்கு முன்னும் இருந்தது, அனைத்தும் அழிந்த பின்னும் அது இருக்கும். அது உற்பத்தி ஆகாத ஒன்று என்று வேதம் சொல்கிறது. உற்பத்தி இல்லாத ஒன்றுக்கு நாசமாவதும் அதாவது அழிவதும் இருக்காது அல்லவா! அந்த நிலை எப்படி இருக்கும்?

வீடு இருக்கிறது, அதை இடித்து விட்டு, கல், மண் முதலியவற்றை அகற்றிவிட்டால், அந்த இடம் வெட்ட வெளியாக இருக்கிறது. இதே போல, அனைத்து கோள்களும் அண்டங்களும் அழிந்து விட்டால் வெறும் வெட்ட வெளியாகத் தான் இருக்கும். பூமியை விட்டு வெளியே சென்று விட்டால் வெறும் வெட்ட வெளிதான் இருக்கிறது. ஒரு கோளுக்கு அடுத்த கோளுக்கும் இடையில் வெளி (space) மட்டுமே இருக்கிறது.

நாம் எப்போதும் 'லாஜிக்காக' - தர்க்க ரீதியாகவே எண்ணிப் பார்த்துப் பழக்கப்பட்டு விட்டோம். எனவே அந்த வெட்ட வெளி எதைப் பற்றிக் கொண்டு இருக்கிறது என்று கேள்வி கேட்போம். நாம் நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கிறோம். நாற்காலி எதன் மீது வைக்கப்பட்டிருக்கிறது? தரையின் மீது. அந்தத் தரை எதன்மீது இருக்கிறது? பூமியின் மீது. பூமி எதன் மீது சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது? வெளி (space)யை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. அந்த வெட்ட வெளி பிரமத்தைப் பற்றுக் கோடாக கொண்டிருக்கிறது என்றால், அந்த பிரம்மம் எதனைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறது என்று சந்தேகம் வரும்.

அந்த பிரம்மம் என்பது இறுதியாக எஞ்சி இருப்பது என்று பார்த்தோம். அது தான் மற்ற எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பது. அந்த ஆதாரத்திற்கே மற்றொரு ஆதாரம் தேவையில்லை என்று வேதம் சொல்கிறது. அது எப்படி என்று மறுபடியும் மனம் சந்தேகப்படும். அதனால் தான் 'நிராலம்பம்' என்று பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பற்றுக்கோடு இல்லாதது என்று பொருளாகும்.

விஞ்ஞானம் எல்லா பொருள்களும் அணுக்களால் ஆனது என்று சொல்கிறது. சரி, விஞ்ஞானிகள் அணுவைக் கண்ணால் கண்டிருக்கிறார்களா என்றால் காணவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். அணு என்பது மிக மிக

மிக..... மிகச் சிறியது. கண்ணுக்கு அகப்படாது. இருந்தாலும் பரிசோதனைகள் மூலம் அறிய வருவதால் அணு உண்டென்று விஞ்ஞானம் சொல்லும் போது நாம் நம்புகிறோம். ஆனால் விஞ்ஞானத்திற்கெல்லாம் மிகப்பெரிய விஞ்ஞானமாக இருப்பது வேதம். அது சொன்னால் நாம் சந்தேகப்படுகிறோம். வேதத்திற்கு துணை நூலாக இருப்பது 'நியாய சாத்திரம்' என்னும் தர்க்க நூல். இதில் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பொருள்கள் அணுக்களால் ஆனது என்று சொல்லியிருக்கிறது. இக்கருத்து முதன்முதலில் நமது நாட்டில் தான் சொல்லப்பட்டது என்பதையும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

அனைத்தும் அழிந்து போன பின்பு எஞ்சி இருக்கின்ற ஒன்றை, அதுவே அனைத்துக்கும் ஆதாரமாக இருக்கின்ற ஒன்றைத் தாயுமானவர் விளக்கிக் கொண்டு வருகிறார். உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற நமக்கு, நம்முடைய உயிரும், தேகமும், உலகங்களும் நாசமான பிறகு மீதி எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனை செய்வது கடினமே. சொன்னாலும் விளங்கிக் கொள்வதும் கடினமே. அது 'வெறும்வெளி, நிராலம்பம்' என்று சொன்னவர், அடுத்து 'நிறைதூன்யம்;' என்கிறார்.

தூன்யம் என்றால் ஒன்றுமில்லாதது, காலியாக உள்ளது என்பது தெரிந்ததே. சாலையில் எந்த பக்கம் செல்லவேண்டும் என்று கேட்டால் 'தெரியாது' என்று பதில் சொன்னால், கிழக்கு எது, வடக்கு எது என்று கேட்டால் 'தெரியாது' என்று பதில் சொன்னால், என்ன சொல்கிறார்கள் 'என்ன இத்தனை தூன்யமாக இருக்கிறாய்' என்று தானே. ஒரு சமையல் அறையில் உள்ள டப்பாவில் அனைத்தையும் காலி செய்து விட்டாலும், ஒரு ஓரத்தில் உடைந்த மிளகு தூள் இருந்தாலும் முழுமையாகக் காலியாக உள்ளது என்று சொல்லமுடியாது.

தூன்யம் என்றால் எதுவும் இல்லாமல் காலியாக இருப்பது. புத்தரும் இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்தி இருக்கிறாராம். மனதில் உள்ள காமம், கோபம், பொறாமை போன்றவற்றைக் காலி செய்து விட்டவர் புத்தர். மனதில் எண்ணங்களும் இன்றி வாழ்ந்தவர் அவர். மனதில் நல்லதோ கெட்டதோ எந்தவித எண்ணமும் இன்றி இருக்கும் போது மனம் தூன்யமாக-காலியாக இருக்கும். புத்தர் இந்த வழியைப் பின்பற்றியதால் 'தூன்யத்தின் வழியில் ஞானம் அடைந்தவர்' என்று சொல்வர்.

இப்போது வாழ்கின்ற பூமியில் கடல், மலை, செடி, கொடிகள், உயிரினங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் அழிந்து விட்ட பிறகு, அண்டங்களும் அழிய, பஞ்ச பூதங்களும் ஒடுங்கிவிட, வெட்ட வெளி எதுவுமின்றி காலியாக தூன்யமாக இருக்கிறது.

அவ்வாறாயின், துன்யம் என்றால் எதுவும் இல்லாததால் இருட்டாக இருக்குமா, அங்கே என்ன இருக்கும் என்று அடுத்து சந்தேகம் வரும் என்பதற்காக ‘உபசாந்தம்’ என்று பிரம்மத்திற்கு மற்றொரு பெயரைச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறார். அங்கே அமைதி-சாந்தம் இருக்குமாம். நிசப்தம் குடிகொண்டிருக்கும். எங்கும் எதுவும் இல்லாத போது எந்த ஒரு தூசு துகள் எதுவும் இன்றி நிசப்தமாக இருக்கும். சந்திர மண்டலத்துக்கு மனிதன் சென்ற போது, பூமியையும் அதனைச் சுற்றியுள்ள காற்று மண்டலத்தையும் தாண்டி ராக்கெட் சென்று விட்ட பின்பு, மேற்சொன்ன நிசப்த நிலையை அவர்கள் அனுபவித்திருக்கிறார்கள். அங்கே வெட்ட வெளி மட்டுமே. எந்த ஒலியோ, பொருள்களோ எதுவும் இருப்பதில்லை.

எதுவுமே இல்லாத துன்யத்திலிருந்தா உலகமும் உயிரினங்களும் தோன்றின என்று கேள்வி பிறக்கும் என்பதாலேயே அடுத்து அந்த நிலையே ‘வேதவேதாந்த ஞானம்’ என்று அருமையாகச் சொல்கிறார்.

வேதம் சம்ஹிதை, பிராம்மணம், ஆரண்யகம் என்ற பாகங்களைக் கொண்டதாகும். சம்ஹிதை என்பது அந்த வேதத்தின் தாத்தபர்யம் முழுவதையும் ஒழுங்குபடுத்தி சேர்த்து மந்திரங்களாகக் கொடுத்திருக்கும் பகுதியாகும். பிராம்மணம் என்ற பாகத்தில் வைதிகமான கர்மாக்கள் செய்வது எப்படி என்று சொல்லியிருக்கிறதாம். இவை இரண்டும் இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டு செய்ய வேண்டியவைகளைக் குறித்து பேசுகின்றது.

ஆரண்யகம் என்ற பாகத்தில் சம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்ட மந்திரம், பிராம்மணத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள கர்மாக்கள் இவைகளின் உட்பொருள் என்ன என்று விசாரணை செய்வதைச் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆரண்யகங்களுக்கு முடிவில் தான் உபநிடதங்கள் வருகின்றன. சீவ பிரம்ம ஐக்கியத்தைப் பற்றி பேசுவது. ஞானமார்க்கம் என்கிற வேதாந்த நூல்கள் இதனை ஒட்டியே எழுந்துள்ளன.

ஆக வேதத்தின் முடிவும், வேதாந்தமும் போதிப்பது அறுதி நிலையான பிரம்மத்தையே. அதை அடைகின்ற ஞானத்தையே. உலகில் பல்வேறு புத்தகங்களைப் படிக்கலாம். அவைகள் அறிவு வளர்ச்சிக்காக சம்பாதிப்பதற்காகப் பயன்படலாம். ஆனால் துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு வழிகாட்டாது. வேதமும் வேதாந்தமும் இதிலிருந்து விடுபடுவதற்கும் விடுபட்டால் அடைகின்ற நிலை குறித்துமே பேசுகின்றது. அந்த கடைசி நிலை பிரம்மத்துடன் ஐக்கியமாவதே, அது சாக்ஷதமானது.

பிரம்மம் என்பது உணரப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். அதை விவரித்து வார்த்தைகளால் சொல்ல முடியாது. இனிப்பு எப்படி இருக்கும் என்பதை சுவைத்து உணர வேண்டும். சொற்களால் சொல்லப் புகுந்தால் கஷ்டமே. அதைப்போல அண்டங்களும் பிரபஞ்சமும் நிரந்தரமானவை அல்ல என்றால், அவைகள் அழிந்த பிறகு எஞ்சி இருப்பது ஒன்றே அது பிரம்மம் என்பதைப் புரிய வைப்பதற்காக 'வெறுவெளி, நிராலம்பம், நிறைதூன்யம், உபசாந்தம், வேத வேதாந்த ஞானம்' என்றெல்லாம் பல சொற்கள் கொண்டு விளக்குகிறார். சிலருக்கு ஒரு சொல் பிடிபடும், மற்றொருவருக்கு வேறு சொல் பிடிபடும் என்பதற்காக வெவ்வேறு சொற்களைக் கொண்டு வேறு வேறு கோணங்களில் சொல்லப்படுகின்றது. ஆனால் விஷயம் என்னவோ ஒன்று தான்.

அந்த பிரம்மம் பேரொளி நிறைந்ததாக இருக்கிறது. வேதாந்த நூலான கைவல்ய நவநீதம் பிரம்மத்தைக் குறிப்பிடும் போது, ரத்தினச் சுருக்கமாக அற்புதமாக 'நாம ரூபங்கள் இரண்டும் இன்றி ஒப்பமாய் இரண்டற்று ஒன்றாய் உணர்வு ஒளி நிறைவாய் நிற்கும் அப்பிரம்மம்' என்று பேசுகிறது. அந்த பிரம்மத்தில் ஒளியும் உணர்வும் இருக்கின்றன. தூன்யம் என்றால் இருள், அறிவு இல்லாத நிலை என்று கருதுவதற்கு இடமுள்ளது. அதனை விளக்கவே பேரொளி நிறைந்தது என்றும் அந்த பிரம்மம் அருள் கொண்டு இந்த உயிரினங்களையும் உலகங்களையும் வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளது என்ற கருத்து சொல்லப்படுகிறது.

பிரம்மம் ஒன்றே அழியாததாகவும் தூக்குமத்திற்கும் தூக்குமமாக அருவமாக எக்காலத்திலும் இருப்பதாகவும் இருக்கிறது என்பதெல்லாம் சரி. இருந்து விட்டு போகட்டும். அதை அறிவதால் நமக்கென்ன பயன்? அந்த பிரம்மத்தில் ஐக்கியமாவதால் என்ன பயன்? அதை அடைந்தவர்கள் என்ன பெற்றார்கள்? பலன் தான் முக்கியம்.

பிரம்மத்துடன் இணைந்தவர்கள் அருள்பெற்றவர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் எதை அடைந்தார்கள்? பிறவாமையைப் பெற்றார்கள். பிறப்பு இருக்கும் வரை தேகம் இருக்கும். தேகம் இருக்கும் வரை துயரம் இருக்கும். பணம் சேர்க்கலாம், வசதிகளைக் கூட்டிக் கொள்ளலாம். துயரமும் வேறு உருவத்தில் கூடி வந்துவிடும். ஆகவே, துன்பத்தைத் தொலைக்க ஒரே வழி பிறப்பிலிருந்து விடுபடுவதே. இதுவே அவர்கள் அடைந்த பயன்.

எங்கும் நிறைந்திருப்பது பிரம்மம். அந்த பிரம்மமே மனம், புத்தி அமைந்துள்ள தேகம் என்ற தடுப்புக்குள் வந்துவிடும் போது ஆத்மா என்று பெயரிட்டு சொல்கிறோம். தாய்க்கு மகன், அவனே மனைவிக்கு கணவன் என்று ஒருவனையே வேறு பெயர்களில் அழைப்பது போல. சத்தியமான பார்வையில் பிரம்மம் அல்லது ஆத்மா பிறப்பதே இல்லை. தேகம் தான் பிறவிதோறும் மாறி

மாறிப் பிறக்கின்றது. உள்ளே உள்ள ஆத்மா ஒவ்வொரு பிறவியிலும் தொடர்ந்து வருகிறது. ஆத்மா மாறுவதில்லை. அது ஒன்றே. ஆக உண்மையில் நாம் என்பது ஆத்மா/பிரம்மமே. தேகம் நாம் அல்ல.

பிரம்மத்துடன் ஐக்கியமாகி விட்டால், பிரம்மம் பிறப்பதில்லை என்பதை உணர்ந்து விடுகிறார்கள். இக்கருத்தைக் கைவல்ய நவநீதம் கம்பீரமாகப் பாடுகிறது.

‘பிறந்தது உண்டானால் அன்றோ பிறகுசாவது தான் உண்டாம்
பிறந்ததே இல்லை என்னும் பிரம்மம் ஆவதுவும் நானே’

அவர்கள் பிறப்பு என்பது தேகத்திற்கே தவிர தனக்கு இல்லை, தாம் என்றும் பிறவாத நிலையில் இருப்பவர்களே என்று தெளிந்துவிடுகிறார்கள். அதனால் துன்பம் வந்தாலும் அது தேகத்திற்கே என்று துன்பத்தோடு தேகத்தோடு தம்மை இணைத்துக் கொள்ளாத நிலை வரப்பெறுகிறார்கள். வேலைக்குப் போகும்போது நேரம் நெருங்கி விட்டதால், ‘பஸ்’ பிடிக்க வேகமாக ஓடுகிறோம். சாலையில் போகின்ற எதிர்ப்படுகின்ற மனிதர்களோடு நம் கவனத்தை இணைத்துக் கொள்வதில்லை. கவனம் முழுக்க ஓடுவதிலும், காலத்தின் பேரிலும் தான் இருக்கிறது. அந்த சமயத்தில் எதிரில் யாராவது வணக்கம் சொன்னாலும் தெரிவதில்லை. ஏன், தெரிந்த நபர் இடித்துவிட்டே போனாலும் யார் என்று தெரிவதில்லை. அதைப்போல, கவனம் பிரம்மத்தின் பேரில் திரும்பி விட்டவர்கள்; தேகத்தின் பேரில் கவனம் வைப்பதில்லை. அதனால் அவர்களுக்குத் துன்பம் தெரிவதில்லை.

தேகம் பிறப்பு எடுத்து விட்டாலும், மோட்சத்தை அதாவது பிரம்மத்துடன் ஐக்கியமாவதை அடைந்து விடுவதால் இறவாமையும் அவர்களுக்கு வாய்க்கிறது. வந்து விட்ட தேகம் அழிந்த பிறகு, கண்ணுக்குத் தெரிகின்ற பருஷ்டல் மட்டும் அல்ல, அடுத்த பிறவிக்குக் காரணமாக மரணம் வந்துற்ற போது வெளியே செல்கின்ற சூக்கும தேகமும், காரண தேகமும் அழிந்துவிட, பிரம்மத்தில் இரண்டறக் கலந்து பிறவாத நிலை அடைந்து விடுகின்றனர். ‘அருள் பெற்றவர்கள் பெற்ற பெருமை பிறவாமை என்றைக்கும் இறவாமையாய் வந்து’ என்பதன் பொருள் இதுவே.

இதை அடைவதற்கு என்ன வழி? சந்நியாசியாகத் துறவு கோலம் பூண வேண்டுமா? விரதங்கள் இருக்க வேண்டுமா? ஒருவேளை மட்டும் உணவு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமா? மந்திரம் ஜெபம் தவம் செய்ய வேண்டுமா? கோவில் குளம் சுற்ற வேண்டுமா? அனைத்திற்கும் மேலாக அதே சமயத்தில் அடிப்படை அத்தியாவசியமான ஒன்று இருக்கிறது. என்ன செய்ய வேண்டும்

என்று பட்டியல் இடவில்லை. அதே சமயத்தில், எதைச் செய்தாலும் அது வரப்பெற்றால் மட்டுமே அடைய முடியும். அந்த ஒன்று 'பேசாமை ஆகும்.'

நாம் பேசியே காலம் கழிப்பவர்கள். பேச்சினை நிறுத்த வேண்டும். வாய் மூடி விட்டால் பேச்சு நின்று விடும் எனக் கருதி, பழக்கப்படுத்த மௌனவிரதம் இருப்பார்கள். ஆனால் உள்ளே மனம் பேசிக்கொண்டிருக்கும். மனம் நினைப்பதும் பேச்சு தான். நினைப்பது மனதின் பேச்சு. கண் சாடை காட்டினால் அது கண்களின் பேச்சு. கைகளில் சாடை காட்டினால் அது கைகளின் பேச்சு. ஆக, வாயினால் மட்டும் பேசுவது பேச்சு என்று எண்ணி விடக்கூடாது. எந்தஒரு சைகையும் பேச்சே. இத்தகைய பேச்சினையும் விட வேண்டும்.

பேசுவதனால் சத்தியத் தன்மையைத் தவறவிடுகிறோம். பிரம்மம் வாக்கினைக் கடந்தது. மனதினைக் கடந்தது. விருந்துக்கு சாப்பிடச் செல்ல வேண்டுமானால் பசி இருக்க வேண்டும். வயிறு காலியாக இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் விருந்து மணக்கும், ஏற்கும். அது போல, வாக்கு-மனதைக் கடந்த ஒன்றை அடைய வேண்டுமானால் நாமும் வாக்கினையும், மனதையும் பயன்படுத்தக் கூடாது. அதற்கு பேசாமையே நுழைவு வாயில்.

பேசுவதனால் வெளிநோக்கிச் சென்று விடுகிறோம். ஆன்மீகப் பேச்சாக இருந்தாலும், உலக விஷயங்களை விட உயர்ந்ததாக இருந்தாலும், வெளியில் தான் நிற்கிறோம். பல மைல்களுக்கு அப்பால் நின்றால் என்ன, சில அடி தூரத்தில் இருந்தால் என்ன ஆத்மாவுக்கு வெளிப்புறம் தான் நிற்பதாகப் பொருள். வாக்கு மனம் இரண்டையும் நிறுத்தினால், எண்ணமும் நினைப்பும் இல்லாமல் போனால் வெளியே செல்லும் வாயில் அடைபட்டு, உள்முகமாகத் திரும்பி விடுவோம்.

எத்தனை விதமான வழிபாடுகள், வேள்விகள், சடங்குகள், விரதங்கள் மேற்கொண்டாலும் பேசாமை என்பதை அடைவதற்கு அவைகள் வழிகாட்டவில்லை எனில், செய்தவை அனைத்தும் மனதை ஒருமுகப்படுத்தும், மனசுத்தம் உருவாக்கலாமே தவிர வேதமும் வேதாந்தமும் சொல்கின்ற ஞானத்தை அடைவதற்கு வழி வகுக்காது என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்திடல் வேண்டும்.

'சும்மா இரு சொல் அற' என்று சொன்னதன் பொருள் இதுவே. வார்த்தைகள் இன்றி, எண்ணங்கள் இன்றி, வெறுமனே இருப்பதே பேசாமை ஆகும். 'நினைப்பு தான் பிழைப்பைக் கெடுத்தது' என்ற மொழி ஆன்மீக உலகத்திற்கும் பொருந்தக் கூடியது. பேசாமை வரப்பெற வேண்டுமானால் வார்த்தைகள் எண்ணங்கள் அற்றுப் போக வேண்டும். இதனால் பிரம்மத்தின் பக்கம் நகர்கின்ற வாய்ப்பு எளிதாகும்.

இந்த உயரிய நிலையான பேசாமையும் வரப்பெறுவதற்கு அப்பியாசமும், வைராக்கியமும் தேவை என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது. இருப்பினும் அவைகளுடன் கர்ம வினைகளும், இறை அருளும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். தடைகள் எந்த வடிவத்திலாவது வந்து சேரும். அவைகள் தகர்க்கப்படவேண்டும். புத்தருக்கு அது கடைசி பிறவியாக வந்தமைந்தது. ஏற்கெனவே பல பிறவிகளில் செய்ய வேண்டியதை செய்து முடித்து விட்டதால் முத்தி அடைவதற்காக கடைசி பிறவியாக வாய்த்தது.

எண்ணமும், மனமும் கடந்த நிலையை அடைய உரிய காலம் வாய்க்கப்பெற வேண்டும். வசிஷ்ட முனிவரும் இராமபிரானுக்குப் போதிக்கும் போது, “மகா மதியுடைய ராமா எந்தப் புருஷனுக்கு இது இறுதிப் பிறப்பாகின்றதோ, அந்த புருஷனிடத்திலேயே இந்த நிர்மலமான பிரம்ம வித்தை பிரவேசமாகின்றது” என்று சொல்லியிருக்கிறார். பிறவிதோறும் பக்குவம் அடைந்து, நிர்மலமான சித்தம் வரப்பெற வேண்டும்.

தக்க காலமின்றி எதுவும் நடக்காது. இதனை ஒளவையார் தெளிவுபடுத்தும் விதமே அலாதி.

“அடுத்து முயன்றாலும் ஆகு நாள்அன்றி
எடுத்த கருமங்கள் ஆகா - தொடுத்த
உருவத்தால் நீண்ட உயர்மரங்க ளேனும்
பருவத்தால் அன்றிப் பழா.”

மனம் பக்குவப்பட வேண்டும். இறையருளும் துணைநிற்க வேண்டும். எடுத்த எடுப்பிலேயே எண்ணமில்லாத நிலையை அடைந்து விட முடியாது. தேகாபிமானம் விடுபடுவதற்கே ஆயுள் முழுவதும் கழிந்தாலும் அடையப்படுமா என்பது கேள்விக்குறியே. ஒவ்வொரு பிறவியிலும் முன்னேற்றம் ஏற்பட வேண்டும்.

பயிற்சியை முறைப்படி செய்து கொண்டே, அந்த காலம் வரும் வரையில் பொறுமையுடன் காத்திருக்க வேண்டும். ஆன்மீகத்தைப் பொருத்த வரையில் அவசரம் உதவாது. காண்பான், காணப்படும் பொருள் இரண்டும் ஒன்றாக வேண்டும். அதுவரையில் அப்பியாசம் தொடர வேண்டும். முயற்சி செய்வது மட்டுமே நம் கைவசம் உள்ளது. அதில் குறைவு ஏதுமின்றி அப்பியாசம் பழகப் பழக காலக்கிரமத்தில் அந்த உயரிய நிலை வந்து வாய்க்கும். இதையே ‘பரிபாகம் காலம் அலவோ’ என்று முடிக்கிறார் தாயுமானவர்.

பரிபூரணானந்தம்-3

ஆராயும் வேளையில் பிரமாதி யானாலும்
ஐயஒரு செயலும்இல்லை
அமைதியொடு பேசாத பெருமைபெறு குணசந்த்ரர்
ஆம்என இருந்தபேரும்
நேராக ஒருகோபம் ஒருவேளை வரஅந்த
நிறைவுஒன்றும் இல்லாமலே
நெட்டுயிர்த் துத்தட் டழிந்துஉளறு வார்வசன
நிர்வாகர் என்றபேரும்
பூராய மாய்ஒன்று பேசும்இடம் ஒன்றைப்
புலம்புவார் சிவராத்திரிப்
போதுதுயி லோம்என்ற விரதியரும் அறிதுயில்
போலேஇருந்து துயில்வார்
பாராதி தனில்உள்ள செயல்எலாம் முடிவிலே
பார்க்கில்நின் செயல்அல்லவோ
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (3)

மனித வாழ்க்கை என்பது செயல் நிறைந்ததே. செயல் இல்லாமல் எதுவும் கிடைக்காது. உணவு, துணி, பணம், வீடு வாசல் எல்லாவற்றுக்கும் செயல் தேவை. செயல் செய்யாமல் பணம் வராது. எல்லா வசதிகளும், சொத்து சுகம் இருந்தாலும், உட்கார்ந்து கொண்டே காலம் தள்ள முடியும் என்ற போதிலும் சாப்பிடுகின்ற செயலையாவது செய்ய வேண்டும். குறைந்த பட்சம் பிறர் ஊட்டி விட்டாலும் மெல்லுவது, விழுங்குவது போன்ற செயலையாவது செய்து தான் ஆகவேண்டும். ஏதாவது தேவை என்றாலும் வாய்திறந்து கேட்க வேண்டும். பேசுவதும் செயலே. செயலின்றி வாழ முடியாது.

செயல் என்பது அத்தியாவசியமானது, தள்ளி ஒதுக்கிவிட முடியாது. இருப்பினும் செயலைச் செய்கின்ற சுதந்திரம் நம்மிடம் இருக்கிறது. தேவைப்பட்டால் செய்யலாம். இல்லை என்றால் சும்மா இருக்கலாம். மேல்நாட்டு அறிஞர் ஒருவர், 'மனிதன் சுதந்திரமாக இருக்குமாறு தண்டிக்கப்பட்டவன்' என்று சொல்லியிருக்கிறாராம். நம்மிடம் சுதந்திரம் இருக்கிறது. செயலைச் செய்வதும், தவிர்ப்பதும் அவரவர் விருப்பத்தைப் பொருத்தது. இந்த சுதந்திரத்தினால் அவன் ஏடாகூடமாகச் செய்து விட்டு அகப்பட்டுக்கொள்கிறான். உலகியல் வாழ்வில் மட்டுமல்ல, நல்வினை-தீவினை என்ற வினைப்பதிவுகளிலும் மாட்டிக் கொள்கிறான்.

மனிதன் சுதந்திரமாக இருப்பதாகத் தான் தெரிகிறது. ஆனால் விருப்பம் இருந்தாலும்; சரி, விருப்பம் இல்லாவிட்டாலும் சரி, அவனைச் செயல்கள் துரத்திக்கொண்டே இருக்கின்றன. இயந்திர கதியில் செயல்களைச் செய்யப் பழக்கப்பட்டு விட்டான். 'ஷேர் ஆட்டோ' ஒன்று நின்று கொண்டிருந்தது. குறைந்த பட்சம் ஐந்து பேர்களாவது தேவை. யாரும் வரவில்லை. டிரைவர் கூவிக் கொண்டிருந்தார். நான் அந்த ஆட்டோவில் செல்ல, ஆட்கள் வரட்டுமே என்று காத்திருந்தேன். டிரைவர் என்னைப் பார்த்து, "உட்காருங்கள் சார்" என்றார். நானோ, "யாரும் வரவில்லையே, இன்னும் காலதாமதம் ஆகுமோ?" என்று சொன்னேன். அவர் வாயிலிருந்து பட்டென்று வந்த வார்த்தைகள், "சார் வாருங்கள். வீட்டிற்கு போனால் காசு கொண்டுவந்தாயா என்று மனைவி கேட்கிறாள். இன்றைக்கு அதிகமாக சவாரி கிடைக்கவில்லை என்று பதில்சொன்னால், மற்ற ஆட்டோக்காரர்கள் சம்பாதிக்கின்றார்களே, உனக்கு மட்டும் தான் ஓடவில்லையா என்று எரிந்து விழுகிறாள்" என்பதே. அவர் மனதில் உலாவரும் கஷ்டம். கேட்டதும் சட்டென்று ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்தேன். ஆட்கள் வரும் வரை காத்திருந்தேன். அவனுடைய செயலை அவனது மனைவி நிர்ணயம் செய்கிறாள். எப்படியோ மனிதன் செயலுக்குக் கட்டுப்பட்டவனாகத் தான் இருக்க முடிகிறது.

கை, கால்களால் செய்வது மட்டும் செயல் என்று எண்ணிவிடக் கூடாது. எடுப்பது கைகளின் வேலை என்றால், சுவைப்பது நாக்கின் வேலை என்றால், நினைப்பது மனதின் வேலை-செயல். திட்டமிடுவது புத்திக்கு வேலை. பார்ப்பது கண்களின் வேலை. கேட்பது காதுகளின் வேலை. மனிதன் செயல் வடிவானவன். செயலை மனிதனிடம் இருந்து பிரித்து விட்டால் அவன் உயிர்வாழ முடியாது.

செயலின்றி வாழ முடியாது. செயல் செய்தால் ஏதாவது விளைவுகள் வந்து பற்றிக் கொள்கின்றன. நல்ல செயல்களை மட்டுமே செய்ய முடியாது. எந்தவொரு செயலிலும் புண்ணியமோ பாபமோ கலக்காமல் செய்ய முடியாது என்று கீதை சொல்லியிருக்கிறது. புண்ணிய செயல்களாயினும், பாவ செயல்களாயினும் எந்தவொரு செயலிலும் இரண்டும் கலந்தே இருக்கும். இரண்டின் விகிதாசாரம் மாறலாம். கூடுதல் குறைச்சலாக இருக்கலாம்.

செயல் நம் கைவசம் இருக்கும் போது, அதிக விழிப்புணர்வுடன் செயலைச் செய்தால் என்ன என்று கருதத் தோன்றும். அனைவருக்கும் எழக்கூடிய சிந்தனையே. இதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். செயல் நாம் தான் செய்கிறோம். அவ்வாறிருக்க எந்த செயல் வேண்டுமோ அந்த செயலைச் செய்ய முடியாதா என்று நினைக்கலாம். இது உண்மையாகுமாயின், உலக மாந்தர்கள் அனைவரும் அவரவர்கள் விருப்பத்திற்கேற்ப செயல்களைத் தேர்வு

செய்து, விடா முயற்சியுடன் செயல் செய்து தேவையானவற்றை எல்லாம் அடைந்து விடலாம் அல்லவா! எல்லோரும் ஏதாவது செய்வதில் முயற்சி செய்து கொண்டு தான் இருக்கின்றனர். செயலினால் மனவேதனையும் வருகிறது. செயல் செய்வதில் என்ன மர்மம் இருக்கிறது? தாயுமானவர் செயலை ஆய்வு செய்து உள்ளே காணப்படும் ஒரு நுட்பத்தை நமக்கு அறிவித்திருக்கிறார்.

ஆராயும் வேளையில் பிரமதி யானாலும் ஐயஒரு செயலும்இல்லை

ஒருவன் விவசாயம் செய்கிறவன். நிலத்தில் விளைந்த காய்கறிகளை மூட்டையாக கட்டி பக்கத்தில் உள்ள நகரத்து சந்தைக்கு எடுத்துச் சென்று விற்பனை செய்ய வேண்டும். இது அவனது தொழில். காய்கறிகளைப் பறிக்க கூலி ஆட்கள் வரவேண்டும். பேருந்து நிலையத்துக்கு வந்தால், குறிப்பிட்ட நகரப் பேருந்து (Town Bus) வரவேண்டும். பின்பு சந்தைக்கு சென்று விற்க வேண்டும். இவனது தொழிலுக்கு இவர்கள் எல்லாம் தேவை. இவன் ஒருவனால் மட்டுமே அந்த செயல் முடிந்து விடாது. அன்றைக்கு பேருந்து பழுது ஆகி விட்டால், சந்தைக்குப் போவதற்கு கால தாமதம் ஆகும். காய்கறி நல்ல விலைக்குப் போகாது.

எந்த தொழில் செய்தாலும் செய்பவன் ஒருவனால் மட்டும் முடிந்து விடுவதில்லை. அவனுக்கு விருப்பம் இருக்கலாம். ஆனால் அது நிறைவேற அனைவரின் விருப்பமும் ஒரு புள்ளியில் வந்து குவிய வேண்டும். மனிதனுக்கு மட்டுமல்ல, கானகத்தில் வசிக்கும் முனிவர்களுக்கும் இதில் விதிவிலக்கு கிடையாது. அவர்கள் தவம் செய்ய வேண்டுமானால் இடையூறு ஏற்படாத வண்ணம் அமைய வேண்டும். காய்கனிகள் தேவையான அளவுக்குப் பழுக்க வேண்டும். வேள்வி செய்ய வேண்டின் அதற்கான சமித்துகள் கிடைக்க வேண்டும். கானகம் நீர் வளம் நிறைந்து சுபிட்சமாக இருக்க வேண்டும். வனவிலங்குகளால் தொந்தரவு ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டும்.

சரி, நம்மைப் படைக்கும் கடவுள் பிரம்ம தேவனுக்கும் செயல் தன்னிச்சையாக செய்ய முடியுமா என்றால் அதுவும் கிடையாது. வேத சாத்திர அடிப்படையில் அவரவர் கர்ம வினைகளுக்குத் தக்கவாறு தான் படைக்க முடியும். அவர் ஒருவனை உயர்ந்த நிலையிலும், இன்னொருவனைத் தாழ்ந்த நிலையிலும் தன்னிச்சையாகப் படைக்க முடியாது.

ஆக, ஈ, ஏறும்பு முதல் பிரம்மா வரையில் எந்த செயலையும் செய்யும் சுதந்திரம் இருந்தாலும், செயலைத் தன்னிச்சையாக செய்து முடிக்க

பிரபஞ்சத்தில் பிறரின் அல்லது பிறவற்றின் உதவி தேவை. அவர்களின் ஒத்துழைப்பு விருப்பமும் செய்பவர்களின் இச்சையுடன் கலந்து ஒன்றாக வேண்டும். இவையெல்லாம் யார் வசம் உள்ளது? விராட சக்தியிடம். பிரபஞ்ச உயிர் சக்தி அவரவரை இயக்கி வைக்கிறது. இக்கருத்தைத் தான் தாயுமானவர் முதல் வரியில் குறிப்பிடுகிறார்.

**அமைதியொடு பேசாத பெருமைபெறு குணசந்தரர்
ஆம்என இருந்தபேரும்
நேராக ஒருகோபம் ஒருவேளை வரஅந்த
நிறைவுஒன்றும் இல்லாமலே
நெட்டுயிர்த் துத்தட் டழிந்துஉளறுவார்**

பிரம்மா படைப்புக் கடவுள், அவரை விடுங்கள். அவருக்கென்ன படைத்து விட்டு போய் விடுகிறார். அவருடைய நிம்மதிக்கு ஒன்றும் குறைவில்லை. நம்மைப் போன்றவர்கள் விஷயத்திற்கு வருவோம். ஒருகால் சாதாரண மாந்தர்கள் அளவில் செயல் செய்வதில் விராட சக்தி ஆட்டுவிக்கிறது என்றே எடுத்துக் கொள்வோம். குணக்கடலாக விளங்குபவர்கள் என்றைக்கும் ஆங்காங்கே வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அமைதியாக பேசாமல் சட்டென்று யாதொன்றையும் சொல்லி விடாமல் இருப்பவர்கள். அவசரப்பட்டு எந்த ஒரு வார்த்தையையும் வெளியே விடாதவர்கள். அதிபொறுமைசாலிகள்.

இவர்களுக்கும் அரிதாக கோபம் வந்துவிடுவதுண்டு. இவர்கள் தான் எல்லா விஷயங்களிலும் ஜாக்கிரதையாக இருப்பவர்கள் ஆயிற்றே என்றாலும் பல ஆண்டுகளாக அமைதி காத்தாலும் ஒரு நாளில் அவரையும் மீறி கோபம் வந்து விடுகிறது.

குணம்என்னும் குன்றுஏறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்தல் அரிது.

நற்குணங்களே மேலோங்கி நிற்கும் அவர்களிடத்து கோபம் வந்தாலும் கண நேரத்திற்குள் மறைந்து போய்விடும் என்று திருவள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறாரே என்று கேட்கலாம். கணநேரமோ அல்லது அதற்கும் குறைவான நேரமோ கோபம் வந்தது வந்தது தானே, வெளிப்பட்டு விட்டது அல்லவா! அந்தக் கணத்தில் அவருடைய நிறைவான அமைதியும் சாந்தமும் பறிபோய்விடும் தானே! ஏதாவது உளறும் படியாக அமைந்து விடுவதும் உண்டு.

பட்டினத்தாரைப் பற்றி எல்லோருக்கும் தெரியும். ‘காதற்ற ஊசியும் வாராது காணும் கடைவழிக்கே’ என்ற வாசகத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்தில்

வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து துறவியானவர். வெளியே வரும்போது ஈட்டிய பொருள், பணம் அனைத்தையும் திரும்பிக்கூட பார்க்காமல் வந்தவர். குறைந்த பட்சம் இரண்டு வேட்டி, துண்டு என்று எதையும் எடுத்துக் கொண்டும் வெளியே வரவில்லை. அந்த எண்ணம் கூட அவருடைய மனதில் உதிக்கவில்லை. வாசகத்தைப் படித்தார். கணநேரமேனும் தாமதிக்காமல் குளிக்கப் போவதற்காக கட்டியிருந்த கோவணத்துடன் வீட்டை விட்டு வெளியேறினார். அவரைப்போல் துறவு பூண்டவர் யாருமில்லை என்றே சொல்லலாம்.

அத்தகைய மகான் ஒரு நாள் அறுவடை செய்த வயலில் வரப்பின் மீது தலைவைத்து படுத்துக் கொண்டிருந்தார். வெண்பட்டு பஞ்சணையில் படுத்தவர் வயலில் படுத்திருக்கிறார். அந்த வழியே தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்காக இரண்டு பெண்கள் குடங்களுடன் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

ஒருத்தி மற்றவளிடம், “பார்த்தாயா! பஞ்சணையையும் பணத்தையும் துச்சமாக எண்ணித் துறந்து வந்து இங்கே படுத்திருப்பதைப் பார். என்னே! இவரது துறவே துறவு “ என்றாள். மற்றவள், “இருக்கட்டும். ஆனால் பொருள்களையும் உறவுகளையும் துறந்தவர்க்கு, தலைக்கு உயரம் வேண்டும் என்பதைத் துறக்க முடியவில்லை, கவனி! துறவு இன்னும் பூரணமாகவில்லை ” என்றாளாம். இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே தண்ணீர் எடுக்க போய்விட்டனர். இவ்விருவரும் பேசியது பட்டினத்தார் காதில் விழுந்தது. ‘அந்தப் பெண்மணி சொல்வது சரியானதே. தலைக்கு உயரம் வேண்டும் என்ற எண்ணம் போகவில்லையே’ என்று நினைத்து தலையை வரப்பிலிருந்து கீழிறக்கி வயலில் சாதாரணமாக படுத்துக் கொண்டார்.

தண்ணீர் குடத்துடன் இருவரும் திரும்பி வரும்போது, முதலாமவள், “அடியே! பார். இப்போது பட்டினத்தார் வரப்பின் மீது தலை வைக்காமல், வெறுமனே வயலில் படுத்திருக்கிறார். இப்பொழுது துறவு பூரணத்துவம் பெற்றுவிட்டது அல்லவா!” என்று சொன்னாள். அடுத்தவள், “அது எல்லாம் சரிதான். ஆனால் தம்மைப் பற்றி மற்றவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்பதைக் காது கொடுத்து கேட்கும் எண்ணம் போகவில்லையே! துறவு எப்படி முழுமையாகும்?” என்றாளாம்.

நல்ல குணங்களையே வளர்த்து, கோபம், ஆசை வராமல் கட்டிக் காத்து வந்த நிலை கணநேரத்தில் அவர்களையும் மீறி விடுகிறது என்றால் எங்கிருந்து அந்த சக்தி ஆட்டுவிக்கிறது?

.....வசன நிர்வாகர் என்றபேரும்
புராயமாய் ஒன்று பேசும்இடம் ஒன்றைப்
புலம்புவார்

அமெரிக்காவில் கூட்டம் ஒன்றில் காலை 10 மணிக்கு ஒருவன் பேச ஆரம்பித்தான். தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தவன் மதியம் 12 மணிக்கு ‘இனிமேல் விஷயத்துக்கு வருவோம்’ என்றான். இரண்டு மணி நேரம் பேசிவிட்டு, ‘விஷயத்துக்கு வருவோம்’ என்றால் இதுவரையில் என்ன பேசினான்?

இந்த கட்டத்தில் எங்கள் அலுவலகத்தில் நடந்த நிகழ்வு ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. மாவட்ட உயர் அலுவலகத்தில் நான் பணியில் இருந்தேன். கீழ்நிலை அலுவலகத்திலிருந்து அறிக்கை ஒன்று வரப்பெற்றது. ஏ-4 பேப்பரில் கையினால் நான்குபக்கம் அறிக்கையை எழுதி விட்டு, கடைசியில் விரிவான அறிக்கையைத் தனியாக அனுப்பி வைக்கிறேன் என்று அந்த அலுவலர் எழுதியிருந்தார். எங்களுக்கோ ஆச்சரியம். நான்கு பக்கங்கள் கொண்ட அறிக்கையை எழுதிவிட்டு, விரிவான அறிக்கை தனியாக என்றால் இது என்ன விரிவான அறிக்கை இல்லையா என்று. சரி, விட்ட இடத்திற்கு வருவோம்.

கூட்டத்திலிருந்த ஒருவன் சட்டென்று அந்த மேடைக்கு வந்தான். கால் சட்டைப் பையிலிருந்து (Pant Pocket) ஏதோ ஒன்றை எடுத்து அங்கிருந்த மேசை மேல் வைத்தான். கூட்டத்தின் முன்வரிசை, பின் வரிசை என்று பார்வையினாலேயே யார் யாரையோ தேடினான். பேசிக்கொண்டிருந்தவன் திரும்பிப் பார்த்தான். யாரோ ஒருவன் வந்தானே, மேசை மீது எதையோ வைத்தானே என்று பார்த்தால், மேசை மீது துப்பாக்கி. அதிர்ந்து போய்விட்டான். பயத்தினால் பேச்சை நிறுத்திவிட்டான். வந்தவனோ பேச்சாளனைப் பார்த்து, “ஏன் பேச்சை நிறுத்தி விட்டாய்? உன்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டேன். நீ பேசு” என்று கூறிக்கொண்டே கூட்டத்தில் யாரையோ தேடிக்கொண்டிருந்தான். பேச்சாளனோ, “எனக்கு பேச்சு வரவில்லை. என்ன செய்யப் போகிறாய்? நான் கீழிறங்கி விட்டுமா?” என்றான். வந்தவன், “உன்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டேன். நீ தொடர்ந்து பேசு. உன்னையும் ஒரு பேச்சாளன் என்று அழைத்து வந்தானே ஒருவன், அவன் எங்கிருக்கின்றான் என்று தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்றானாம்.

வசன நிர்வாகர் என்பது சொல் திறன் மிக்கவர். இடம் அறிந்து, காலம் அறிந்து தக்க சொற்களைப் பயன்படுத்துவதில் வல்லவர் என்று பொருள். தேவையற்ற சொற்களைப் பேசாதவர். ‘வெள்ளி நாவு படைத்த பேச்சாளர்’ (Silver Tongue Orator) என்றே பெயர் பெற்றவர் வாழ்ந்தது தெரிந்திருக்கும். பேசுவதில் அத்துணை வல்லமை.

பேசுவது என்பது சாதாரண விஷயம் அல்ல. மேடைப் பேச்சாக இருந்தாலும் சரி, தனிப்பட்ட முறையில் நண்பர்களுடன், அக்கம்பக்கத்து மனிதர்களுடன் பேசினாலும் சரி, இடம் அறிந்து வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துவது என்பது ஒரு கலை.

வெளியூரிலிருந்து வந்தவன் ஒருவன், ஒரு கிராமத்தில் தங்க நேர்ந்தது. தங்குவதற்கு தெரிந்தவர்களுடைய வீடு எதுவும் இல்லை. அவனது மனதிலே, 'யாருடைய வீட்டிலாவது தங்க வேண்டும் என்றால் பெண்கள் இருந்தால் கூச்சப்படுவதோடு, முன்பின் தெரியாத ஒருவரை அனுமதிக்க மாட்டார்கள். அதனால் பெண்கள் இல்லாத பிரமச்சாரி வீடாக இருந்தால் நன்றாக இருக்குமே. கேட்டுப்பார்க்கலாம்' என்று நினைத்தான். அந்த தெருவில் இருந்த ஒரு வீட்டில் சென்று அங்கிருந்த ஒருவரிடம், "ஐயா நான் வெளியூரிலிருந்து வந்துவிட்டேன். இந்த இரவு நேரத்தில் சற்று தொலைவில் உள்ள ஊருக்குப் போக வேண்டும். பஸ் எதுவும் இல்லை. இன்று இரவு தங்க இடம் தேவை. தங்குவதற்குப் பெண்கள் வீட்டில் இருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டு விட்டான். வந்ததே வினை. கம்பும், துடைப்பழுமாக எல்லோரும் சேர்ந்து விட்டார்கள். நினைத்தது சரியாகத் தான் நினைத்தான். சொற்களைப் பயன்படுத்தியதில் அர்த்தம் மாறிவிட்டது.

கடல் கடந்து சென்று, இலங்கையில் அசோக வனத்தில் சீதை சிறை வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு பிடித்த அனுமன், திரும்பி இராமபிரானிடம் வந்ததும், கடல் கடந்த விதம், இலங்கையில் எங்கெல்லாம் தேடிய விவரம் இதையெல்லாம் முதலில் சொல்லவில்லை. இராமனுடைய மனநிலையைத் தெரிந்து வைத்திருப்பவன் அனுமன். வந்ததும், 'கண்டனன் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால்' என்றே துவங்கினான். கண்டேன் சீதையை. அவள் எப்படி இருந்தாள் என்று அடுத்த கேள்வி எழுவதற்கு முன்பே, 'கற்பினுக்கு அணியாக' இருந்தாள் என்றான். கற்பு தவறாதவளாக இருந்தாள் என்பது எப்படி தெரியும் என்று கேட்பதற்கு முன்பே, 'கண்களால்' என்கிறான். தன்னுடைய கண்களால் பார்க்கும் போது தெரிந்ததாக அனுமன் கூறவில்லை. 'கண்களால்' என்பதற்கு சீதையின் கண்களிலிருந்து அவள் கற்புடன் இருக்கிறாள் என்பது தெரிந்தது என்ற பொருளிலேயே அனுமன் பேசினான். ஒருவனுடைய கண்களில் இருந்தே அவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதைக் கண்டுபிடித்துவிடலாம். இவன் நடக்கிறான், உண்மையாக இல்லை என்பதையெல்லாம் கண்கள் காட்டிக் கொடுத்து விடும். அதன்பிறகே இலங்கை நகரில் சிறை வைக்கப்பட்டிருப்பது, இலங்கை தென்திசையில் உள்ளது என்ற செய்திகளை விவரிப்பான்.

கம்பன் அந்த பாடலில் சீதையின் கண்களால் என்று கூறவில்லையே என்று கேட்கலாம். பல இடங்களில் கம்பன் சுருக்கமாகத் தான் சொல்லியிருப்பான். விளங்கிக் கொள்வது நம்முடைய திறமை. இது தான் கம்பதூத்திரம்.

வசன நிர்வாகர் என்பதற்கு மாற்று சொல் 'சொல்லின் செல்வன்' என்றும் சொல்லலாம். இன்றைக்கு திறம்படப் பேசுபவர், விடாமல் மூன்று மணிநேரம் எடுத்துக் கொண்ட தலைப்பினை விட்டு வெளியே செல்லாமல் பேசுபவர் போன்ற சிலருக்குச் 'சொல்லின் செல்வர்' என்று பட்டம் கொடுக்கிறார்கள். இந்த 'சொல்லின் செல்வன்' என்ற வார்த்தையைக் கண்டுபிடித்தவர் அல்லது அமைத்தவர் யார் தெரியுமா? கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பனே.

சீதையைத் தேடிச் செல்லும் வழியில் இராம இலக்குவர் கிட்கிந்தை வருகிறார்கள். அவர்களை அனுமன் எதிர்கொண்டு அழைக்கின்றான். முதல் அறிமுகம். அப்போது ஒருவருக்கு ஒருவர் யார் என்று தெரியாது. அவர்களைப் பார்த்து அனுமன், "கவ்வையின்று ஆக உங்கள் வரவு " என்று வரவேற்பான். அதாவது துன்பம் இல்லாமல் ஆகட்டும் உங்களுடைய வருகை என்பதே அதன் பொருள். தாங்கள் துயரத்தில் இருப்பதை உணர்ந்து, பேசுவோ பழகுவோ ஆரம்பிக்கும் முன்பே, மனம் விட்டு வெளியே சொல்வதற்கு முன்பே, உள்ளத்தில் இருப்பதை முக பாவனையைக் கொண்டு துயரத்தில் இருப்பவர்கள் என்பதை உணர்ந்து இதமான சொற்களைப் பயன்படுத்திய 'இவன் யார்?' என்று இராமபிரான், இளையவனான இலக்குவனிடம் கேட்பார்.

‘இல்லாதது உலகத்து எங்கும் இங்கிவன் இசைகள் கூரக்
கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே என்னும் காட்சி
சொல்லாலே தோன்றிற்று அன்றே யார்கொல்இச் சொல்லின் செல்வன்
வில்லார்தோள் இளைய வீர! விரிஞ்சனோ விடைவல் லானோ’

இவனுடைய சொற்களால் உலகத்தில் இவன் கல்லாத கலைகளும், வேதங்களும் இருக்காது என்பது தெளிவாகத் தோன்றுகிறது. இந்த சொல்லின் செல்வன் யார்? வில்லை ஏந்தி நிற்கும் இளைய வீரனே படைக்கின்ற பிரம்மனோ? அல்லது சிவனோ? என்பதே இப்பாடலின் பொருள். இதில் பிரம்மனா அல்லது சிவனா என்று தான் கேட்பார் இராமர். விஷ்ணுவா என்று கேட்பதில்லை. ஏனெனில் தான் விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்பது மனதளவில் தெரியும்.

இக்காலத்தில் திறம்பட சொற்களை உபயோகப்படுத்தி மேடைகளிலே பேசுபவர்களுக்குச் 'சொல்லின் செல்வர்' என்ற பட்டம்; கொடுப்பதைக் கண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இந்த சொல்லின் செல்வன் என்ற வார்த்தைகளை முதன் முதலில் உருவாக்கியது கம்பன் தான் என்பது இந்தப் பாடலைப் படித்ததும் தெரிந்திருக்கும்.

இத்தகைய பேச்சாற்றல் படைத்தவர்களும் கூட ஒரு கட்டத்தில் வாய்தவறி உளறி விடுவதும் உண்டு. அவர்கள் தான் திறன் உடையவர்கள், அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் ஆயிற்றே! அப்படியிருந்தும் தவறு நேர்வது ஏன்? கேள்வி எழுத்தான் செய்யும். வேண்டும் என்றே தவறாகப் புலம்புவது கிடையாது. ஏதோ ஒன்று உட்புகுந்து அலைக்கழித்து விடுகிறது.

..... சிவராத்திரிப்

போதுதுயி லோம்என்ற விரதியரும் அறிதுயில்
போலேஇருந்து துயில்வார்

தாயுமானவர் ஒவ்வொரு செயலாக எடுத்துக் கொண்டு பேசுகிறார். தெளியவைக்க சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார். இப்பொழுது எதற்கெடுத்தாலும் விரதம் இருப்பது என்றாகி விட்டது. விரதம் இருப்பது உடலுக்கு நல்லது தான். அதுவே அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் விஷம் என்பது போல ஆகி விடக்கூடாது. விரதம் என்ற பெயரில், 'அணிகின்ற ஆடைகளின் நிறத்தை மாற்றிக்கொள்வது, சாதம் சாப்பிடுவதில்லை என்ற பெயரில் 'டிபன்' சாப்பிடுவது, இடையிலே பால், பழம் சாப்பிட்டுக் கொள்வது என்றெல்லாம் பழக்கம் வைத்துக் கொண்டு விரதம் இருக்கிறோம்' என்று இருப்பது.

விரதங்களில் பலவகை இருக்கின்றன. பன்னிரண்டு நாட்களால் சாதிக்கப்படும் விரதம் கிருச்சிரம் எனப்படும். அது பன்னிரண்டு வகைகளாகும். 1.பாதக்கிருச்சிரம் 2.பிரஜாபத்திய கிருச்சிரம் 3. அர்த்த கிருச்சிரம் 4.பாதோன கிருச்சிரம் 5.அதிக்கிருச்சிரம் 6.கிருச்சிராதிக் கிருச்சிரம் 7.சாந்தபன கிருச்சிரம் 8.மகாசாந்தபன கிருச்சிரம் 9.யதிசாந்தபன கிருச்சிரம் 10. தப்த கிருச்சிரம் 11.சீதக்கிருச்சிரம் 12.பராகக் கிருச்சிரம் ஆகியவை. இவைகள் சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

முதல்; தினத்தில் மத்தியான காலத்தில் ஒருமுறை அன்னத்தினை 26 கவளமும். இரண்டாவது தினத்தில் இரவில் 26 கவளமும், மூன்றாவது தினத்தில் யாசிக்கப்படாத அன்னத்தின் 24 கவளமும் உண்டு, நாலாம் நாள் போஜனம் செய்யலாகாது. இது முதல் வகை.

ஒரு கவள அளவுள்ள அல்லது பிராணன் தரிக்கும் அளவுள்ள பாலினை 21 நாட்கள் புசித்தல் ஆறாவதான கிருச்சிராதிக் கிருச்சிரம் ஆகும். காய்ந்த நெய் பால் ஜலம் என்னும் ஒவ்வொன்றினையும் மூன்றுநாள் பருகுதலும் மூன்று நாள் உபவாசமும் ஆகிய இவ்விரதம் பத்தாவதான தப்தகிருச்சிரம் எனப்படும். எல்லாவற்றையும் விளக்கினால் பெருகும் என்று சில விரதங்கள் மட்டும் விளக்கப்பட்டது. மேலும், வளர்பிறை, தேய்பிறை நாட்களில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சாந்திராயணம் இவை முதலாக பாப நிவர்த்தியின் பொருட்டு விதிக்கப்பட்டுள்ள பிராயச்சித்த கர்மம் தபம் எனப்படும். இவைகள் தர்ம சாஸ்திர கிரந்தங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறதாம்.

இவைகள் பலனை எதிர்பார்த்து செய்கின்றவர்களுக்கு (சகாம புருஷர்கள்) சுவர்க்கம் முதலான லோகங்கள் கிடைக்க காரணமாகின்றன. பலனை எதிர்பாராமல் செய்கின்ற நிஷ்காம புருஷர்களுக்குச் சித்த சுத்திக்குக் காரணமாகின்றன.

ஆகவே, விரதம் என்றால் முழுமையாக இருக்க வேண்டும். நமது சௌகரியத்துக்கு வளைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. அப்படியிருந்தால் தான் பலன் முழுமையாக இருக்கும். “சாத்தான் வேதம் ஓதினால், வேதம் மாறிவிடுமா என்ன?” என்று கேட்பவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். சாத்தான் வேதம் ஓதினால் வேதம் மாறிவிடாது. ஆனால் அதிலுள்ள சொற்களின் உச்சரிப்பினை சாத்தான் முறைப்படி உச்சரிக்க முடியாது. அதனால் பலன் முழுமையாக ஏற்படாது என்பதே அதன் பொருள்.

மருத்துவ மனைக்குச் சென்றிருந்த போது நடந்த சம்பவம். ஒரு பெண்மணி தொடர்ந்து அந்த மருத்துவ மனைக்கு வந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் பெயர் கோதைநாயகி. மருத்துவ மனை ‘சார்ட்டில்’ ஆங்கிலத்தில் தான் எழுதுவார்கள். அவள் பெயர் Kothainayagi என்று எழுதப்பட்டு இருந்தது. டாக்டர் ஒவ்வொருவராக அழைத்துக் கொண்டிருந்தார். இவள் முறை வரும்போது, சார்ட்டினைப் பார்த்து ‘மைக்கில்’ டாக்டர், “கொத்தைநாயகி ரூம் நெம்பர் 7”, “கொத்தைநாயகி ரூம் நெம்பர் 7” என்று அழைத்தார். அந்தப் பெண் எழுந்து செல்லவில்லை. யாரையோ அழைக்கிறார்கள் என்று அமர்ந்துகொண்டே இருந்தாள். தினமும் அவளைப் போலவே மருத்துவ மனைக்கு வருபவர்கள் “உன்னைத்தான் அழைக்கிறார்கள்” என்று கூறிய போதே அவளுக்குப் புரிந்தது. உச்சரிப்பு தவறியதால் பலன் வரவில்லை அதாவது மருத்துவர் அழைத்த போது அவள் எழுந்து செல்லவில்லை.

இந்த மாதத்தில் கோவிலை 1008 முறை வலம் வந்தால் இறைஅருள் கிடைக்கும் என்று ‘போர்டு’ எழுதி தொங்கவிட்டிருந்தார்கள். இதைக் கண்ட பெண்கள் தினமும் மாலை வேளையில் தினமும் கோவிலுக்கு வந்து சுற்ற

ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். எண்ணிக்கைக்காக அவரவர் வசதிக்கேற்ப, அவரைக்கொட்டை, வேர்க்கடலை, சிகப்பு பச்சைக் கடலை என்று வீட்டிலேயே இத்தனை என்று எண்ணி எடுத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டனர். ஒரு சுற்று முடிந்ததும் ஒரு இடத்தில் ஒரு கொட்டையை வைத்துவிடுவார்கள். நான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். சுற்றும் பெண்கள் மற்ற பெண்களோடு வீட்டுக் கதை, ஊர்க்கதை என்று பேசிக்கொண்டே சுற்றுவார்கள். இறை நினைப்பு இருக்காது. இதனால் என்ன பிரயோசனம்? வேண்டுமானால் உடல் இளைக்கலாம் அல்லது கால் வலி வரலாம். எதற்காக இதைச் செய்யச் சொன்னார்களோ அந்த பலன் கிடைக்குமா? கிடைக்காது அல்லவா!

நமக்குத் தகுந்தவாறு விரதம் இருந்துவிட்டு, இத்தனை முறை விரதம் இருந்தேன், இத்தனை நாட்கள் இறைவனுக்கு இன்னின்ன படைத்தேன், ஆனால் இறைவன் எனக்கு கஷ்டத்தையே கொடுக்கின்றான் என்று குற்றம் சாட்டுவதில் தவறுவதில்லை. ஆகவே விரதமும் சாத்திரங்களில் சொல்லியிருக்கின்ற வண்ணம் இருந்தாலே பலன் கிடைக்கும்.

சிவராத்திரியில் இரவு முழுக்க தூங்காமல் இருக்க வேண்டும் என்றும், இறை நினைவோடு அமர்ந்திருக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. அதனால் கோவிலில் சத்சங்கம் அல்லது சொற்பொழிவு வைத்திருப்பார்கள். அங்கே சென்று இறைவனின் திருவிளையாடல்களைக் கேட்டு அமர்ந்திருக்கலாம் என்று செல்வதுண்டு. ஆனால் அங்கே சொற்பொழிவு கேட்டுக் கொண்டே இருப்பர். பேசுவதும் காதில் விழுகின்ற மாதிரியே இருக்கும். இடையிலே சற்று கண் அயர்ந்து தூங்கி விடுவார்.

தூக்கம் என்றவுடன் நினைவுக்கு வருகின்ற ஒரு விஷயம். உறக்கம் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும். நோயாளியாக இருந்தாலும் சரி, ஏழையாக இருந்தாலும் சரி, பணக்காரனாக இருந்தாலும் சரி, உறக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது, தூங்காமல் இருக்க முடியாது. காந்தியடிகள் கூட உண்ணாவிரதம் தான் இருந்தாரே ஒழிய உறங்கா விரதம் இருக்கவில்லை. மனிதன் உறங்காமல் இருக்க முடியாது. இது இயற்கையின் நியதி.

ஆசிரியர் வகுப்பில் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு மாணவன் எழுந்து, “சார், தாங்கள் தாயினும் உயர்ந்தவர்” என்றான். ஆசிரியருக்கு தன்னை இவ்வாறு பெற்ற தாயினும் சிறந்தவனாகப் பாராட்டி மாணவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டதால் மெத்த மகிழ்ச்சி. அவர் “ஏன் அவ்வாறு சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த மாணவன், “தாயானவள் தன்னுடைய ஒரு குழந்தை அல்லது இரண்டு குழந்தைகளைத் தான் தூங்க

வைக்கிறாள். தாங்களோ வகுப்பில் உள்ள 40 மாணவர்களையும் ஒரே நேரத்தில் தூங்க வைக்கிறீர்களே!” என்றான். ஆசிரியர் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமே!

விரதம் இருக்க பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டும் இடையிலே தடங்கல் ஏற்பட்டு விடுகிறது. சிவராத்திரியில் இரவு நேரத்தில் சற்றேனும் கண்கள் உறக்கத்தில் விழ எங்கிருந்து ஆணை வருகிறது?

ஆக, எந்த செயலைச் செய்தாலும், அதிதீவிர கவனத்துடன் செயல்பட்டாலும் கவனக்குறைவு ஏற்பட்டு விடுகிறது.

பாராதி தனில்உள்ள செயல்எலாம் முடிவிலே பார்க்கில்நின் செயல்அல்லவோ....

நாம் செயல்களைச் செய்கின்றோம். அது நலமாக முடியவேண்டும் என்று தான் கருதுவோம். இடையூறுகளை விரும்புவதில்லை. இருப்பினும் அனிச்சைச் செயல்போல இடையில் தடங்கல் ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்த தடங்கல் நம் வசம் இல்லை. இதை எல்லாம் ஆய்ந்து பார்த்தால் உலகில் நடைபெறும் அனைத்தும் அந்த விராட சக்தியின் செயலாகத் தான் உள்ளது என்கிறார் தாயுமானவர். அதாவது அந்த விராட சக்தி ஆட்டி வைக்கின்றபடியே நடக்கிறது என்பதாகிறது.

அவ்வாறாயின், செயலை நல்ல விதத்தில் செய்து முடிப்பது என்பது நம் கையில் இல்லை என்றால், விராட சக்தியே செய்யவும், முடித்து வைத்து பலனைத் தருவதாயும் இருக்கின்றது என்றால் உலகில் நாம் ஏன் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும்? எப்படியும் நடப்பது நடந்தே தீரும் என்ற போதில், முயற்சி என் செய்ய வேண்டும்? இப்படி சந்தேகம் வரத்தான் செய்யும். பசி எடுக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். நாம் ஏன் உணவுக்காக அலைய வேண்டும்? கிடைக்க வேண்டும் என்று இருந்தால் கிடைத்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று இருக்கலாமா? வாளாவிருந்தால் என்ன ஆகும்? உணவு கிடைக்காது, உடல் நலம் கெட்டுப்போகும்.

இதில் கூட தீர்மானமாக மனதில் சற்றும் சஞ்சலம் விகற்பம் இல்லாமல் அதாவது கிடைத்தால் கிடைக்கட்டும்-கிடைக்காமல் போனால் போகட்டும் என்று சற்றும் சஞ்சலம் இன்றி தீர்க்கமாக விராட சக்தியை நம்பி இருந்துவிட்டால், அந்த சமயத்தில் விராட சக்தியே யார் மூலமாகவாவது உணவைக் கொண்டு வந்து தந்துவிடும். “வாசற்படி கடந்து வாராத பிச்சைக்கு இங்கு ஆசைப்படுவதில்லை ஐயனே” என்று பட்டினத்தார் இருந்த போது அவருக்கு பிச்சை கிடைக்கத்தான் செய்தது.

ஊட்டி போன்ற வளைவுகள் அதிகம் உள்ள மலைப்பாதையில் மாலை 6 மணியளவில் ஒரு மினிபஸ் சென்று கொண்டிருந்தது. அளவுக்கு அதிகமான ஆட்கள் நின்றனாகொண்டும், தொங்கிக் கொண்டும் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். மலைப்பாதையில் வளைவுகள் இருந்ததால் பஸ் நிதானமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. ஒரு வளைவில் ஒரு பெண்மணி கைக்குழந்தையுடன் நின்றிருந்தாள். பஸ்ஸினை நிறுத்தக் கை அசைத்தாள். வண்டி நின்றது.

ஆனால் நடத்துநர் அந்தப் பெண்மணியை ஏற அனுமதிக்கவில்லை. “உள்ளேயே அதிகமான ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். இன்னும் ஏற்றினால் பஸ் சாய்ந்து தான் போகும். முடியாது” என்றார். பிரயாணிகள் “ஐயா ஒன்றும் ஆகாது. அடுத்த பஸ் எப்போது வருமோ? இரவு நேரமாகி விட்டது. அந்தப் பெண்ணை ஏற்றிக்கொள்ளுங்கள்” என்று வாதாடினார்கள். வாதம் தொடர்ந்தது. பதிலுக்கு நடத்துநரும் “உங்களில் ஒருவர் யாராவது இறங்கிக் கொள்ளுங்கள். அந்தப் பெண்ணை ஏற்றிக்கொள்கிறேன்” என்று முடிவாகச் சொன்னார். யாரும் இறங்கவில்லை. பஸ் சிறிது தூரம் சென்றதும், உள்ளே இருந்த ஒருவர் “நான் ஆடவன். இரவானாலும் எப்படியாவது ஊருக்குச் சென்றுவிடுவேன். அதனால் நான் இறங்கிக்கொள்கிறேன். அந்தப் பெண்ணை ஏற்றிக்கொள்ளவும்” என்று இறங்கி விட்டார். அந்தப்பெண்ணும் ஏறிக்கொள்ள பஸ் புறப்பட்டுவிட்டது.

அந்த ஆடவன் இறங்கும்போது அந்தப் பெண் தனியாக நிற்கின்றாளே என்ற இரக்கத்தினால் இறங்கினான். மனதில் அடுத்த பஸ் வருமா வராமல் போனால் என்ன ஆவது என்றெல்லாம் கவலை கொள்ளவில்லை. தெய்வம் விட்ட வழி என்று இறங்கி விட்டான். ஆனால் அதன்பின்பு என்ன நடந்தது? பஸ் அடுத்த வளைவில் திரும்பும்போது பக்கத்தில் இருந்த பள்ளத்தில் கவிழ், சிலர் உயிர் இழக்கவும், பலருக்கு அடிபடவும் நேர்ந்தது. இந்த இடத்தில் தான் கவனிக்க வேண்டும். மனதில் அடுத்த பஸ் கிடைக்குமா? வீடு போய்ச் சேருவோமா? மலைப்பாதையில் இரவு நேரத்தில் விலங்குகள் வந்து தொல்லை கொடுத்தால் என்ன ஆவது? என்றெல்லாம் எண்ணாமல் தெய்வத்தின்பேரில் பாரம் போட்டு இறங்கினானே அவனை அடிபடுவதில் அல்லது உயிர் இழப்பதில் இருந்து அந்த விராட சக்தி காப்பாற்றி இருக்கிறது.

நாம் இப்படி இருக்க முடிவதில்லையே! உணவைத் தேடாமல் விட்டு விட்டால், விராட சக்தியும் கைவிட்டு விட்டால் பசிக்கு என்ன செய்வது? நம்மால் பசி தாங்க முடியாதே, ஆற்றில் ஒரு கால் சேற்றில் ஒரு கால் என்று சொல்வார்களே அது போல, முயற்சி செய்வதா அல்லது வாளாவிருப்பதா என்று மனம் இருவழிகளிலும் ஊசலாட தத்தளிப்போம். கடன் கொடுத்து

விட்டு, நம்முடைய பணம் திரும்ப வரவேண்டும் என்றிருந்தால் நிச்சயமாகத் திரும்பி வரும். கைவிட்டுப்போக வேண்டும் என்றிருந்தால் திரும்ப வராது என்று இருந்துவிட முடியுமா? பணம் ஆயிற்றே! பணம் கையில் இருக்கும் போது மனோ தைரியமே. வேறு முயற்சி செய்து தான் ஆக வேண்டும். உலகில் இந்த மனோபாவத்தை வைத்துக் கொண்டு பிழைப்பு நடத்த முடியாது.

இப்படியிருக்க, செயல்கள் அனைத்தும் விராட சக்தியின் கையில் உள்ளது என்பதை மட்டும் அறிந்துகொண்டு என்ன ஆகப்போகிறது? இதற்காகவா தாயுமானவர் பலவிதமான உதாரணங்களைக் காட்டி விளக்கினார்? வேலை இல்லாமல் இருந்ததினால் இருக்கட்டுமே என்று ஏதாவது பாடி வைத்தாரா என்ன? இதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உட்கருத்தைப் புரிந்து தெளிந்துவிட்டால் நம் வாழ்வில் கஷ்டம் நம்மை அண்டாது என்பது பின்னால் தெரியவரும்.

பகவத் கீதையில் பகவான் கிருஷ்ணர் “கர்மம் செய்வதில் தான் உனக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. கர்ம பலனில் அதிகாரம் இல்லை” என்று (2.47) கூறியிருக்கிறார். கர்மம்-செயல் இந்தக் கணத்தில் நடைபெறுகிறது. அதனுடைய பலன் அடுத்த மணியிலோ, மறுநாளோ, சில தினங்களிலோ, ஏன் வருடத்திற்குப் பிறகோ கிடைக்கலாம். கர்மம் நடைபெறுவது நிகழ்காலத்தில். அதன் பலன் கிடைப்பது எதிர்காலத்தில். நிகழ்காலம் தான் நம் வசம் உள்ளது. எதிர்காலம் நம் கையில் இல்லை, அதனை நம் இஷ்டத்திற்கு வளைக்க முடியாது.

எங்கள் ஊருக்குப் பக்கத்தில் ‘ரயில்வே கேட்’ இருக்கிறது. வெளியூர் சென்று திரும்பும் போது, சிலர் பஸ்ஸில் இருந்தபடியே, மொபைலில் (அலைபேசி) வீட்டிற்குத் தகவல் சொல்வதைக் கவனித்திருக்கிறேன். “ரயில்வே கேட் நெருங்கி விட்டது. பத்து நிமிடத்தில் வீட்டில் இருப்பேன். டிபன் தயாராக எடுத்து வை” என்று. ஆனால் இருபுறமும் இரண்டு தண்டவாளங்களிலும்; இரயில்கள் வந்து ‘கேட்’ திறக்க இருபது நிமிடம் ஆகி, நான் முந்தி, நீ முந்தி என்று இருபுறமும் வரிசையில் நிற்கும் பஸ் லாரிகள் முந்திச் செல்ல முயற்சிக்க, ‘டிராபிக் ஜாம்’ ஏற்பட்டு, முக்கால் மணி நேரம் இரயில்வே கேட் தாண்டாமலே ஆகிவிடும். செல்போனில் பேசியபோது நிகழ்காலம். அதன்பின்பு வரும் தடங்கல், பேசியதற்கு எதிர்காலத்தில் உள்ளது. இப்படி காலதாமதம் ஆகும் என்பது எதிர்காலத்தில் இருப்பதால் பேசும் போது தெரிவதில்லை. அதாவது பேசுவது நம் கையில் உள்ளது. போய்ச் சேருவது நம் வசம் இல்லை. இதனாலேயே கர்மம் செய்வதில் தான் அதிகாரம் இருக்கிறது. அதற்கான பலனில் அதிகாரம் இல்லை என்று சொல்லப்பட்டது.

இந்த கருத்தினை மனதளவிலே ஆழமாக உணர்ந்து விட்டால் என்ன ஆகும்? செயலைச் செய்வதில் முயற்சி இருக்கும். செயலையும் செய்வோம். பலனைப் பற்றி அக்கறை கொண்டு மனதைக் குழப்பிக் கொள்ள மாட்டோம். வாழ்க்கை என்பதே செயல் என்றே சொல்லலாம். செயல் இன்றி ஒருகணமும் வாழமுடியாது. நமக்கு நேர்ந்துவிட்ட செய்யவேண்டியதாக வந்துவிட்ட செயல்களைச் செய்துவிட வேண்டும். கடமை உணர்வுடன் செயல்களைச் செய்துவிட வேண்டியது நம்முடைய கடமை. பலன் எது எவ்வளவு கிடைக்க வேண்டும் என்றிருக்கிறதோ அது கிடைத்தே தீரும். குறைவாகக் கிடைக்கிறது என்பதற்காக செயல் செய்வதை நிறுத்த மாட்டோம்.

மார்க்கெட்டுக்கு சென்றால் இதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். பழம் விற்பவன் தினமும் பழங்களை வாங்கி விற்பான். ஓரிரு தினங்களில் வாங்கி வைத்த பழங்கள் அனைத்தும் விற்பனா விடும். சில சமயங்களில் இரண்டு நாட்கள் ஆகியும் விற்காது. பழம் அழுகி கெட்டுவிடும். அதற்காக அவன் மறுபடியும் பழங்களை வாங்கி விற்பதை நிறுத்துவதில்லை. புதிய பழங்களை வாங்கி விற்பான். அதில் தொய்வு கொண்டு வியாபாரத்தை விட்டு விடுவதில்லை. காய்கறி வியாபாரம் செய்பவர்களும் இப்படித்தான். இதையெல்லாம் நாம் காண்கின்ற போது அவர்களிடமிருந்து பாடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் நிகழ்காலத்தில் நடக்கக் கூடிய செயலில் மனதை முழுமையாக ஈடுபடுத்தாமல், எதிர்கால பலனைப் பற்றிய சிந்தனையை மனதில் படரவிட்டு செயலைச் செய்வதால் செயலின் திறம் மங்கி விடுவதைத் தவிர்த்து விடலாம். ஏனெனில், கவனம் செயலின் மீது குறைந்து விடுகிறது. நினைவெல்லாம் எவ்வளவு கிடைக்கும் என்பதில் இருப்பதால், செயல்திறன் குறைய வாய்ப்பு உள்ளது.

தவிர, செயலில் நான் செய்பவன் என்ற கர்த்தா பாவனை ஏற்படாமல் போய்விடும். கர்த்தா பாவனை ஏற்பட்டால் அகங்காரம் உண்டாகும். இதனால் கீதையில் 16-13 முதல் சொல்லப்பட்ட, “இந்த திரவியம் இக்காலத்தில் என்னால் அடையப்பட்டது, இவ்விருப்பத்தை நான் சீக்கிரம் பெறுவேன், இத்திரவியம் என் வீட்டில் முன்னரே இருக்கின்றது, இனி இந்த திரவியமும் எனக்கு வந்து சேரும். இந்தப் பகைவன் என்னால் கொல்லப்பட்டான், இனி மற்ற பகைவர்களையும் கொன்றுவிடுவேன், நான் ஆள்பவன், நானே போகங்களை அனுபவிப்பவன், நான் எல்லாம் அடையப்பெற்றவன், நான் வலிமை உள்ளவன், நான் சுகம் உடையவன். நான் செல்வம் உடையவனாயும், உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவனாயும் இருக்கின்றேன். எனக்குச் சமமானவன் வேறு எவன் இருக்கின்றான்? யாகம் செய்வேன், தானம் கொடுப்பேன், அதனால் மகிழ்வேன்

” என்பது போன்ற வார்த்தைகளாலும் எண்ணங்களாலும் சூழப்பட்டு அசுரத் தன்மை வரப்பெற்று பாவங்களைச் சம்பாதிக்க நேரிடும்.

அகங்காரம் வருவதற்குக் கர்த்தா பாவனையே காரணம். “நான் எடுத்ததை முடிப்பேன், அதனால் அனைவரையும் வீழ்த்துவேன், எல்லோரையும் முந்திக்கொண்டு நானே உயர்ந்தவனாகத் திகழ்வேன்” என்ற எண்ணமெல்லாம் பலனைப் பற்றிய செய்கைகளால் வருவதே. அந்த பலன் நம் கையில் இல்லை. பலன் வந்தாலும் வரலாம், வராமல் போனாலும் போகலாம். அது விராட சக்தியின் வசம் உள்ளது என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து விட்டால் அகங்காரம் எப்படி வரும்? செயல் செய்வது நிகழ்காலத்தில். அது நம்முடைய சக்திக்கு உட்பட்டது. செயலைச் செய்வோம். பலன் எதிர்காலத்தில் கிடைப்பது. அந்த எதிர்காலம் நம்முடைய ஆற்றலுக்கு உட்பட்டது அல்ல.

கீதையில் உபதேசித்த இக்கருத்தைப் புரிந்து கொண்டுவிட்டால், தாயுமானவர் பாடியதன் கருத்து புரியவரும். செயலைச் செய்துவிடுவோம். பலனைக் கருதாத போது, அதில் தடங்கல் ஏற்பட்டாலும், பலன் கிடைக்கத் தாமதமாக நேர்ந்தாலும்; மனம் சஞ்சலப்படாது. மனம் அலையாது. அதனால் தேவையற்ற துன்பம் வந்து சூழ்ந்து கொள்ளாது. செயலும் திறம்படச் செய்து முடிப்போம்.

ஆக, கர்த்தா பாவனை நீங்கி, செயல்களைப் பலன்னோக்காது செய்யப் பழக்குவதற்காகவே தாயுமானவர் பல உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டி, நம்மையெல்லாம் திருத்துவதற்காக மிக அருமையாகப் பாடியுள்ளார். .

பரிபுரணானந்தம்-4

அண்டபகி ரண்டமும் மாயா விகாரமே
அம்மாயை இல்லாமையே
யாம்எனவும் அறிவும்உண்டு அப்பாலும் அறிகின்ற
அறிவினை அறிந்துபார்க்கின்
எண்டிசை விளக்கும்ஒரு தெய்வஅருள் அல்லாமல்
இல்லைஎனும் நினைவும்உண்டுஇங்(கு)
யான்எனது அறத்துரிய நிறைவாகி நிற்பதே
இன்பமெனும் அன்பும் உண்டு
கண்டன எலாம்அல்ல என்றுகண் டனைசெய்து
கருவிகர ணங்கள்ஓயக்
கண்மூடி ஒருகணம் இருக்கஎன் றால்பாழ்த்த
கர்மங்கள் போராடுதே
பண்டையுள் கர்மமே கர்த்தா எனும்பெயர்ப்
பட்சம்நான் இச்சிப்பனோ
பார்க்கும்இடம் எங்கும்ஒரு நீக்கம்அற நிறைகின்ற
பரிபுர ணானந்தமே. (4)

விண்வெளியில் காணப்படும் அற்புதங்களை விஞ்ஞானம் கண்டுபிடித்திருப்பது மிக மிகச் சொற்ப அளவே. கண்டுபிடிக்கப்படாதவை இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. பூமியில் உள்ள உயிரினங்கள் வாழ்வதற்கு வெப்பத்தைத் தந்து கொண்டிருக்கும் சூரியனைப் போல பல சூரியன்கள் இருப்பதாக விஞ்ஞானம் சொல்கிறது. நம்முடைய சூரியனைச் சுற்றி புதன், சுக்கிரன் முதலான கோள்கள்; சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது அறிந்த விஷயமே. இதைப் போலவே, பால் வெளி மண்டலம் (Milky way galaxy) எனப்படும் வான வீதியில் உள்ள பல சூரியன்களையும் பல்வேறு கோள்கள் சுற்றி வலம் வந்து கொண்டு உள்ளனவாம். இவைகள் எல்லாம் தனித் தனி வட்டப் பாதையில் ஒன்றோடு ஒன்று முட்டிக்கொள்ளாமல் ஈர்ப்பு விசை-விலக்கு விசை முதலியவற்றால் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இத்தனை அண்டங்களையும் பெருவெளியையும் படைத்தவர் பரமாத்மா என்று நாம் கூறும் பரப்பிரம்மம். சைக்கிளைப் பார்த்ததும் அதனை யாரோ ஒருவர் செய்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. சைக்கிள் தானாக உண்டாகாது என்பதும் புரிகிறது. எழுதிக்கொண்டிருக்கிற பேனா, படித்துக் கொண்டிருக்கிற புத்தகம் இவைகளையும் யாரோ ஒருவர் செய்திருக்க

வேண்டும் அல்லவா! அதைப் போல, இந்தப் பிரபஞ்சம் அண்டங்கள் அனைத்தையும் யாரோ ஒருவர் செய்திருக்க வேண்டும் அதாவது படைத்திருக்க வேண்டும். அவரைத் தான் சாத்திரங்கள் பரமாத்மா என்று சொல்கின்றன.

பள்ளிக்கூடக் கல்வியில் வகுப்புகளுக்குத் தக்கவாறு அதாவது ஆரம்ப வகுப்புக்கு எளிமையான பாடங்களும் உயர்நிலை வகுப்புகளுக்கு கூடுதலான பாடங்களும் பட்டப்படிப்புக்கு கடினமான பாடங்களும் ஒன்றுக்கொன்று அறிவைத் தருவதில் உயர்ந்த விஷயங்களாக அமைத்துக் கொடுத்து உள்ளனர். ஆரம்ப நிலை மாணவர்களுக்குக் கடினமான விஷயங்களைச் சொன்னால் மனதில் ஏறாது. படிப்படியாகத் தான் புரிய வைக்க வேண்டும். அப்போது தான் மூளையில் சுலபமாகப் பதியும். அதைப்போல சிறுவயதில் புரிந்துகொள்ளும் திறன் குறைவாக இருக்கும் என்பதால் இந்த பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தவர் கடவுள், அவர் கோவில் கர்ப்பக் கிரகத்துள் இருக்கிறார் என்றும் அவர் நான்கு கரங்கள், ஆயுதம் உடையவர், தவறு செய்தால் தண்டிப்பார் என்றும் பெற்றோர்களும் பெரியோர்களும் சொல்லி வைத்துள்ளனர்.

புராணங்களும் பக்தி மற்றும் ஆன்மீகப் பாதையில் செல்லத் துவங்குபவர்களுக்குப் பரமாத்மா தான் உலகைப் படைத்தார் என்றும், இந்தப் பரமாத்மா உலகமாகவும் உயிர்கள்தோறும் உள்ளாகவும் நிறைந்து இருக்கிறார் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. மேன்மேலும் உயர்ந்த சாத்திரங்களையும் உபநிடதங்களையும் வேதங்களையும் படிக்கின்ற போது பரமாத்மாவை விட உயர்ந்த ஆற்றல் ஒன்று இருக்கிறது. அது விராட சக்தி என்றெல்லாம் விளங்க வைக்கிறது. அதற்குப் பெயர் 'பிரம்மம்' என்றும், பிரம்மத்தைத் தவிர வேறு எந்த வஸ்துவும் இல்லை, அனைத்தும் பிரம்மமே என்றும், இந்த பிரம்மத்திற்கு உருவும் குணங்களும் கிடையாது என்றும் வேதாந்தம் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆக, நமக்கும் அப்பாற்பட்ட சக்தி ஒன்று இருக்கிறது. அது தான் பிரபஞ்சமாக இருக்கிறது என்பது புரிகிறது. அவ்வாறாயின், அந்த விராட சக்தி எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது என்றால் பிரபஞ்சமாக மாறியிருக்கிறதா? உலகமாக மாறிவிட்ட பின்பு, அந்த விராட சக்தி மூல வடிவில் இருக்கிறதா? அது தான் அண்டங்களாக மாறிவிட்டதே! பொன், ஆபரணமாக ஆன பின்பு பொன்னின் மூல வடிவம் எங்கே இருக்கிறது? என்றெல்லாம் சந்தேகம் வரத்தான் செய்யும். இந்த சந்தேகங்களை உள்ளடக்கி நம்முடைய முன்னோர்கள் விரிவாக விசாரணை செய்து வேதாந்த சாத்திரங்களைத் தந்திருக்கிறார்கள்.

ஒரு பொருள் சுத்தமானதாக இருந்தால் அதனைப் பயன்பாட்டில் கொண்டு வர அசுத்தம் கொஞ்சமேனும் சேர்க்கவேண்டும். 24 கேரட் சுத்த தங்கக் கட்டியைக் கொண்டு ஆபரணம் செய்ய முடியாது. அதனுடன் செம்பு பொடியைச் சேர்த்து உருக்கி பின்பே ஆபரணம் செய்ய முடியும். சுத்தமான 'டிஸ்டில் வாட்டர்' (சுத்தமான தண்ணீர்) குடிப்பதற்குப் பயன்படாது. அதைப் போல, பிரம்மம் என்பது சுத்தமானது. செயல் அற்றது. அறிவானது. சுத்தமாக இருப்பதால் படைத்தல் தொழில் செய்ய முடியாது. அதனால் மாயையோடு கூடிய பிரம்மம் தான் இந்த உலகைப் படைத்தது என்று வேதமும் உபநிடதங்களும் சொல்கின்றன.

அவ்வாறாயின் மாயை தான் படைத்தலுக்கு உதவுகிறது. மாயை சேராத பிரம்மம் படைக்க முடியாது என்றால் மாயையே 'கர்த்தா' அதாவது 'செய்தவன்' என்று ஏன் சொல்லக் கூடாது? என்று கேட்கலாம். பிரம்மத்தின் சேர்க்கையின்றி மாயை தனியாக இயங்க முடியாது. பாத்திரத்தைக் கொண்டு தான் சமைக்கின்றோம். காய்கறி கூட்டு வைக்கின்றோம். சமையலின் சுவையை நாம் தான் அறிய முடியும். பாத்திரம் சுவையை அறியாது. சமைப்பதற்கு உதவியது அவ்வளவு தான். ஏனெனில் பாத்திரம் ஜடப்பொருள். நாம் அறிவுடைய பொருள். அதைப்போல, மாயை ஜடப்பொருள். தனித்து இயங்குவது என்பது அதனால் முடியாது. பிரம்மத்தின் முன்னிலையில் தான் இயங்கமுடியும். பிரம்மம் அறிவு-சேதனப் பொருள். எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற ஒன்று. ஆகவே மாயையைக் கர்த்தா என்று சொல்ல முடியாது.

கர்த்தா - செய்பவன் என்பதற்கு இலக்கணம்: உதாரணமாகக் குயவன் குடம் ஒன்றினைச் செய்கிறான் என்று எடுத்துக் கொள்வோம். குயவனின் விருப்பம் அதாவது பாணையைச் செய்ய வேண்டும் என்ற இச்சை, அதற்கான அறிவுத் திறன், செய்வதற்கான முயற்சி மூன்றும் அவனிடம் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இருந்தால் தான் பாணையைச் செய்கின்ற காரியத்திற்குக் கர்த்தா எனப்படுவான். ஆக, ஒரு காரியத்தின் மூல காரணமான அறிவுத் திறனும், அதைச் செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பமும், அந்த இச்சையால் தோன்றும் முயற்சி என்கிற செயலும் ஆகிய மூன்றையும் உடையவனே கர்த்தா (செய்பவன்) என்று சொல்லப்படுவான். இந்த நிலை கர்த்தா தன்மை பிரம்மத்தினிடம் மட்டுமே இருக்க முடியும். மாயை இடத்தில் இருக்க முடியாது. மாயை தனித்து இயங்க முடியாது. மாயை ஜடப்பொருள். அறிவுப் பொருள் அல்ல. இதனாலும் மாயை கர்த்தா - செய்பவனாக ஆக முடியாது.

அடுத்து ஒரு பொருளைச் செய்ய வேண்டுமானால் இரண்டு காரணங்கள் தேவை. 1. உபாதான காரணம். அதாவது அப்பொருளைச் செய்வதற்கான மூலப்பொருள் Raw material.. இது சத்தான பொருளாக இருக்க வேண்டும்.

2.நிமித்த காரணம். அந்த பொருளை உருவாக்குவதற்கு தேவையானவை. Manufacturing accessories or tools. இது அறிவுப் பொருளும் சேர்ந்ததாக இருந்தால் தான் அதை உருவாக்க முடியும். உதாரணமாக குடம் ஒன்றைச் செய்வதாக வைத்துக் கொள்வோம். குடத்திற்கு உபாதான காரணம் மண். மண் மூலப்பொருள். Raw material.. குடத்தைச் செய்வதற்கு தண்டு, சக்கரம் மற்றும் குயவன்; ஆகியவை நிமித்த காரணம் ஆகும். Manufacturing accessories or tools. இவைகள் உருவாக்குவதற்கு தேவையானவை. உலகத்தில் இவ்விதமே இருக்கின்றது. இதைப் போலவே பிரபஞ்ச உற்பத்தியும் இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு மாயை உபாதான காரணமும் பிரம்மம் நிமித்த காரணம் என்றும் சொன்னால் வேத வாக்கிற்கு விரோதமாக அமையும். தவிரவும், உபாதான காரணம் சத்துப் பொருளாக-நிலையான பொருளாக இருக்க வேண்டும். இங்கே மாயை உபாதான காரணம் என்று வைத்துக் கொண்டதில் மாயை நிலையான பொருளாக இருப்பதாக ஆகிவிடும். இந்நிலையில், மாயை ஒரு சத்து பொருள், ஆத்மா/பிரம்மம் ஒரு சத்துப் பொருள் என்று இரண்டு நித்தியமான பொருள் இருப்பதாக ஆகிவிடும். ஆகவே அத்வைதமே தவறு என்றாகி விடும். ஆதலால் மேற்சொன்னபடி இருக்க முடியாது. ஏனெனில் பிரம்மம் மட்டுமே நித்தியமான பொருள். மற்றவை எல்லாம் அனித்தியமானது அதாவது நிரந்தரம் இல்லாதது என்று வேதம் சொல்கிறது.

மாற்றிச் சொன்னால் அதாவது மாயை நிமித்த காரணமாகவும் பிரம்மத்தை உபாதான காரணமாகவும் கொண்டால், உலகத்தில் குயவன், நெய்ப்பவன் முதலான அறிவுடையவர்களே நிமித்த காரணமாக இருப்பதைக் கண்டோம். மாயை அறிவுப் பொருள் அல்ல என்பதால் அது நிமித்த காரணமாக இருக்க முடியாது. அதனால் அத்வைத்திற்கே இழுக்காகும். இந்தக் குற்றங்கள் இருப்பதால் மாயை உபாதான காரணமாகவோ, நிமித்த காரணமாகவோ ஆகாது. ஆதலால் பிரம்மம் ஒன்றே உபாதானமும், நிமித்தமும் ஆகிய இரண்டு காரணங்களாக இருந்து பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

சரி, உலகில் இவ்வாறு இரண்டு காரணங்களும் ஒன்றின் இடத்திலேயே காணப்படுவதில்லையே என்று கூறலாம். சிலந்தி கூடு கட்டுகிறது. அதற்கான மூலப்பொருளை வெளியிலிருந்து சேகரிக்கவில்லை. வாய் மூலமாக கூடு கட்டுவதற்கான நூலினை வெளியிடும் காரியம் செய்யும் போது உபாதான காரணமாகவும், கூடு கட்டுவதில் தானே செய்பவன் என்ற கர்த்தாவாகிய நிமித்த காரணமாகவும் அந்த சிலந்தி ஒன்றே இரண்டாகவும்

இயங்குகிறது. உலகில் ஒன்றின் இடத்தில் இரண்டு தன்மையும் காணப்படவில்லை என்று கூறுவது சரியல்ல.

அப்படியானால் பிரபஞ்ச உற்பத்தியில் மாயை என்ன தான் செய்கிறது? எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற பிரம்மத்தை இந்தப் பிரபஞ்சமாகக் காட்டுகின்றது. பிரபஞ்சம் என்பது பிரம்மமே. ஆனால் பிரம்மமாகத் தெரியவிடாமல், அண்டங்களாகவும், பஞ்ச பூதங்களாகவும் தெரிய வைப்பது மாயையின் வேலையாகும். இதனை விவர்த்த வடிவக் காரியம் என்று சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஒரு பொருள் தன் வடிவத்தை விடாமல் அதாவது மாற்றம் அடையாமல் வேறொரு பொருளின் வடிவத்தைக் காட்டுவது. கயிற்றில் பாம்பின் தோற்றம்; தெரிவது. இதில் கயிறு பாம்பாக மாறவில்லை. பாம்பின் தோற்றம் மட்டுமே தெரிகிறது. இதற்கு விவர்த்த வடிவக் காரியம் என்று சொல்வர்.

இந்த விவர்த்த வடிவக் காரியமாகத் தான் பிரம்மத்தைப் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமாக மாயை காட்டுகிறது. அதாவது இருப்பது பிரம்மம் ஒன்றே. கயிறு பாம்பாகத் தெரிவதைப் போன்றது. அது கயிற்றில் பாம்பின் தோற்றம் தெரிவது போல பிரபஞ்சங்கள், அண்டங்களாகத் தெரிகிறது. பாம்பின் தோற்றத்திற்கு எவ்வாறு கயிறு ஆதாரமாக (அதிஷ்டானமாக) இருக்கிறதோ, அதைப்போல பிரபஞ்சத்தின் தோற்றத்திற்குப் பிரம்மம் ஆதாரமாக இருக்கிறது. பாம்பின் தோற்றம் ஏன் தெரிகிறது என்றால், விவேக புத்தி இல்லாமையால். அதைப்போல பிரபஞ்சத் தோற்றம் பொய் என்பதை விவேக புத்தி கொண்டு சாத்திரங்களின் துணையினால் விசாரம் செய்து உணர்கின்ற போது, பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பது பிரம்மம் என்பது புரியவரும்.

சமுத்திரத்தின் மீது காற்றானது வீசி, கடல் நீரில் அலை, நுரை, நீர்க்குமிழி முதலானவற்றை உண்டாக்கி விடுகிறது. இவை அனைத்தும் கடலின் மீது உண்டாகின்றன. இவைகள் உண்டாவதற்குக் காரணம் காற்று வீசுவதே. இதற்கு கடல் காரணம் அல்ல. காற்று தான் காரணமாகிறது. உண்டான அலை, நுரை, நீர்க்குமிழி முதலானவை சமுத்திரத்தைக் காட்டிலும் வேறானதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அவைகள் சமுத்திரமே என்பது சற்று சிந்தித்தால் புரியும். அதைப் போல, எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் பிரம்மத்தின் மீது, மாயையானது அண்டங்கள், பிரபஞ்சம், உயிரினங்கள் என்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. இவைகள் அலை, நுரை போல நிரந்தரமானவை அல்ல. இந்த தோற்றத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பது பிரம்மமே.

ஆக, மாயையானது பிரம்மத்தின் மீது எந்தவொரு மாற்றத்தையும் செய்வதில்லை. செய்யவும் முடியாது. மாயை பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கவில்லை. பிரம்மமும் பிரபஞ்சமாக மாறிவிடவில்லை.

எக்காலத்திலும் பிரம்மம் பிரம்மமாகவே இருக்கிறது. மாயை தான் பிரம்மத்தைப் பிரபஞ்சமாக மாறுபாடு உடையதாகக் காட்டுகிறது. இவ்வளவு கருத்துகள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கி, மிக அற்புதமாக ஒரே வரியில் அதுவும் முதல் வரியில் தாயுமானவர் மிக அழகாக அருமையாகக் காட்டுகிறார்.

“அண்ட பகிரண்டமும் மாயா விகாரமே”

உலகமும் பஞ்சபூதங்களும் மாயையின் விகாரம் என்றால் அந்த உலகத்திற்குள் வசிக்கின்ற நாமும் மாயையால் உண்டாக்கப்பட்டவர்கள் தான். நாம் மட்டும் விதிவிலக்கா என்ன? நாம் மாயை என்ற கட்டுக்குள் இருந்து வாழ்ந்து மடிய வேண்டியது தானா? என்று எண்ணம் எழலாம், எழவேண்டும்.

வீட்டில் மின்விசிறி, பல்பு, கிரைண்டர், மிக்சி, தண்ணீர் மோட்டார் என்று பலவிதமான மின்சார பொருட்கள் இருக்கின்றன. இவைகளின் வழியே மின்சாரம் செல்லும் போது ஒரே வேலையைச் செய்வதில்லை. அந்தந்த பொருளுக்கு ஏற்ப சுழல்வதும், எரிந்து வெளிச்சத்தைக் கொடுப்பதும், அரைப்பதும், தண்ணீரைத் தொட்டிக்கு ஏற்றுவதும் போன்ற பல வேலைகள் நடைபெறுகின்றன. இந்த வேலைகளுக்குக் காரணம் ஆதாரமாக இருப்பது மின்சாரம். மின்விசிறி சுழன்றாலும், பல்பு வெளிச்சத்தைத் தந்தாலும் இரண்டுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பது மின்சாரம். அதில் எந்த வேறுபாடும் கிடையாது. இனிப்பு பலகாரக் கடையில் விதவிதமான இனிப்புகள் செய்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளின் வடிவமும் நிறமும் மாறினாலும் அவைகளின் உள்ளே இருக்கின்ற இனிப்பு சுவை என்பது பொதுவானதே.

வண்டிகள் ஓட வேண்டுமானால் ஆதாரமாக பூமி இருக்க வேண்டும். வண்டிகளில் பல வகை இருக்கலாம். விமானம் செல்வதற்கும் ஒரு ஆதாரம் இருக்கிறது. அது தான் வெட்ட வெளி என்கிற ஆகாயம். ஆதாரம் இருந்தால் தான் அதன் பேரில் எந்த காரியமும் நடைபெற முடியும். அதைப்போல, மாயை எத்தனை விதமான காரியங்களைச் செய்தாலும் அதற்கு ஆதாரமாக ஒன்று இருந்தே ஆகவேண்டும். அந்த ஆதாரம் பிரம்மம். பிரம்மம் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. அதன் பேரில் இத்தனை வடிவங்களாக மாயை காட்டுகிறது. அத்தனை வடிவங்களுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பது பிரம்மமே என்பதை நினைவில் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

நாம் செயல்படுவதற்கு நமக்கு எது ஆதாரமாக இருக்கிறது என்றால் சட்டென்று தெரிவது தேகம். இந்த உடல் இல்லை என்றால் எந்த வேலையையும் செய்ய முடியாது. ஆக நமக்கு தேகம் தான் ஆதாரம். இந்த தேகம் தான் பிரம்மம் என்று எடுத்துக் கொள்ளலாமா? பிரம்மமும் தேகத்திற்குள் இருக்கிறது. மனம் புத்தி என்ற கூட்டுக்குள் வருகின்ற போது

பிரம்மம் என்று சொல்வதில்லை. ஆத்மா என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே சுவர் இருந்தால் தான் சித்திரம் எழுத முடியும் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல சந்தேகம் இன்றி நேரடியாகத் தெரிவதால், இந்த உடல் இல்லாமல் வாழ முடியாது, செயல்பட முடியாது என்பதால் இந்த தேகத்தையே ஆத்மா என்று சிலர் சொல்கின்றனர். இவர்களைத் தேகாத்மவாதி என்று அழைப்பது வழக்கம்.

யார் எதைச் சொன்னாலும் அவர் கூறுவது சரியானது தானா என்று ஆராய்ச்சி செய்து முடிவு எடுக்க வேண்டும். ஆகையால் தேகமே ஆத்மா என்று கூறுகின்ற வாதம் சரிதானா? பார்க்கலாம்.

தேகாத்மவாதிகள் பின்வருமாறு அவர்களுடைய வாதத்தை முன் வைக்கின்றனர்:- நான் பருத்தவன், நான் இளைத்தவன், நான் மனிதன் என்னும் அனுபவம் எல்லோருக்கும் உண்டாகின்றது. அந்த அனுபவத்தால் இந்த தூல தேகமே ஆத்மா என்பது தெரிகிறது. ஏனெனில் எல்லா சாத்திரக்காரர்களின் மதத்தில், 'நான்' (அகம்) என்ற சொல்லின் சப்தத்திற்கு ஆத்மாவே அர்த்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

'நான்' (அகம்) என்றால் ஆத்மா என்பதே உட்கருத்து என்று எல்லா சாத்திரக்காரர்களும் சொல்கின்றார்கள். அந்த ஆத்மா எவ்வகையில் அறியப்படுகிறது? தூல தேகத்தின் தோற்றம் மூலமே அறியப்படுகின்றது. ஆத்மா தூல தேகமாக காணப்படுந் தன்மை, மெலிகின்ற தன்மை, மனித வடிவில் இருக்கும் தன்மை முதலான இயல்புகள் தூல தேகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே நிகழ்கிறது. இந்த தூல தேகத்திற்கு வேறாக ஆத்மா காணப்படுகிறதா? இல்லை. தவிரவும், கனவிலும் 'நான் பருத்தவன்' என்னும் அனுபவம் எல்லோருக்கும் உண்டாகின்றது. ஆதலால் இந்த தூல தேகமே ஆத்மா ஆகும். இவ்வாறு அவர்கள் கூறுகின்றனர்.

இக்கருத்தினை ஆராய்வோம். இந்த தூல தேகம் உண்டாவதும் நாசமாவதும் அனைவருக்கும் கண்கூடாகத் தெரிகிறது. எந்த பொருள் உற்பத்தியும் நாசமும் உடையதோ அது ஆத்மா ஆகாது. அதாவது அனாத்மா (அன்+ஆத்மா=ஆத்மா அல்லாதது) ஆகும். குடம், துணி முதலிய பொருள்கள் உற்பத்தி நாசம் உடையவை ஆதலால் அனாத்மாவே ஆகும். அதைப்போல தூல தேகமும் உற்பத்தி நாசம் உடையதால் அனாத்மா ஆகும். இவர்களது கருத்தின்படி, தேகம் நாசம் ஆவது, ஆதாரமே நாசமாவதாகத் தான் பொருள்படும். ஆகவே தூல தேகம் ஆத்மா என்பது ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது அல்ல.

தேகமே ஆதாரமாக இருக்கிறது அதாவது தூல தேகமே ஆத்மா என்பதை ஒப்புக்கொண்டால், இரண்டு தோஷங்கள் உண்டாகும். ஒன்று--தூல தேகம் ஆத்மா என்றால், ஒவ்வொரு பிறவியிலும் மரணம் வரும்போது தூல தேகம் அழிவதால், ஆத்மாவும் அழிகிறது என்றாகும். மறு பிறவியில் புதியதாக வேறு ஒரு தேகம் வரப்பெறும். அதனால் ஒரு பிறவியில் செய்த வினைகள் அனுபவிக்காமலேயே நாசமாக வாய்ப்பு உள்ளது. செய்த வினைகள் அனைத்தையும் அந்தந்தப் பிறவியிலேயே அனுபவித்து முடிக்க முடியாமல் போகும். மரணத்தின் கடைசி கால கட்டத்தில் ஏதாவது வினை அதாவது புண்ணியமோ அல்லது பாபமோ செய்ய நேர்ந்தால் அதற்குரிய பலனை அனுபவிக்க நேரமின்றி இறந்து விட்டால், தூல தேகம் ஆத்மா என்பதால், தூல தேகம் மரணத்துடன் முடிவடைந்து விடுவதால் அந்த வினைகளின் பலன் தொடர முடியாமல் அழிந்துவிடும். செய்த வினைகளுக்கான பலன் அனுபவிக்கப்படாமலேயே முடிந்துவிடும்.(இதனைக் கிருதநாசம் என்பர்).

இரண்டாவது-தூல தேகம் ஆத்மா என்ற கொள்கையில், பிறவிதோறும் புதுப்புது ஆத்மா வருகிறது என்பதாக ஆகிறது. பிறவி ஏற்படும் போதே செல்வந்தர் வீட்டிலோ அல்லது ஏழையின் வீட்டிலோ பிறக்க நேர்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். சென்ற பிறவியின் புண்ணிய அல்லது பாபத்தின் பலன்கள் தொடராமல் முன் பிறவியின் தூல தேகம் நாசமான உடன் அவைகளும் அழிந்துவிடுவதால், இந்தப் பிறவியில் எந்த ஒரு புண்ணிய பயனோ அல்லது பாபத்தின் பயனோ இல்லாமல் பிறக்கும் போதே, செய்யாத புண்ணியத்தை அனுபவிக்க செல்வந்தர் வீட்டில் எப்படி பிறந்து வசதிகளை அனுபவிக்க முடியும்? அல்லது ஏழையின் வீட்டில் பிறந்து பாபத்தின் பலனான துக்கத்தை அனுபவிக்க முடியும்? செய்யாத புண்ணிய பாபத்தின் பலன் இன்றி சுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதாகக் கருத நேரிடுகிறது. (இதனை அகிருப்பியாகம் என்பர்).

புண்ணியமோ பாபமோ செய்தால் அதன் பலனை அனுபவித்தே ஆக வேண்டும். அனுபவிக்காமல் அந்த வினை நாசமாகாது. கர்மம் செய்து விட்டால் அது நாசமாக வேண்டுமானால், பிராயச் சித்தம் செய்ய வேண்டும் அல்லது தத்துவ ஞானம் வரப்பெறவேண்டும். தத்துவ ஞானம் வந்தாலும், சேர்த்து வைத்த வினை தான் அழியும். நடப்பு வினை என்கிற பிராரப்தம் அழியாது. அதேபோல ஒருவன் செய்யாத புண்ணியத்திற்கோ பாபத்திற்கோ பலன் கிடைக்குமா? செய்யாத வேலைக்குக் கூலி கிடைக்காது என்பது நிதர்சனமாகத் தெரிவதே.

இந்த இரண்டு தோஷங்களால் நமக்கு ஆதாரமாக இருப்பது தேகம் அதாவது தூல தேகம் ஆத்மா என்பது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாக இல்லை.

மேலும் என்னுடைய முழங்காலில் வலி இருக்கிறது, என் கண்களில் எரிச்சல் இருக்கிறது என்பதான வார்த்தைகளைச் சொல்லும் போது சற்று கவனிக்க வேண்டும். என்னுடைய கால், என்னுடைய கைகள், என்னுடைய கண்கள் என்று சொல்லும்போது, என்னுடைய கட்டில், என்னுடைய சைக்கிள், என்னுடைய வீடு என்பதைப் போலத் தான் குறிப்பிடுகிறோம். கட்டில், வீடு, சைக்கிள் நம்மை விட்டு தனியாக உள்ள பொருட்கள். அதைப்போல் என்னுடைய கண்கள், என்னுடைய கால்கள், என்னுடைய உடல் என்று குறிப்பிடும் போதும் 'என்னுடைய' என்று சொல்கிறோமே அது வேறு, கை கால்கள், உடல் இவைகள் வேறு என்று அர்த்தம் தொனிப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இதிலிருந்து தேகம் நாம் அல்ல, அது ஆதாரமாக இருக்க முடியாது, தேகம் ஆத்மாவாக இருக்க முடியாது என்று தெளிவாகிறது.

சரி, தேகம் ஆதாரம் இல்லையென்றால் போகட்டும். காண்பதற்கும், கேட்பதற்கும், நுகர்வதற்கும், உண்பதற்கும் உதவுகின்ற கண், காது, மூக்கு, நாக்கு போன்ற புலன்கள் ஆதாரமாக அதாவது புலன்களே ஆத்மாவாக இருக்க முடியாதா என்று கேள்வி கேட்கின்றவர்களும் இருக்கின்றார்கள். கண், காது முதலானவை காண்பதற்கும் கேட்பதற்கும் உதவுகின்றன என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இல்லை. ஆனால் அவைகள் பார்க்கின்ற பொருளை இன்ன பொருள் என்பதைக் கண்டறிந்து சொல்ல முடியுமா? கேட்டது இன்ன விஷயம் என்பதைத் தெளிந்து சொல்ல முடியுமா? அவைகளுக்கு அத்தகைய அறிவு இருக்கிறதா? இல்லையே! அவைகள் ஜடப்பொருள் தான். பேனா எழுதுவதற்கு உதவுகிறது. ஆனால் என்ன எழுதவேண்டும் என்பதை அறிகின்ற பொருளா? இல்லையே! மனம் சாப்பாட்டில் இல்லையென்றால் நாக்கு உணவை மென்று தின்கின்ற வேலையைச் செய்தாலும், போதுமான உப்பு சாம்பாரில் இல்லையென்றாலும் தெரிவதில்லை. புலன்களால் ஒன்றினை அறிய முடியாது. காண்பதற்கும் முகர்வதற்கும் கேட்பதற்கும் முதலான வேலைகளைச் செய்வதற்கு உதவிகரமாக இருப்பதோடு சரி. ஆகவே புலன்களும் ஆதாரமான ஒன்றாக இருக்க முடியாது.

நல்லது, புலன்களுக்கும் அப்பால் இருப்பது பிராணன் முதலான வாயுக்கள். பிராணன் இல்லை என்றால் உயிர் வாழ முடியாது, பசிக்காது, மலஜலம் வெளியேறாது. அதனால் அவைகளே ஆதாரமான ஆத்மா என்று சொல்லக்கூடாதா? இப்படி பேசுபவர்களும் இருக்கத் தான் செய்கிறார்கள். இக்கருத்தையும் சற்று ஆராய்ந்தால், தியானத்தில் பிராணாயாமத்தின் மூலம் மூச்சினை அடக்கி சமாதி நிலையை அடைந்தவர்கள் பலகாலம் ஆடாமல் அசையாமல் உண்ணாமல் இருக்கிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியும். அவர்களிடம் பிராணன் என்ன ஆயிற்று?

வடநாட்டில் கல்கத்தா என்று நினைவு. சுமார் 60 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக நடந்த நிகழ்ச்சி. பிராணன் உள்ளே போய் வராமல் வாழ முடியுமா என்று கேள்வி எழுந்த போது, அதை யோகி ஒருவர் நிரூபித்துக் காட்டினார். திறந்த வெளி ஒன்றில் அமைக்கப்பட்ட மேடை மீது அவர் அமர்ந்தார். அனுபவம் வாய்ந்த மிகப்பெரிய திறமையான மருத்தவர்கள் சிலர் அவரைப் பரிசோதிக்க வரைவழைப்பட்டனர். அவருடைய உடலைச் சுற்றி ஓயர்களும், ஈ.சி.ஜி. போன்ற கருவிகளுடன் இணைக்கப்பட்டன. பரிசோதனைக்கான உயர்வாக இயந்திரங்கள் பொருத்தப் பட்டன. அவர் தியானத்தில் ஆழ்ந்து, 15 நிமிடங்கள் ஆகியிருக்கும். இதயத் துடிப்பைக் காட்டும் கருவி உட்பட எல்லா கருவிகளும் நின்று விட்டன. பிராணன் ஓடவில்லை. மீட்டரில் எந்த ரீடிங்கும்; காட்டவில்லை. மருத்துவர்கள் கண்கூடாகப் பார்த்தனர்.

இதயத் துடிப்பே இல்லாத போது அவர் இறந்து விட்டார் என்பதே அவர்கள் படித்த பாடம். அந்த யோகி தியானத்தில் அமரும் முன்பு “நான் சமாதி நிலைக்குச் சென்று விட்ட பிறகு, உங்களுடைய கருவிகளின் அடிப்படையில் நீங்கள் என்ன அறிந்தீர்களோ என்ன முடிவு எடுத்தீர்களோ அதனை ஒரு பேப்பரில் கைப்பட எழுதி ஒவ்வொருவரும் கையெழுத்து போடவேண்டும்” என்று நிபந்தனை விதித்திருந்தார். அதன்படி அனைத்து டாக்டர்களும் ஒரு பேப்பரில் அவர் இறந்துவிட்டார் என்று எழுதி கையெழுத்திட்டனர். ஈ.சி.ஜி. கருவி இதயம் இயங்குகிறது என்பதைக் காட்டவில்லை. அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?

அரைமணி நேரத்திற்குப் பின்னர் அந்த யோகி சமாதியிலிருந்து சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பி எழுந்து நின்றார். பார்த்தவர்களும், டாக்டர்களும் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகிவிட்டார்கள். அதில் ஒரு டாக்டர் அவருடைய நினைவுக் குறிப்பில், “இதயத் துடிப்பே நின்று விட்ட பிறகு, எந்த விதமான கருவியும் இயங்கவில்லை என்ற போது, அவரை இறந்தவராகத் தான் கருத முடியும். அந்த அளவில் தான் நாங்கள் மருத்துவப் படிப்பு படித்திருக்கிறோம். இது அதிசயமாக இருக்கிறது. இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு, என் வாழ்நாளில் நான் யாருக்கும் இறப்புச் சான்று (death certificate) தருவதை நிறுத்திவிட்டேன். சான்று தருவதற்குத் துணிவில்லை” என்று எழுதி வைத்திருக்கிறாராம்.

அந்த யோகியிடம் “நீங்கள் எங்கே சென்றுவிட்டீர்கள்?” என்று கேட்டதற்கு, அந்த யோகி “உங்களுடைய கருவிகளுக்கு எல்லாம் அகப்படாத ஒரு இடத்தில் உள்ளாருங்கள் நான் ஒளிந்து கொண்டேன்” என்றாராம். இதிலிருந்து பிராணன் ஒடுங்கியபோதும் மனிதன் சமாதியில் இருக்க முடிகிறது என்பது தெளிவாகிறது. ஆகையால் பிராணன் ஆதாரமான ஒன்று அல்ல.

தேகம், புலன்கள், பிராணன் முதலிய எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளாக இருப்பது மனம்-புத்தி என்ற அந்தக்கரணம். ஒருகால் இவை ஆதாரமாக அதாவது ஆத்மாவாக இருக்குமோ என்றால் அந்தக்கரணமும் பஞ்ச பூதங்களின் அம்சமாகத் தோன்றியதே. எது தோற்றம் உடையதோ அவை சத்தியமானதாக இருக்க முடியாது. தியானத்தில் மனதையும் கடந்து சென்று எண்ணங்கள் அற்ற நிலையை அடைவதே சமாதி எனப்படுகிறது. ஆகையால் அந்தக்கரணமும் ஆத்மாவாக இருக்க முடியாது.

ஆக, தேகமும் புலன்களும், பிராணன்களும், அந்தக்கரணமும் நமக்கு ஆதாரமாக இல்லை என்கிறபோது, கடைசியாக நம்முள் மீதம் இருப்பது ஆத்மா மட்டுமே. இந்த ஆத்மா தான் விழிப்பில் அந்தக்கரணம்-புலன்கள் வழியாக தூல தேகத்தில் செயல்படுகிறது. கனவில் அந்தக்கரணம் வழியாக சூக்கும தேகத்தில் செயல்படுகிறது. ஆழ்துயிலில் அனைத்தும் ஒடுங்கிவிட அஞ்ஞானத்தின் மூலம் காரண தேகத்தில் இருக்கிறது. ஆத்மாவே ஆதாரமாக இருக்கிறது.

இதனை நம்முடைய வாழ்வில் அன்றாடம் உணர்கின்றோம். ஆனால் நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. ஆழ்துயில்--கனவில்லாத தூக்கத்தில் புலன்களோ அந்தக்கரணமாகிய மனம் புத்தியோ எவையும் வேலை செய்வதில்லை. ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் நாம் இருக்கிறோமா என்பது கூட தெரிவதில்லை. ஆனால் விழித்த பிறகு, “என்னமா தூக்கம்! என்ன சுகம்!” என்று தெரிய வருகிறது. இதனால் புலன்கள்-அந்தக்கரணம் ஆகியவை ஆழ்துயிலில் செயல்படாத நிலையில் வேறு ஏதோ ஒன்று செயல்பட்டு அந்த சுகத்தை விழித்த பின்பு நமக்கு தெரிய வைக்கிறது. அது தான் ஆத்மா. இதுவே நமக்கு ஆதாரமாக இருப்பது.

மாயையின் மூலமாக பஞ்ச பூதங்களும் அவற்றின் அம்சமாக அந்தக்கரணமும் புலன்களும் தூல தேகமும் உற்பத்தி ஆகின்றன. மாயைக்கு ஆதாரமாக பிரம்மம் இருப்பது போல, நம்முடைய தேகத்தில் பிரம்மத்தின் அம்சமாக ஆத்மாவே மாயையினால் உண்டாக்கப்பட்ட தூல தேகம் முதலானவற்றுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது. அந்த ஆத்மாவைச் சூழ்ந்து காரணதேகம், சூக்கும தேகம், இவைகளைச் சூழ்ந்து தூல தேகம் இருக்கின்றன. மரணத்தின் போது தூல தேகம் விழுந்துவிட, காரணதேகமும் சூக்கும தேகமும் சூழ ஆத்மா வெளியேறிவிடுகிறது. இந்த இரண்டு தேகங்களும் சூழ்ந்துள்ளதால் தான் முத்தி கிடைப்பதில்லை. இந்த இரண்டு தேகங்களிலிருந்தும் விடுபட வேண்டும். அப்போது தான் மோட்சம்-முத்தி கிடைக்கும்.

நிஜமான நான் என்பது மாயையினால் உண்டாக்கப்பட்ட தேகம்-புலன்கள்-அந்தக்கரணம் இவைகள் அல்ல, நிரந்தரமான இவை அனைத்துக்கும் ஆதாரமாக இருக்கின்ற ஆத்மாவே 'நான்' என்பதாகும். இந்த நிஜமான 'நான்' என்பதில் மாயை இல்லை. இதனையே,

“அம் மாயை இல்லாமையே யாம் எனவும் அறிவும் உண்டு”

என்ற வரியில் தாயுமானவர் நமக்கெல்லாம் தெரிவிக்கிறார்.

இவ்வாறு விசாரம் செய்து அதற்கு அப்பாலும் என்ன இருக்கிறது என்பதை அறிய வேண்டும். அப்பால் கடைசியாக அறிவு ஒன்று மட்டுமே இருக்கிறது. இதனை 'சித்து' என்று சொல்கின்றனர். அறிவே ஆனந்தமாக மலர்கிறது. அந்த அறிவு வடிவமே நாம் என்பதை உணர்வதற்கு அவசியமானது விசாரம் ஆகும். விசாரம் என்றால் விசாரித்து அறிவது. உலகில் எது எதெல்லாம் நிரந்தரமானது, எது எதெல்லாம் அழிவது என்று ஆய்வு செய்து உள்ளே தெளிவினை ஏற்படுத்திக் கொள்வது. ஏன் இந்த விசாரத்தை அனைவரும் செய்வதில்லை? சிலர் இதையெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்வது கடினமாக இருக்கிறது என்று பின்பற்றுவதில்லை. சிலர் உலகியல் வாழ்வில் மயங்கி தற்காலிகமான சுகத்தைத் தேடி அந்தந்த வழிகளில் சென்று விடுகின்றனர். டீ கடையில் சென்று காலையில் ஒரு டீ வாங்கி குடித்துவிட்டு, அங்கேயே அமர்ந்து அந்த கடையில் உள்ள செய்தித்தாளை ஒன்று விடாமல் படித்து வந்தவர்களிடம் நாட்டு நடப்பினை விவாதம் செய்வதைக் காட்டிலும் காலையில் மனதிற்குப் புத்துணர்ச்சி தருவது என்ன இருக்கிறது என்று சொல்பவர்களும் இருக்கத் தான் செய்கிறார்கள்.

நாம் என்னவாக இருக்கிறோம் என்று நம்மைப் பற்றிக் கூட தெரியாமல் தான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். தன்னைத் தான் அறிந்து கொள்ளும் இந்த விசாரத்தில் ஈடுபடுவதற்குக் கூட சில சக்திகளின் துணை வேண்டும் என்றே சாத்திரம் சொல்கின்றன. விசாரம் செய்வதற்கு காரணமாக ஈசுவரன், வேதம், குரு, அவரவருடைய அந்தக்கரணம் இந்த நான்கும் துணை புரிய வேண்டும் அதாவது இவைகளின் சகாயம் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகின்றன. யார வேண்டுமானாலும் விசாரம் செய்யலாம். ஆனால் விசாரம் செய்ய இறங்கி விட்டால் தடைகள் வந்துகொண்டே இருக்கும். அதற்கு இந்த நான்கும் சரியான அளவில் உதவ வேண்டுமாம்.

ஈசுவரன் என்றால் இறைசக்தி. என்ன தான் விழுந்துவிழுந்து சத்சங்கம் சென்று கேட்டாலும் விராட சக்தியாகிய பிரம்மத்தின் அருள் இருந்தால் தான் கேட்டவை மனதில் நிற்கும். அதனால் தான் 'அவன் அருளாலே அவன் தான் வணங்கி' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இறைவனை வணங்குவதற்குக்

கூட அவனுடைய அருள் இருக்க வேண்டுமாம். நினைத்த மாத்திரத்தில் வணங்கி விட முடியாது. திருப்பதி திருமலைக்குப் பெருமானைச் சேவிக்க செல்பவர்களைக் கேட்டுப் பாருங்கள் தெரியும், “என்னமோ நானும் போக வேண்டும் என்று தான் முயற்சி எடுக்கிறேன். ஏதாவது ஒரு வேலை வந்து தடங்கலாகிக் கொண்டே போகிறது. என்றைக்கு பெருமாள் அழைப்பானோ தெரியவில்லை” என்பார்கள் பலர். உண்மையே. கோவிலுக்குப் போவதற்கும் இறைசக்தியின் கருணை வேண்டும்.

இரண்டாவதாக வேதம். அதாவது சாத்திரங்கள். ஆன்மீக உணர்வைத் தரக்கூடிய சாத்திரங்கள். இவைகளைப் படிக்கவும் கொடுத்து வைக்க வேண்டும். வார மாத இதழ்களைப் படிப்போம். ஆன்மீக சாத்திரங்களைப் படிக்க எடுத்தாலே தூக்கம் வரும். இல்லையென்றால் நாட்டம் எழாது. சில விஷயங்கள் புரியாது. நல்ல விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள தடை வரத் தான் செய்யும். “நாட்டில் எத்தனையோ புத்தகங்கள் இருக்கின்றன, ஏதோ இறைவன் இந்த அளவுக்கு வேதாந்த நூல்களைப் படிக்கும் சக்தியையும் புரிந்து கொள்ளும் திறனும் கொடுத்து இருக்கிறானே” என்று நான் கூட பல நேரங்களில் இறைவனுக்கு நன்றி சொல்வதுண்டு. ஆகவே சாத்திரங்கள் கற்பதால் அறிவு விளக்கமாகிறது.

மூன்றாவதாக குரு. எந்த ஒரு பொருளையும் சுட்டிக் காட்ட ஒருவர் தேவை. இவர் தான் தந்தை என்று காட்ட தாய் தேவை. நல்ல கல்வியைத் தருவதற்குத் தந்தை தேவை. ஆன்மீகத்தைப் பொருத்த வரையில் தியானமும் சாத்திர அறிவும் வரப்பெறுவதற்குச் சத்குரு ஒருவர் தேவை என்று சொல்லப்படுகின்றன. குருவும் நன்கு சாத்திரங்களைத் தெளிவாக அறிந்தவராகவும், ஆன்மீகத்தில் முதிர்ச்சி அடைந்தவராகவும் இருக்க வேண்டும். அப்போதே உயர்வான பலன் கிட்டும். ஏனெனில் இக்காலத்தில் எத்தனையோ பேர்கள் குருமார்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு விளம்பரம் செய்து ஏமாற்றுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையான குரு என்றால் பெயருக்கும் புகழுக்கும் ஆசைப்படாதவராக இருப்பார். இருக்கின்ற இடமே தெரியாது. பண்டிதர், வித்தகர் என்பதையும் காட்டிக் கொள்ள மாட்டார்.

நான்காவதாக அவரவரின் அந்தக்கரணம். மனம், புத்தி, அகங்காரம் இவைகளே அந்தக்கரணம் என்பன. தியானம் முதலியவற்றில் ஈடுபடும் போது எல்லாவற்றையும் சரிசெய்து விட்டாலும் கூட, நம்முடைய மனமே நமக்கு எதிரியாக வந்து தொல்லைகொடுக்கும். அந்தக்கரணத்தை வசப்படுத்துவதே மிக மிகப் பெரிய வேலை.

புத்தர் தியானத்தில் பலகாலம் அமர்ந்திருப்பார். சில நேரங்களில் தியானம் கலைந்துவிடும். அப்போது மெதுவாக ஏழுந்து நிதானமாக நடப்பார்.

சில அடி தூரம் தான் நடப்பார். மறுபடியும் திரும்பி வருவார். எப்படி நடப்பாராம் தெரியுமா? மார்கழி பனி காலத்தில் விடியற்காலையில் குளிர்ந்த தடாக நீரில் நடந்து செல்வது போல. கால் வைத்தால் சில்லென்று இருக்கும். சட்டென்று காலை வைத்துவிட மாட்டோம். அவ்வளவு குளிர். ஒவ்வொரு அடியாக மெதுவாக காலை நீரில் வைப்போம். அதைப்போல ஒவ்வொரு அடியாக வைத்து நடப்பது வழக்கமாம். ஏன் என்று கேட்டதற்கு, ஒவ்வொரு அடியிலும் நினைவு இருந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்பராம். கால் பூமியில் பதிவது உணர்வு வேண்டும். நினைப்பு அங்கேயே இருந்து கொண்டே இருந்தால் தியானம் ஆகும். அதாவது மனம் நிகழ்காலத்தில் இருக்க வேண்டும். மனதை ஒருமுகப்படுத்த முயற்சி செய்துகொண்டே இருப்போம். நமக்கும் தெரியாமல் வெளியே சென்று விட்டிருக்கும். வெளியே சென்று விட்டதைத் தெரிந்துகொள்வதற்குள் எத்தனையோ நிமிடங்கள் ஏன் அரைமணி நேரம் கூட ஆகிவிடும். அந்த அளவுக்கு அந்தக்கரணங்கள் நமக்கு வசப்படுவதில் சிரமம் இருக்கிறது.

ஆகையால் இந்த நான்கின் துணை இருந்தால் தான் விசாரத்திலும் ஈடுபட முடியும் என்பது பெரியோர்களின் வாக்கு. இக்கருத்தையே உள்ளடக்கி, இறைவனின் அருளும் இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தாயுமானவர் இப்பாடலில் அழகாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

“..... அப்பாலும் அறிகின்ற

அறிவினை அறிந்துபார்க்கின்

எண்டிசை விளக்கும்ஒரு தெய்வஅருள் அல்லாமல்

இல்லைஎனும் நினைவும்உண்டு”

சரி, இதெல்லாம் தெரிகிறது. நாம் என்ன செய்தால் அந்தக்கரணம் ஒடுங்கி வரும்? எல்லா விஷயங்களும் மனதில் தியானத்தின் போது வந்து தொல்லை கொடுக்கின்றதே என்றால் அனைத்துக்கும் மூல காரணமாக இருப்பது இரண்டு. 1.நான் 2. எனது. இதனையே அகங்காரம்-மமகாரம் என்று சொல்கின்றனர். இந்த இரண்டு வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் தெரிந்ததே, இதற்கென்ன விளக்கம் தேவை என்று நினைக்கத்தான் தோன்றும். இந்த இரண்டு வார்த்தைகளை அந்தக்கரணமாகிய உள்ளத்திலிருந்து அகற்றிவிடவேண்டும். இந்த நிலைதான் கடைசி நிலை, உயர்ந்த நிலை, நாம் எட்ட வேண்டிய ஆன்மீகத்தின் நிலை. அதனால் இந்த இரண்டும் நம்மை எப்படிப் பற்றிக்கொண்டு விடமாட்டேன் எனத் தொல்லைக் கொடுப்பதைத் தெளிவாக்கிக் கொண்டால் தான் இதிலிருந்து விடுபட முடியும்.

‘நான்’ என்பது அடிமரம் போன்றது. அதிலிருந்து பல கிளைகள் பிரிவது போல ‘எனது’ என்பதாகும். நான் என்பது இல்லாமல் செயல் செய்ய முடியாதது

தான். அதனால் தொல்லை வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். 'நான்' என்பதே 'எனது' என்பதாக எல்லா பொருள்களிலும் விரிந்து இருக்கிறது. என்னுடைய மனைவி மக்கள், என்னுடைய வீடு, என்னுடைய படுக்கை, என்னுடைய வண்டி, என்னுடைய நண்பன் என்று பலவகையாக இந்த 'எனது' படர்ந்து இருக்கிறது. இதில் என்ன விசேஷம் என்றால் எனது நண்பன் என்று சொல்கின்றபடியே விரோதியிலும் எனது எதிரி என்பதாகவும் பரவி விட்டிருக்கிறது. பேருந்திலும் ஒரு சீட்டில் உட்கார்ந்து விட்டால் அந்த சீட்டினை 'எனது' என்று கொண்டாடுகிறோம். யாராவது வந்து கேட்டால் கூட எழுந்திருந்து வேறு சீட்டில் அமர்வதில்லை. ஆக 'எனது' என்ற கோடு தான் நம்மை மற்றவற்றிலிருந்து பிரிக்கிறது.

இந்த 'எனது' என்பதே எல்லா தொல்லைக்கும் காரணம். இந்த 'எனதில்' 'என்னவெல்லாம் வருகிறதோ அவைகளுக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டால் மனம் கவலைப்படுகிறது. அவைகள் எல்லாம் நமக்கு சொந்தமானது என்றும் நம்முடைய கட்டுப்பாட்டில் இருப்பவை என்றும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதனாலேயே மனம் துக்கப்படுகிறது. உண்மையில் அவை அனைத்தும் நம்முடைய கட்டுப்பாட்டில் தான் இருக்கிறதா? சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். காஞ்சி மகாப் பெரியவர் சொன்னதாகப் படித்திருக்கிறேன். அருமையான கருத்துக்கள். முதலில் நம்முடைய உடல் நமது கட்டுப்பாட்டில் தான் இருக்கிறதா? உண்ணும் உணவு சீரணமாவது நம் கையில் இல்லை. செரிமான பின்பு உடலின் சத்தாக மாறுவது நம் கையில் இல்லை. மூச்சு விடுவது நம் வசம் இல்லை. வெளியே போகிற மூச்சு உள்ளே திரும்பிவர நாம் எந்தவித முயற்சியும் எடுப்பதில்லை. உடலே நம்முடைய கட்டுப்பாட்டிற்குள் இல்லை என்ற போது மனைவி மக்கள் வீடு நண்பர்கள் அனைவரும் நாம் சொல்வதை ஏற்கவேண்டும், நம்முடைய விருப்பத்தின்படி நடக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எண்ணுகின்றோம். இவை முழுமையாக சாத்தியமாகக் கூடியதா? அப்படி நடக்கவில்லை எனில் மனம் வேதனைப்படுகிறது.

'எனது' என்ற கோடு இருக்கும் வரையில் துன்பம் தான். சரி, அதற்காக அந்த கோட்டிற்குள் உள்ளவற்றை விட்டு விட முடியுமா? முடியாது அல்லவா! என்ன செய்வது? யாரும் விடச் சொல்லவில்லை. அவைகளில் உள்ள கவர்ச்சியைப் பற்றினைத் தான் விடச் சொல்கிறார்கள். உலக வாழ்க்கையில் மனைவி மக்கள் வீடு சொந்தபந்தம் சொத்து என எல்லாம் தேவை தான். ஆனால் அவைகள் மட்டுமே வாழ்வு ஆகாது, வாழ்க்கைக்கு உதவுபவை அவ்வளவே என்ற நினைவு இருந்துகொண்டே இருக்க வேண்டும். அவைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர அவைகளிடம் சொந்தம் கொண்டாடுவதை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இது தான் உட்கருத்து.

இந்த வழியில் ஒவ்வொரு 'எனது' என்ற கிளையையும் வெட்டிக் கொண்டே வந்தால், அடிமரமாகிய 'நான்' என்பது மட்டும் தனித்து நின்று விடும். கிளைகள் இன்றி மரம் வளராதது, துளிர்க்காது. அதன் பின்பு 'நான்' என்பதை அழிக்க வேண்டும். அகங்காரம் வளராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அகங்காரம் இன்றி நடப்பவை அனைத்தும் செய்பவை அனைத்தும் 'நடந்தே தீரும், செய்தே ஆகவேண்டும்' என்று நான் செய்பவன் அதாவது கர்த்தா பாவனையும், அனுபவிப்பவன் நான் என்ற பாவனையும் இன்றி செயல்படக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டால் இந்த நான் என்பது அழிந்துவிடும்.

அதாவது நான் என்பதை 'சுத்த நான்' என்றும் 'அசுத்த நான்' என்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். மேற்சொன்ன வழிகளில் 'அசுத்த நான்' அழிந்து விடும். 'சுத்த நான்' என்பது மட்டும் நிற்கும். இந்த சுத்த நான் என்பது தொல்லை கொடுக்காது. உடல் இயக்கத்திற்காக இருக்கும். பற்றற்ற நிலை தோன்றும்.

இந்த 'நான்' 'எனது' இரண்டினையும் விட்டாலே மனம் நிறைவான உயர்ந்த நிலையை அடைந்துவிடும். இவ்விரண்டும் இருக்கின்ற வரை அந்த நிலை சாத்தியமில்லை. அந்த நிலையில் நிறைவான ஆனந்தம் மட்டுமே உண்டு. இக்கருத்தே பாடலின் இந்த வரிகளில் சொல்லப்படுகிறது.

“யான்எனது அறத்துரிய நிறைவாகி நிற்பதே இன்பமெனும் அன்பும் உண்டு”

சரி, மன நிறைவு வரட்டும். அறிந்தவர்கள் அனைவரும் தினமும் ஒரு மணி நேரமாவது தியானம் செய்வதனால் மனம் ஒருநிலைப்படும், அத்துடன் ஆரோக்கியமும் பெருகும் என்றெல்லாம் சொல்கின்றார்களே என்று கண்முடி அமர்ந்தால் எல்லா பதிவுகளும் வந்து அலைக்கழிக்கின்றதே என்ன செய்வது என்று கேட்கலாம். தியானத்தின் பலன் தன்னை அறிதலே. நாம் ஆத்மா என்பதை அறிவதே. அதை அறிவதால் மட்டுமே முழுக்க முழுக்க துன்பமே வராத ஆனந்த நிலையில் திளைக்கலாம். அதற்கு அடிப்படையானதே தியானம்.

அமர்ந்த உடனே மனம் ஒருநிலைக்கு வந்துவிடாது. பிறவிதோறும் உலக விஷயங்களில் தோய்ந்து தோய்ந்து மனதைப் பழக்கப்படுத்தி வைத்திருக்கிறோம். அந்த மனம் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஒடுங்கி விடாது. நூல் உருண்டை ஒன்றை எடுக்கும் போது கீழே விழுந்து முழுவதுமாக அவிழ்ந்து சிக்கிக் கொள்கிறது. நூலைத் திரும்பப் பெற வேண்டுமானால் நிதானமாக ஒவ்வொரு சிக்கலையும் சரிசெய்தால் தான் நூல் பயன்பாட்டுக்கு வரும். மனம்

பல பிறவிகளாகப் பழகிய பழக்கத்தைப் படிப்படியாகத் தான் வழிக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். தியானத்தின் போது மனம் அலைபாயாமல் இருக்க நாள் முழுவதும் செய்கின்ற செயல்களை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும். காண்பதெல்லாம் நிலையானவை அல்ல, அழியக்கூடியவை ஆனால் நாமோ ஆத்மா அழியாத ஒன்று என்ற எண்ணம் நிலைபெற வேண்டும். அதற்கு முதலில் சொன்ன விசாரம் தான் சிறந்த வழி.

விசாரம் என்பது ஒவ்வொன்றாக ‘இது நான் அல்ல, இது நான் அல்ல’ அதாவது தேகம் நான் அல்ல, புலன்கள் நான் அல்ல, பிராணன் நான் அல்ல என்று தள்ளிக்கொண்டே வரவேண்டும். வந்தால், கடைசியாக எஞ்சி நிற்பது ஆத்மா. அதுவே நான் என்பது. இதனைத் தள்ள முடியாது. அதாவது நிராகரிக்க முடியாது. இது மாயைக்கு உட்படாதது. இந்த வழிமுறையினை ‘நேதி களைதல்’ என்று வேதாந்தம் சொல்கிறது. மாயை இல்லாத ஆத்மாவே நாம் என்பதை இவ்வாறாக விசாரம் செய்கின்ற போது அறிந்து கொள்ளலாம். ‘தன்னை அறிதல்’ என்பதும் இதைத் தான் குறிக்கிறது.

ஆக தன்னை அறிய ‘நான் யார்’ என்று விசாரம் செய்யவேண்டும். ‘நான் யார்’ என்று விசாரம் செய்வதையே பகவான் ரமணர் வாழ்நாள் முழுவதும் திரும்பத் திரும்ப நாடி வந்தவர்க்கெல்லாம் சொல்லி வந்தார்.

விசாரத்தைத் தவிர வேறு வழிகளால் தன்னை அறிய முடியாதா என்றால் முடியாது என்று தான் வேதாந்தம் சொல்கிறது. “அன்ன தானங்கள் தவங்கள் மந்திரங்கள் ஆசாரங்கள் யாகங்கள் என்ன செய்யினும் தன்னைத் தான் அறிகின்றது இவைகளால் வாராது” என்று அழுத்தம் திருத்தமாக சொல்லியிருக்கிறது. அவ்வாறாயினால் எதனால் வரும்? தன்னை அறிதல் விசாரத்தால் அன்றி மேற்சொன்ன இவைகளால் வராது என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. உண்மை தான்.

அன்ன தானம் முதலான தானங்கள் செய்வதனால் ஏழைகளுக்கு உதவி செய்தோம், இரக்க குணம் நமக்கு இருக்கிறது என்று மன நிறைவு ஏற்படலாம். மந்திரங்கள் சொல்வதனால் மனம் ஒருநிலைப்படலாம் அல்லது உலகியல் வாழ்வில் ஏதாவது சாதிக்கலாம். ஆசாரமாக இருப்பதால் தேகம் சுத்தம் அடையலாம். யாகங்கள் செய்வதால் இந்திர லோகம் போன்ற புண்ணிய லோகங்களை அடைந்து சொகுசாக இருக்கலாம். ஒருவேளை யாகங்களை பலன் இன்றி உலக உபகாரமாகச் செய்தால் பேர் புகழ் பெறலாம். மனம் சுத்தம் அடையும். இந்த பலன்களால் தன்னை எப்படி அறிய முடியும்?

இது எப்படியிருக்கிறது என்றால் ஒருவன் வந்து “இந்த மாதம் ‘அமாவாசை’ எந்த தேதியில் வருகிறது?” என்று கேட்டால், பஞ்சாங்கத்தைப்

பார்த்து அமாவாசை திதி இன்ன நாளில் வருகிறது என்று சொல்ல வேண்டும். அல்லது 'எனக்குத் தெரியாது' என்றாவது சொல்ல வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு, மாடிக்குப் போவது, பூசை அறைக்குப் போவது, எழுந்து இங்கும் அங்குமாக யோசனையில் நடப்பது போன்ற காரியங்களைச் செய்வதனால் அமாவாசை திதி எந்த நாளில் வருகிறது என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? முடியாது. நாம் ஆத்மா என்பது மறந்து போய் இருக்கிறது. அதை நினைவு படுத்த அன்னதானம் தவம் மந்திர ஜெபம் ஒழுக்கமாக இருத்தல் யாகம் செய்தல் இவைகளைச் செய்தால் எப்படி நினைவு திரும்பும்.

பெட்டியை பூட்டி சாவியைப் பத்திரமாக ஒரிடத்தில் வைத்தோம். பல மாதங்கள் கடந்து விட்டன. திடீரென்று பெட்டியில் உள்ள ஒன்றைத் திறக்க சாவியைத் தேடினால் கிடைக்கவில்லை. சாவி வைத்த இடம் மறந்துவிட்டது. உடனே அதற்காக ஆடினாலும் பாடினாலும் குதித்தாலும் ஓடினாலும் நினைவு வந்துவிடுமா என்ன? வராது. நிதானமாக சாவியை எங்கு வைத்திருப்போம் என்று யோசித்து யோசித்து நினைவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். அதைப்போன்றது தான் நாம் ஆத்மா என்ற நினைவைக் கொண்டு வர தத்துவ விசாரம் தான் ஒரே வழி என்று சொல்லியிருக்கிறது.

விசாரத்தில் திருக்கு திருசியம் என்ற இரண்டு வார்த்தைகளைச் சொல்வது வழக்கம். subject - object என்று சொல்லலாம். திருக்கு என்பது காண்பவன். திருசியம் என்பது காணப்படும் பொருள். மரத்தைப் பார்க்கின்றோம். மரம் காணப்படும் பொருள். நாம் காண்பவன். கம்பத்தைக் காண்கின்றோம். கம்பம் காணப்படும் பொருள். கம்பத்தைப் பார்க்கின்ற நாம் காண்பவன். அதே போல, இந்த தேகத்தையும் காண முடிகிறது. தேகம் இப்பொழுது காணப்படும் பொருளாக ஆகிவிட்டது. அப்படியானால் காண்பவன் ஒருவன் இருக்கிறான். மூக்கு வாசனையைக் கிரகிக்கின்றது. வாசனை உணரப்படும் பொருளாக உள்ளது. உணர்கின்ற பொருள் மூக்கு தானே. பாடல் ஒன்றைக் கேட்கின்றோம். பாடல் கேட்கப்படும் பொருள். கேட்கும் பொருள் காது. ஆகவே பார்க்கின்ற கண், நுகர்கின்ற மூக்கு, கேட்கின்ற காது முதலான ஐம்புலன்களைக் காண்பவனாக, நுகர்பவனாக, கேட்பவனாக எடுத்துக் கொள்ளலாமா?

தூங்கப் போகிறோம். தூக்கத்தில் கனவு வருகிறது. கனவிலும் நாம் ஊருக்குப் போகின்றோம். மாட மாளிகைகளையும் கோவில்களையும் பார்க்கின்றோம். பழகிய நண்பர்களோடு பேசுகின்றோம். சாப்பிடுகின்றோம். உணவு சுவையாக இருந்ததை அறிந்து பாராட்டுகின்றோம். கனவில் கண், காது, நாக்கு போன்ற ஐம்புலன்கள் வேலை செய்யவில்லை. கனவில் கண்கள் காணவில்லை, மூடித்தான் இருக்கின்றன. வாய் பேசவில்லை, நாக்கு உணவை

ருசிக்கவில்லை. இருப்பினும் கனவில் பார்க்கின்றோம், பேசுகின்றோம். இங்கே ஐம்புலன்களும் செயலிழந்து விடுகின்றன. விழிப்பு நிலையில் செயல்பட்ட கண், காது, நாக்கு போன்ற ஐம்புலன்கள் கனவு நிலையில் செயல்பட முடியவில்லை. கனவில் ஐம்புலன்களின் வேலையை வேறு ஏதோ ஒன்று செய்கிறது. அது என்ன? அவைகள் மனம், புத்தி என்ற அந்தக்கரணங்கள். மனம், புத்தி இவைகளே கனவு நிலையில் கண்ணாகவும், காதாகவும், நாக்காகவும் செயல்படுகிறது. அவ்வாறாயின், மனம், புத்தி என்ற அந்தக்கரணங்களைக் காண்பவனாகக் கருதலாமா?

கனவு நிலைக்கு அடுத்ததாக ஆழ்ந்த உறக்கம் அதாவது கனவே இல்லாத தூக்கம் வருகிறது. இது தினமும் தூங்கும் போது நடப்பதே. அடித்துப் போட்டமாதிரி பெருந்தூக்கம். இந்த ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் விழிப்பு நிலை, கனவுநிலை இரண்டிலும் செயலாற்றிய மனம், புத்தி என்ற அந்தக்கரணங்கள் எதுவுமே வேலை செய்யவில்லை. ஆனால் காலையில் எழுந்த பின்பு, 'அட்டா! என்னமா தூக்கம்! என்ன சுகம்!' என்று தூக்கத்தில் இருந்த சுகத்தை மட்டும் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது அல்லவா! இது எப்படி சாத்தியம் ஆகிறது?

ஆழ்துயிலில் ஐம்புலன்களும் வேலைசெய்யவில்லை, அந்தக்கரணங்களும் செயல்படவில்லை எனில் வேறு ஏதோ ஒன்று ஆழ்துயிலில் இருந்துகொண்டு, எழுந்த பின்பு சுகத்தை உணர வைக்கிறது. அது எது? அதுதான் ஆன்மா-ஆத்மா. இந்த ஆன்மா தான், ஆழ்துயில், கனவு, விழிப்பு என்ற மூன்று நிலைகளிலும் இருந்துகொண்டு மனம், புத்தி, ஐம்புலன்கள் மூலமாக அனைத்தையும் உணர வைக்கிறது. ஆக விழிப்பு-கனவு-ஆழ்துயில் என்ற நிலைகள் மாறினாலும் மாறாமல் உள்ளே ஒன்று இருக்கிறது. அது தான் ஆத்மா, அதுவே நாம்.

ஆக, தேகமும் புலன்களும் அந்தக்கரணமும் நாம் அல்ல என்கிற பொழுது, மற்றைய வீடு, கட்டில், பெட்டி, மனைவி மக்கள் முதலானவை நாமாக இருக்க முடியாது. இவை அனைத்துமே காணப்படும் பொருள் ஆகும். நாம் காண்பவன் ஆகிறோம். தேகத்தைப் பார்க்கின்ற மாதிரியே ஆழ்துயிலில் அனுபவித்த சுகத்தை உறக்கத்திலிருந்து எழுந்த பிறகு உணர்கிறோம். அங்கே காண்பவன் இந்த மூன்று நிலைகளுக்கும் வேறாக இருக்கிறான் என்பது தெளிவாகிறது.

இவ்வாறு காண்பது அனைத்தும் நாம் அல்ல என்று உணர்கின்ற போது, தெளிவாகிவிடுகின்ற போது, ஐம்புலன்களும் அந்தக்கரணமும் காண்கின்ற அனுபவிக்கின்ற உலகப் பொருள்களில் இருந்தும், நிகழ்வுகளில் இருந்தும் எந்தஒரு பதிவையும் மனதில் ஏற்றிவிடாது. காணப்படும் பொருள்களில் கவர்ச்சி விலகி விடுவதால் அவைகளின் பதிவுகள் மனதில் பதிந்து

தியானத்தின் போது அலைபாய்வதை உண்டாக்காது. இந்நிலை விசாரம் ஒன்றினால் தான் சாத்தியமாகும்.

காணப்படும் அனைத்தும் நிலையில்லாதவை. அவைகளின் பேரில்; பிடிப்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். அவைகள் அழிகின்ற போது அல்லது நாம் அவைகளை விட்டுப் பிரிய நேர்கின்ற போது துன்பப்படுகிறோம். மரணத்தின் போது அந்த பொருள்கள் எதுவும் உடன் வராது. சாகவதமானது ஆனந்த மயமானது தன்னை அறிதல் எனப்படும் ஆத்ம ஞானம் மட்டுமே. அந்த இடத்திற்குச் செல்லும் பாதையில் நிரந்தரம் இல்லாத அந்தப் பொருள்கள் எந்த வகையிலும் உதவாது. உபயோகமாக இல்லை என்றாலும் உபத்திரவம் கொடுக்காமல் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். அவ்வாறும் இல்லை, தொல்லை கொடுக்கும். அப்படியிருக்க, உலகப் பொருள்களின் மீது நாட்டம் கொண்டு அவைகளை நம்மிடம் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு ஏன் துக்கப்பட வேண்டும்?

சத்சங்கம் ஒன்று நடைபெறும் தகவல் வரப்பெற்றது. போகலாம் என்று நினைத்தோம். கிளம்பும் சமயத்தில் மற்றொரு நாள் போகலாம், இன்று போவதைத் தவிர்த்து விடலாம் என்ற எண்ணம் எழுகிறது. அதே நேரத்தில் மனதின் மற்றொரு பாதி, “இப்படி ஒவ்வொன்றாக தள்ளி போட்டுக்கொண்டே போனால் ஒன்றிலும் கலந்து கொள்ளாமல் போய்விடும். இந்த கூட்டத்திற்குப் போய் வந்து விடுவோம்” என்று சொல்கிறது. மனதின் ஒரு பாதி போகக்கூடாது என்றும் மற்றொரு பாதி போகலாம் என்றும் சொல்கிறது. இந்த இரண்டு கருத்துகளும் நமக்குத் தெரிகிறது. ஆகவே நாம் என்பது மனது இல்லை எனத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாம் போகலாம் என்று சொல்கின்ற மனதின் பகுதியாக இருந்தால், போகக்கூடாது என்று கூறுகின்ற மனதின் கருத்து தெரியாது. மாறாக, போகக்கூடாது என்று சொல்கின்ற மனதின் பகுதியாக நாம் இருந்தால், போய்வந்து விடலாம் என்று கூறுகின்ற மனதின் கருத்து தெரியாது. போகலாம் என்று சொல்வதும், வேண்டாம் என்று சொல்வதும் ஆக இரண்டும் தெரிகிறது. நாம் இந்த இரண்டைத் தவிர மூன்றாவதாக இருந்தால் தான் அந்த இரண்டும் தெரியும். இரண்டில் ஒன்றாக இருந்தால் ஒன்று தான் தெரியும். இரண்டு கருத்துகளும் தெரியாது. அந்த மூன்றாவது தான் நாம் என்கிற ஆத்மா.

இவ்வாறு அனைத்தையும் காண்பவனாகவும், அறிகின்றவனாகவும் இருக்கின்ற ஆத்மாவே நாம் என்ற தெளிவு வந்து விட்டால் புலன்களும் அந்தக்கரணமும் ஓய்ந்துவிடும். அலைபாயாது. தியானத்தின் உள்ளே எளிதாகப் பயணிக்கலாம். இக்கருத்தே இந்த பாடல் வரிகளில் அழகுற அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

**“கண்டன எலாம்அல்ல என்றுகண்டனைசெய்து
கருவிகரணங்கள்ஓயக்
கண்முடி ஒருகணம் இருக்க”**

ஒருகணம் கண்முடி அமர்வதற்கே இந்தப்பாடு. அருணகிரிநாதரும் “அரைநிமிட நேர மட்டில் தவமுறை தியானம் வைக்க அறியாதவனாய்” இருப்பதாகப் பாடுகிறார். தாயுமானவரோ ஒரு கணம் கூட இருக்க எண்ணம் அற்ற இருக்க முடியவில்லை என்று சொல்ல வருகிறார். நிமிடத்தைச் சொல்லவில்லை ஒரு கணம்-விநாடிகளில் சொல்கிறார். மனதை நிற்க வைப்பது எவ்வளவு கடினம் என்பது தெரிந்ததே. கீதோபதேசத்தின் போது, அர்ச்சுனனும் “கிருஷ்ணா! மனதானது அதிக சஞ்சலம் உள்ளதாயும், தேகம் மற்றும் இந்திரியங்களைக் கலங்கச் செய்கிற சுபாவம் உள்ளதாயும், அதிக வலிமை உடையதாயும், திடமுடையதாயும் இருப்பது பிரசித்தமேயாம். ஆகையால், அந்த மனதை அடக்குதலானது காற்றை அடக்குவது போல் மிகவும் அசாத்தியமானதாக நான் நினைக்கின்றேன்” என்று கூறுகிறான். அதற்குப் பகவான் “நீ சொல்வது உண்மையே. இருப்பினும் பழக்கத்தினாலும் வைராக்கியத்தினாலும் அது அடக்கப்படுகிறது” என்று உபதேசிப்பார்.

சிலர் பத்மாசனம் போட்டு மணிக்கணக்கில் கோவில்களில் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்க்க நேர்கிறதே, அவர்கள் மனம் அடங்கியவர்கள் ஆகாதவர்களா? சந்தேகம் வரும். உண்மையில் அவர்களுக்கு மனம் அடங்கியிருந்தால் அவ்வளவு நேரத்திற்குச் சமாதியே அடைந்திருப்பார்கள். கண்மூடுவது எதற்கு என்றால் எதிரில் தெரிகிற பொருள்களின் பேரில் கவனம் செல்லக்கூடாது என்பதற்காக. ஆனால் கண்மூடிய போதும் மனக்கண் திறந்திருக்கிறது. அதில் காட்சிகள் வலம் வருகின்றன. அவையும் நிற்பதற்காகவே முயற்சி செய்கிறோம்.

சிலர் மௌனவிரதம் இருப்பார்கள். அன்றைக்கு நாள் முழுவதும் பேசமாட்டார்களாம். ஆனால் கை செய்கை கண் செய்கையால் அனைத்தையும் சுட்டிக் காட்டுவார்கள். மனதில் அவர் அன்றாடம் செய்ய வேண்டிய செயல்களைப் பற்றி எண்ணிக்கொண்டிருப்பார். மௌன விரதம் என்றால் வாய் பேசாமல் இருப்பது என்று எடுத்துக் கொள்கின்றனர். வாய் பேசாமல் இருந்தால் போதுமா? மனம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறதே. மனமும் பேசாமல் இருக்க வேண்டும். அது தான் உண்மையான மௌன விரதம் ஆகும்.

தாயுமானவர் இந்தப் பாடலில் சொன்ன விஷயங்களை வரிசைப்படுத்துவோம். முதலாவது அண்டங்களும் பிரபஞ்சமும் மாயையின் விகாரம், அந்த மாயை இல்லாதவர்களே நாம் என்ற அறிவும் தத்துவ விசாரத்தின் மூலம் தெளிவாகிறது. இரண்டாவதாக அனைத்தையும் ஆராய்ச்சி

செய்து பார்க்கின்ற போது எங்கும் நீக்கமற நிறைகின்ற இறைசக்தியின் அருள் தேவை என்று புரிந்து கொண்ட நினைவும் இருக்கிறது. மூன்றாவதாக அகங்காரம்-மமகாரம் என்று சொல்லப்படும் 'யான்-எனது' என்ற இரண்டையும் ஒழித்து விட்டு மனநிறைவாகி இன்பமாக அமர்ந்திட வழியும் தெரிகிறது. நான்காவதாக காண்பது அனைத்தும் நாம் அல்ல என்று ஒதுக்கி விட்டு, ஆத்மாவே நாம் என்ற தெளிவுடன் புலன்களும் அந்தக்கரணமும் ஓய ஒருகணம் தியானம் செய்யவும் முயற்சி செய்யலாம். அனைத்து வழிகளும் புலப்பட்டுவிட்டது. தியானம் செய்ய வேண்டியது தான் பாக்கி.

மேற்சொன்ன வழிகளில் தெளிந்து தியானத்தில் ஒருகணம் அமைதியாய் சாந்தமாய் அமர்ந்துவிடலாம் அல்லவா! சாத்திரம் படித்தோம். தத்துவ விசாரம் செய்தோம். மனநிம்மதிக்கு எதை எதை விடவேண்டும் என்றெல்லாம் ஆய்வு செய்தாகி விட்டது. இதற்குப் பிறகு எது வந்து தொல்லை கொடுக்கப் போகிறது? இந்த நான்கில் தெளிவு வந்தால் தியானத்தில் அமர்வதற்கு என்ன இடையூறு நேரும்? எதுவும் இருக்க வாய்ப்பு உள்ளதாகத் தெரியவில்லை. இந்த வழிமுறைகளைக் காட்டிலும் வலிமை வாய்ந்தது ஏதேனும் இருக்கிறதா என்ன? ஆம். ஒன்று இருப்பதாகத் தாயுமானவர் குறிப்பிடுகிறார். அருமையான வாக்கு.

ஆன்மீகப் பயணம் மேற்கொள்வோர் அனைவரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒன்று, நினைவில் நிறுத்த வேண்டிய ஒன்று. கவனத்துடன் செயல்பட வேண்டிய ஒன்று.

**“கருவிகர ணங்கள்ஓயக்
கண்முடி ஒருகணம் இருக்கஎன் றால்பாழ்த்த
கர்மங்கள் போராடுதே
பண்டையுள கர்மமே கர்த்தா எனும்பெயர்ப்
பட்சம்நான் இச்சிப்பனோ”**

அது தான் கர்மவினைகள். எத்தனை படித்தாலும் எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் கர்ம வினைகள் ஒத்துழைக்க வேண்டும். மனம் அடங்க எத்தனை வழிமுறைகள் உள்ளனவோ அத்தனையையும் ஓடி ஓடிக் கற்றும் கேட்டும் பின்பற்றத் துவங்கலாம். ஆசனங்கள் பழகலாம். பிராணாயாம பயிற்சி செய்யலாம். ஒரு நாள் இரண்டு நாள் தான் செய்வோம். மூன்றாவது நாள் உடலுக்கு முடியாமல் போய் தடங்கல் ஏற்படும். சளி பிடித்துக் கொள்ளும். மூச்சுப் பயிற்சியை எளிதாக செய்ய வசதி இல்லாமல் போய்விடும். அல்லது அன்று விடியற்காலையே புறப்பட்டு ஊருக்குப் போக நேரும். ஊருக்குப் போய் திரும்பும்போது இரவு வெகுநேரமாகி தூங்கப் போக அடுத்த நாளும் காலையில் எழுந்து கொள்வதற்குத் தாமதம் ஏற்படும்.

ஒருவர் என்னிடம் இருபது வருடங்களுக்கு முன்பே இவ்வாறு சொன்னார். 25 வயதில் வேலை கிடைத்துவிடுகிறது என்றால் மாதந்தோறும் மிகச் சிறு தொகையை வங்கியிலோ அஞ்சல் அலுவலகத்திலோ சேமித்துக் கொண்டே வரவேண்டும். அது மூன்றாண்டுகள் அல்லது ஐந்தாண்டுகள் கடந்த பின்பு அந்த மொத்தத் தொகையை எடுத்து டெபாசிட் செய்துவிடவேண்டும். டெபாசிட்டுக்கு வரும் வட்டித் தொகையையும் மாதந்தோறும் வழக்கமாக செலுத்தும் தொகையையும் சேர்த்து மறுபடியும் முன்போல ‘ரெக்கரிங் டெபாசிட்டில்’ சேமித்துக் கொண்டு வரவேண்டும். சேர்ந்த தொகையை வீட்டுக்கே கொண்டுவரக் கூடாது. திரும்பத் திரும்ப டெபாசிட் செய்து விட்டு மாதந்தோறும் செலுத்தும் தொகையை நிறுத்தாமல் ஓய்வுபெறும் 58 வயது வரை சேர்ந்தால் எத்தனையோ லட்சம் வரும் என்று கணக்கு தாள் அட்டவணை போட்டு விளக்கினார். சொன்னவருக்கு வயது 45. நான் அவரிடம் “இதை எனக்குச் சொல்கிறீர்! தாங்கள் இந்த வேலையைச் செய்திருக்கலாம் அல்லவா!” என்றேன். அதற்கு அவர் சொன்ன பதில் “இந்த திட்ட வழி முறை எனக்கே 45 வயதில் தானே தெரிய வந்தது. சிறு வயதில் எனக்குத் தெரியவில்லையே!” என்றார். கர்மவினைகள் அந்த வயதில் ஒத்துழைக்க வேண்டும். அப்போது தான் தெரியும்.

சுவாமி இராமகிருஷ்ணர் ஓரிடத்தில், “இடையிடையே சிலமணி நேரம் தனிமையில் இருந்து இறைவனை அழைக்க வேண்டும். ஆனால் விஷயம் என்ன தெரியுமா? உரிய வேளை வராமல் ஒன்றும் நடக்காது. சிலருக்கு இன்னும் உலக இன்பங்களும் பல காரியங்களும் அனுபவிப்பது பாக்கி இருக்கிறது. அதனால் தான் தாமதம் ஏற்படுகிறது” என்று சொல்லியிருப்பதாகப் படித்திருக்கிறேன்.

மகான்களின் வாக்கு அற்புதமானவை. சாத்திரங்களையும் கடந்து அவர் தம் உள்ளத்திலிருந்து வருபவை சத்திய வாக்கு.

கதை ஒன்று படித்திருக்கிறேன். தீவிரமான ஆன்மீகத் தேடல் உள்ள ஒருவர் இறைவனைத் தேடி நாடு நாடாக அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தார். பல குருமார்களைச் சந்தித்தார். எதுவும் பலன் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே இதய பூர்வமாக அர்ப்பணிக்கக் கூடிய ஒரு இடம் அவருக்குத் தெரியவில்லை. அந்த இடம் எங்கிருக்கிறது என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஏமாற்றத்தோடு வெளியே குருவையும் இடத்தையும் தேடுவதை நிறுத்தி விட்டு, தனக்கு உள்ளே உள் குரல் சொல்வதைக் கேட்பது என்று முடிவு செய்து தனிமையை நாடி காட்டுக்குள் சென்றார்.

காட்டில் ஓரிடத்தில் மிக அழகான தேக்கு மரங்கள் நிறைந்திருப்பதையும் அவைகள் ஒருங்கிணைந்து கூடாரம் போன்ற அமைப்பில் இருப்பதையும் கண்டார். மழை, காற்று முதலியவற்றிலிருந்து பாதுகாப்பாக இருக்கும் வகையில் கிளைகள் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப் பிணைந்து காணப்பட்டன. யாரும் எளிதில் அந்த இடத்தை அடைந்து விட முடியாது எனத் தெரிந்தது. பக்கத்தில் ஏரி ஒன்று நீர் நிரம்பிக் காணப்பட்டது. அமைதியான சூழல். இங்கேயே அமர்ந்து தியானம் செய்யலாம் என்று முடிவு செய்தார்.

அதன்படியே தியானம் செய்யத் துவங்கினார். வாரம் ஒருமுறை வெளியே பக்கத்தில் உள்ள ஊருக்குச் சென்று உணவு வாங்கி உண்பார். மீண்டும் இந்த இடத்திற்கு வந்து தியானத்தில் ஆழ்ந்து விடுவார். இறைவனின் நாமத்தைத் திரும்ப திரும்பத் தொடர்ந்து உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பார். அந்த கூடாரத்தில் இடையறாது நாம ஜெபம் நடைபெற்றுக் கொண்டே இருந்தது. மாதக்கணக்கில் ஜெபித்தார். அந்த கூடாரமும் சூழலும் அமைதியாக மாறிக்கொண்டு வந்தது. அவர் மனதிலும் அமைதியும் சாந்தமும் வந்து குடிபுகுந்தது. ஆனால் முத்தி பெறுவதற்கோ இன்னும் வெகுதொலைவு கடக்க வேண்டும். இந்த நிலை போதாது. இப்படியே நாம ஜெபம் தொடர்ந்தது. வருடங்கள் பல உருண்டோடின.

தேக்கு மரங்கள் முன்பை விட செழுமையாக வளர்ந்து ஓங்கின. இயற்கை அழகு கூடி விட்டது. அந்தக் கூடாரம் தூய்மையான இடமாக மாறிவிட்டது. ஆனால் அவரோ வருத்தத்தில் இருந்தார். அவரால் செய்யக்கூடிய அனைத்தையும் செய்து விட்டார். அவருள் ஒன்றும் நிகழவில்லை. இருப்பினும் தியானமும் பிரார்த்தனையும் தொடர்ந்து செய்து கொண்டேயிருந்தார். பதினெட்டு வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. அவரது உள்ளத்தில் ஆழ்ந்த அமைதியும் மௌனமும் குடியேறிவிட்டது. அது வெறுமை நிறைந்த அமைதியாகத் தான் இருந்தது. அவருக்கு ஞான நிலை கிட்டவில்லை.

அவருக்கு மேற்கொண்டு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. இதுநாள் வரையில் முழு மனதோடு தான் அனைத்தையும் செய்து வந்திருக்கிறார். எந்த குறையும் ஏற்பட அவர் அனுமதிக்கவில்லை. ஆனால் ஞானம் வரவில்லை. ஒரு நாள் இரவில் அவருக்கு இப்படி ஒரு சந்தேகம் தோன்றியது. “நான் ஏதோ ஓரிரு வருடங்கள் தியானமும் பிரார்த்தனையும் செய்யவில்லை. பதினெட்டு ஆண்டுகள் என்பது மிகப் பெரிய காலஅளவே. முழு மனதோடு ஈடுபட்டிருந்தும் ஞானம் வரவில்லையே! இந்தக் கூடாரத்தினுள் ஒளியே உட்புகாதவாறு, மழை காற்று நுழையாதவாறு மிக

அழகாக தேக்குமரங்கள் வளர்ந்து பாதுகாப்பு அளிக்கின்றன. அதைப்போலவே என்னுடைய பிரார்த்தனையும் இறைவனை அடைய வெளியே செல்வதைக் கூடாரம் தடுக்கின்றதோ? ஒருகால் இப்படியிருக்குமோ?” என்ற சந்தேகம் வரவே, சட்டென்று கூடாரத்தை விட்டு வெளியே வந்து ஓடிவிட்டார்.

அதே நள்ளிரவில் அந்த கூடாரத்திற்கு வெகு தொலைவில் இருந்த சாலை வழியே ஒரு பிச்சைக்காரன் ஒரு கிராமத்திலிருந்து மற்றொரு கிராமத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தான். அவனுக்குள் திடீரென்று ஓர் விருப்பம் தோன்றியது. இந்த காட்டிற்குள் செல்ல வேண்டும் என்று. இந்த இரவில் ஏன் காட்டிற்குள் செல்ல வேண்டும் என்றும் எண்ணினான். அவனையும் மீறி அவனை ஏதோ இழுத்தது. கால்கள் அந்தக் கூடாரத்தை நோக்கி நகர்ந்தன. பாதி தொலைவு வந்த போதும் கூட, திரும்பிச் சென்றுவிடலாமா என்று யோசித்தான். உள்மனம் அவனை விடவில்லை. உள்ளுணர்வு தொடர்ந்து செல் என்று கூறலாயிற்று. அந்தக் கூடாரத்தை வந்தடைந்தான். அவ்வளவு தான். கூடாரத்தைச் சுற்றி இருந்த அலைகள்--பதினெட்டு ஆண்டுகளாக தியானமும் பிரார்த்தனையும் கண்டிருந்த அந்த இடம்--அவனை இழுத்தது. அவன் சாதாரண மனிதனே. ஆன்மீகத் தேடல் உள்ளவன் அல்ல. கூடாரத்தினுள் நுழைந்தான். அங்கே ஞான ஒளி வீசுவது போல அவனுக்குத் தெரிந்தது. உடனடியாக அவனுக்கு ஞானம் வந்துவிட்டது. அவன் சாத்திரம் படிக்கவில்லை. மந்திரம் செபிக்கவில்லை. வெறுமனே அந்த இடத்திற்கு வந்தான். எதையும் செய்யவும் இல்லை. ஆனால் அவன் ஞானம் அடைந்து புனிதனாகி விட்டான்.

முதலாவதாக வந்தவர் அளவுக்கு அதிகமாக செயலில் ஈடுபட்டார். செயலின்றி அவர் இருக்கவே இல்லை. தேடிக்கொண்டே இருந்தார். தேடுவதை நிறுத்தவில்லை. அதனால் அடையவில்லை. பிச்சைக்காரனோ செயலற்று நின்றான். அவன் தேடவில்லை. அதுவே இத்தனை ஆண்டுகளாக அந்த கூடாரத்தினுள் சுழன்று கொண்டிருந்த அலைகள் அவனுள் ஞானத்தை இறக்கிவிட்டது என்று விளக்கம் அளிக்கின்றனர். எது எப்படியிருப்பினும் அவரவர் கர்ம வினைகள் தான் நிஜமான காரணம்.

இந்த இடத்தில் சுவாமி இராமகிருஷ்ணர் கூறியதை மீண்டும் படித்துப் பாருங்கள், புரியும்.

“விஷயம் என்ன தெரியுமா? உரிய வேளை வராமல் ஒன்றும் நடக்காது. சிலருக்கு இன்னும் உலக இன்பங்களும் பல காரியங்களும் அனுபவிப்பது பாக்கி இருக்கிறது. அதனால் தான் தாமதம் ஏற்படுகிறது”

கர்மவினையைப் பற்றி அறிவார்ந்த ஒரு கருத்து. வேதாந்தத்தில் வினைகளை மூன்றாகப் பிரித்து வகைப்படுத்தி உள்ளனர். கடந்த கால வினை (சஞ்சிதம்), நிகழ்கால வினை(பிராரப்தம்), எதிர்கால வினை (ஆகாமியம்) என்று. சஞ்சித வினை வங்கியில் டெபாசிட் செய்து விட்ட தொகை-மூலதனம் போல. நம்முடைய பல பிறவிகளில் சேர்த்த நல்வினை-தீவினைகளின் தொகுப்பு. பிராரப்தம் என்பது அந்த டெபாசிட் தொகையிலிருந்து வட்டி கிடைப்பது போல. இந்த வினை அனுபவித்தால் மட்டுமே தீரும். இதிலிருந்து தப்பித்து விட நினைத்தால் (தற்கொலை செய்து கொண்டால், வீட்டை விட்டு ஓடிவிட்டால்) இந்த நிகழ்கால வினை போய் விடாது. கிடைக்கின்ற வட்டியைக் கொண்டு செலவு செய்யும் போது வருகின்ற பலன்கள் போல எதிர்கால வினை. பிராரப்த வினைகளை அனுபவிக்கும் போது அதன் மன நிலைக்கேற்ப செய்கையில் நல்லதும் கெட்டதுமான எதிர்கால வினை சேர்கிறது.

ஆத்ம ஞானம் வந்துவிட்டால் ஆகாமியம் என்கிற எதிர்கால வினை வராது. செய்கின்ற செயலில் பற்றில்லாமல் கர்த்தா பாவனையின்றி செய்வதனால் எதிர்கால வினை சேராது. சேர்வதற்கு வழி இல்லாமல் போகிறது. பிராரப்த வினை மட்டும் அனுபவித்து தீர்க்க வேண்டும். ஆனால் ஞானம் வந்ததும் கடந்த கால வினை-சஞ்சிதம் அனைத்தும் ஞானத் தீயில் பொசுங்கி விடும்-எரிந்து விடும் என்று சாத்திரங்கள் சொல்கின்றன என்று வேதாந்த போதகர் ஒருவர் பேசிக்கொண்டு வந்தார்.

இதனைக் குறிப்பிட்டு அவரிடம் இப்படிக் கேட்டேன் “ஞானம் வந்தால் சஞ்சித வினை முழுதும் அழிந்து விடும் என்றால், உதாரணத்திற்கு இப்படி எடுத்துக்கொள்வோம்--ஞானம் வரும் போது ஒருவன் சஞ்சித வினையில் 75 சதவீதம் அனுபவித்து விட்டான், மீதி 25 சதவீத வினை அனுபவிக்காமல் பாக்கி இருக்கும் நிலையில், அந்த மீதி சஞ்சித வினையும் அழிந்து விடும் என்பது தானே பொருள். அவன் சேர்த்த சஞ்சித வினைகள் முழுதும் அனுபவிக்காததற்கு முன்பே ஞானம் வந்துவிட்டது. மீதியை ஞானம் அழித்து விட்டது. மற்றொருவனுக்கு 100 சதவீதம் சஞ்சித வினை முடிந்த பின்பு ஞானம் வந்தது என்றால் அவனுக்கு அனுபவிக்காமல் இருக்கின்ற வினை பாக்கி இல்லை. அவன் முழுவதையும் அனுபவித்தே கழித்து விட்டான். அதன்பிறகே ஞானம் வந்தது என்றாகிறது.

அப்படியானால் ஞானம் பேதம் காட்டுவதாக அல்லவா தோன்றுகின்றது. கொஞ்சம் வினை அனுபவிக்காமல் மீதி வைத்திருப்பவனுக்கு ஞானம் வந்தால் அந்த கொஞ்சம் வினையை அனுபவிப்பதில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்கின்றான் என்பது தானே பொருள். முழுதும் அனுபவித்தவனுக்கும் கொஞ்சம் மீதி வைத்திருப்பவனுக்கும் ஞானம் கிட்டினால் சரியாகத் தெரியவில்லையே. ஞானத்துக்குச் சமநோக்கு

இல்லை என்றாகிறதே. முழுதும் அனுபவித்த பின்பு ஞானம் அடைந்தவன் என்ன பாவம் செய்தான், கடைசியில் ஞானம் பெறுவதற்கு. பாதி அனுபவித்தவன் ஞானம் வந்ததும் மீதி பாதியிலிருந்து அனுபவிக்காமல் தப்பித்து விடுவதற்கு என்ன புண்ணியம் செய்திருப்பான்? இது சரியாகத் தோன்றவில்லை. இதன் உட்பொருள் வேறு விதமாக இருக்கும்” என்று கேள்வி கேட்டேன். அந்த போதகருக்கு உடனே வந்தது கோபம். “இப்படியெல்லாம் ஒப்பிட்டு கேள்வி கேட்கக்கூடாது. வாய் மூடிக்கொண்டு சொல்வதைக் கேட்பவனே சீடன்” என்று கோபித்துக்கொண்டு விட்டார். பதில் இருக்கிறது. ஆனால் சொல்லவே இல்லை.

இதற்கான பதில் தத்துவானுசந்தானம் என்ற வேதாந்த நூலில் வசிட்டர் இராமபிரானுக்குச் சொன்னதாக வருகிறது. “மகா மதியுடைய ராமா! எந்தப் புருஷனுக்கு இது இறுதிப் பிறப்பு ஆகின்றதோ அந்தப் புருஷனிடத்திலேயே இந்த நிர்மலமான பிரம்ம வித்தை பிரவேசம் ஆகின்றது. அது உத்தம ஜாதியை உடைய மூங்கிலில் முத்து பிரவேசிப்பதைப் போலும்” என்று உபதேசித்திருக்கிறார். இதன் கருத்து: கர்ம வினைகள் முழுவதும் அனுபவித்து முடிக்கின்ற தருவாயில் வருகின்ற கடைசி பிறப்பில் தான் ஆத்ம ஞானம் வரும் என்பதாகும். வினைகள் அனுபவிக்காமல் இன்னும் பிறப்பு எடுக்க வேண்டி பாக்கி இருக்கும் நிலையில் ஞானம் வருவதில்லை என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. புத்தர் ஞானம் அடைந்த அந்தப் பிறவி அவருக்குக் கடைசி பிறவியாகும்.

இதை ஏன் இங்கே குறிப்பிட்டேன் என்றால், அனுபவிக்க வேண்டிய கர்ம வினைகள் நம்மை ஆன்மீகப் பயணத்தில் செல்ல விடாமல் தடுத்து விடக்கூடியது. என்னுடன் பணிபுரிந்தவர் ஒருவர் பிராணாயாம பயிற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தார். வாசி யோகத்திலும் சென்று பயிற்சி செய்வார். முன்னேற்றம் படிப்படியாக வந்து கொண்டிருக்கின்ற போது, திடீரென்று அவருக்கு இதயத்தில் வால்வ பழுதடைந்து இதய அறுவை சிகிச்சை செய்ய வேண்டியதாகி விட்டது. கர்ம வினை. அறுவை சிகிச்சை முடிந்த பின்பு இப்போது மூச்சுப் பயிற்சியே செய்ய முடியாமல் பெருத்த தடங்கல் ஏற்பட்டு விட்டது. பாக்கி இருக்கும் கர்ம வினை முன்னேற விடாமல் செய்துவிடுகிறது.

தியானத்தில் அமர்ந்தால் அந்த நேரம் பார்த்து ஒரு எறும்பு வந்து தொடையில் கடிக்கும். கொசு முதுகில் கடிக்கும். மனைவி வந்து பால் வாங்கச் சொல்லி சொம்பினை வைத்து விட்டுப் போய்விடுவாள். தொலைக்காட்சி சப்தத்தைப் பிள்ளைகள் அதிகமாக்கி விடுவார்கள். குழாயில் தண்ணீர் வரும். தண்ணீர் பிடிக்க ஆள் இல்லாமல் நம்மை அந்த வேலையைச் செய்யச் சொல்வார்கள். எந்த விதத்திலாவது தடங்கல் வரும். ஆன்மீகத்திற்கான

கூட்டங்களுக்கெல்லாம் அடிக்கடி சென்று கொண்டிருந்தால் வீட்டில் உள்ளவர்கள் “இப்படியே திரிந்து கொண்டிருந்தால் வாழ்நாள் முழுவதும் ஆன்மீகம் சோறு போடுமா? உடல் சரியில்லாமல் போனால்; நாங்கள் தான் பார்த்துக் கொள்வோம். ஆன்மீகம் பார்த்துக் கொள்ளாது” என்றெல்லாம் பேசுவார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம் ஆன்மீகத்தில் முன்னேறும் போது கர்ம வினைகள் பின்னே இழுக்கும். அதையும் சகித்துக் கொண்டு மனம் தளராமல் ஆன்மீகத்தில் ஈடுபடவேண்டும்.

இதைத் தான் தாயுமானவர் ‘பாழ்த்த கருமங்கள் போராடுதே’ என்று அழகாகக் குறிப்பிடுகிறார். அந்த கர்ம வினை தான் கர்த்தா போல செயல்பட வைக்கிறதோ என்கிறார். இந்தப் பாடலில் வாழ்வில் நமக்கு உதவக்கூடிய கருத்துக்களைத் தாயுமானவர் மிக அழகாகத் தொகுத்துக் கூறியிருக்கிறார்.

மனப்பாடம் செய்து வைத்துக் கொண்டு அடிக்கடி பாடலைப் பாடி மனம் தெளிவு பெற உதவும் பாடல்களில் இதுவும் ஒன்று. தொடர்ந்து செல்வோம்.

பரிபுரணானந்தம்-5

சந்ததமும் எனதுசெயல் நினதுசெயல் யா(ன்)எனும்
தன்மைநினை அன்றிஇல்லாத்
தன்மையால் வேறலேன் வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சுபாவ(ம்)இதுவே
இந்தநிலை தெளியநான் நெக்குருகி வாடிய
இயற்கைதிரு வுள(ம்)அறியுமே
இந்நிலையி லேசற்(று) இருக்கஎன் றா(ல்)மடமை
இதசத்ரு வாகவந்து
சிந்தைகுடி கொள்ளுதே மலமாயை கன்மம்
திரும்புமோ தொடுவழக்காய்ச்
சென்மம்வரு மோஎனவும் யோசிக்கு தேமனது
சிரத்தைஎனும் வாளு(ம்)உதவிப்
பந்த(ம்)அற மெய்ஞ்ஞான தீரமும் தந்து)எனைப்
பாதுகாத்து) அருள்செய்குவாய்
பார்க்கு(ம்)இடம் எங்கு(ம்)ஒரு நீக்க(ம்)அற நிறைகின்ற
பரிபுர ணானந்தமே. (5)

மேலை நாட்டில் பெர்ட்ரண்ட் ரஸல் என்பவர் ஒரு புத்தகம் எழுதியுள்ளாராம். அதன் பெயர் 'காண்கொஸ்ட் ஆப் நேச்சர்' என்பதாகும். இதன் அர்த்தம் இயற்கையின் வெற்றி அதாவது இயற்கையைத் தோல்வியுறச் செய்து மனிதன் வெற்றி காண்பதாகும். அந்நாட்டில் இயற்கையை வெல்ல வேண்டும் என்று மனிதன் போராடுகிறான். மனிதன், தான் சாதித்துக் காட்ட வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றான். நாம் அனைவரும் இயற்கையின் உள்ளே தான்-- இயற்கையோடு கலந்து தான் இருக்கிறோம். இயற்கை இல்லாமல் உயிர் வாழ முடியாது.

நம்முடைய எல்லை தேகத்துடன் முடிந்து விடுகிறது என்று கருதுகின்றோம். அவ்வாறு சொல்ல முடியாது. நாம் உயிர் வாழ்வதற்கு அத்தியாவசியத் தேவையானது காற்று. உணவு இல்லாமல் கூட சில காலம் வாழலாம். காற்று இல்லாமல் ஒரு நொடி கூட வாழ முடியாது. இந்த காற்று நம்மைச் சுற்றி வெளி உலகில் தான் இருக்கிறது. சற்று கூர்ந்து கவனித்தால், காற்று எதுவரை இருக்கிறதோ அதுவரையில் நம்முடைய எல்லை என்றும் சொல்லலாம். உலகில் குளிர்காலம் வந்து

விட்டால் மழை பெய்துவிட்டால் நமக்கு சளி பிடித்துக் கொள்கிறது. அடிக்கடி சிறுநீர் கழிக்க வேண்டியதாகிறது. வெளிப்புற சூழல் நம்மைப் பாதிக்கிறது. நம்முடைய எல்லை என்பது வெளிப்புறத்தைச் சார்ந்துள்ளது. தேகத்துடன் நம் எல்லை முடிந்துவிடுவதாக எண்ணுவது சரியல்ல. இயற்கையும் நாமும் பின்னிப் பிணைந்து தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் மனிதன் இயற்கையைத் தன் கட்டுக்குள் கொண்டு வர வேண்டும், மனிதன் செல்லாத இடமே, கண்டுபிடிக்காத இடமே இருக்கக்கூடாது என்பதாகக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு ஓய்வின்றி உழைத்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

இயற்கையைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவருவது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். மனைவி மக்கள் நமது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றார்களா? வேடிக்கையாக ஒன்றைச் சொல்வார்கள். ஊருக்கு ஏதாவது நல்லது செய்ய வேண்டும், கெட்டவர்களை மாற்றம் செய்ய வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் எல்லாம் திருமணத்திற்கு முன்பு செய்து விட வேண்டுமாம். ஏனெனில் திருமணத்திற்குப் பின்பு டி.வி.சேனலைக் கூடத் தன் விருப்பப்படி மாற்ற முடியாது என்று. சொல்வது வேடிக்கையாக ரசிப்பதற்கு மட்டுமல்ல, பல வீடுகளில் உண்மையும் கூட. இவைகளைக் கூட விட்டு விடலாம்.

நம்முடைய உடல் நமது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறதா? உடல் நம்முடையது. நாம் தான் உணவு உண்டு வாசனைப் பொருட்களைப் பூசி வளர்க்கிறோம். அது நம் சொல்படி கேட்டு நடக்கிறதா? உணவு உண்பது தான் நம்முடைய வேலை. உண்ட உணவு சீரணிப்பது நம்முடைய கையில் இல்லை. உணவு சீரணமானதும் இரத்தமாக மாற்றுவதும், கழிவுகளைப் பிரித்து வெளியே தள்ளுவதும் நம் கட்டுப் பாட்டில் இருக்கிறதா, என்ன? மூக்கில் பிராணன் உள்ளே போவதும் வெளியே வருவதுமாக சுவாசம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. வெளியே போன காற்று திரும்பவும் உள்ளே வருவது நம்முடைய கட்டுப்பாட்டில் இல்லை.

இவ்வாறாக தேகத்தையே ஆள முடியாத நிலையில், எல்லாவற்றையும் ஆள வேண்டும் என்று மனிதன் நினைக்கின்றான். விசித்திரமாக இருக்கிறது. அனைத்தையும் செய்பவன் நான் என்றும் சாதிப்பவன் நான் என்றும் எல்லோரும் மெச்ச வேண்டும் என்றெல்லாம் எண்ணிச் செயல்படுகின்றனர். வண்டி எப்படி ஓட்ட வேண்டும் என்ற அறிவு மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இடையில் வண்டி பழுது ஆகாமல் இருக்க முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கை எடுக்கலாம். அதையும் மீறி பழுது ஆகாமல் இருக்க 'கேரண்டி-உத்தரவாதம்' அளிப்பது

நம்முடைய கையில் இல்லை. செயலைச் செய்வதற்கு ஆற்றல் இருக்கிறது. செய்கின்ற போது பிழை ஏற்படாமல் செய்யவும் முடியும்.

ராக்கெட்---ஏவுகணைகள் போன்றவை வானில் செலுத்தப்படுகின்றன. எத்தனையோ கோணங்களில் பலநூறு பேர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒவ்வொரு மில்லிமீட்டருக்கும் ஆய்வு செய்கின்றார்கள். மனிதன் தன்னை நம்பாமல் அனைத்து தகவல்களையும் கம்ப்யூட்டரில் இணைத்து எங்காவது தவறு இருக்கிறதா என்பதைக் கண்காணிக்கிறான். அதன் பின்பே ஆகாயத்தில் செலுத்தப்படுகிறது. அதுவரையில் மனிதனின் செயல் இருக்கிறது. ஆகாயத்தில் செலுத்தப்பட்ட பின்பும் கட்டுப்பாட்டினை தன் வசம் வைத்திருந்தாலும், அதனையும் மீறி விலகிச் சென்று விடுகிறது அல்லவா! அது யாருடைய செயல்? எல்லாரையும் கேட்டு விசாரித்து, தேவையான முதலீட்டினைப் போட்டு தான் வியாபாரம் செய்கிறோம். ஆனால் நஷ்டம் வந்துவிடுகிறதே. வெற்றி கிட்டாமல் போகிறதே.

பழம் வாங்கிவர கடைக்குப் போகிறோம். அந்தப் பழம் கடையில் விற்பனைக்கு வைத்திருக்க வேண்டும். அதற்கு அந்த கடைக்காரனுக்கு அந்தப் பழம் அவன் வாங்கி வரும் பழ மண்டியிலிருந்து கிடைத்திருக்க வேண்டும். அப்படியே கடைக்காரன் பழத்தை வாங்கி வந்திருந்தாலும் நாம் செல்வதற்கு முன்பாக சில பேர்கள் வந்து அந்த பழங்களை வாங்கிச் சென்று கடையில் அந்தப் பழங்களைக் காலிசெய்து விட்டு போகாமல் இருக்க வேண்டும். இத்தனை பேர்களுடைய கோடுகளும் விருப்பங்களும் ஒரு புள்ளியில் சந்திக்கும் போது தான் நம்முடைய செயல் முழுமை அடையும்.

ஆட்டோ ஓட்டுவதாக இருந்தாலும், ஆட்டோவை ஒரு நிறுத்தத்தில் நிறுத்தும் போது, அந்த நேரத்தில் நாம் ஓட்டிச் செல்லும் திசையில் அல்லது அந்த ஊருக்குப் போகின்ற ஆட்கள் வந்து அங்கு நிற்க வேண்டும். ஆட்கள் வந்து நின்று கொண்டிருக்கும் போது, நமக்கு முன்னால் வேறு ஒரு ஆட்டோ அல்லது நகரப் பேருந்து (town bus) வந்து அவர்களை ஏற்றிச் செல்லாமல் இருக்க வேண்டும். இத்தனை பேர்களுடைய எண்ணங்களும் ஒரு புள்ளியில் சந்திக்கும் போது தான் சவாரி கிடைக்கும்.

சாதாரணமாக காலையில் நடப்பதற்காக-வாக்கிங் போவது வழக்கம். அன்றைக்கு போகும் போது இடையில் தடங்கல் வராமல் இருக்க வேண்டும். போகின்ற அந்த வழியில் நேற்று இரவு பள்ளம் தோண்டாமல் இருக்க வேண்டும். வீடுகட்டுவதற்கு கல், மண், கம்பி

போன்றவற்றைக் கொண்டு வந்து கொட்டி வைக்காதிருக்க வேண்டும். எல்லாம் சரியாக இருந்தாலும் கொஞ்ச தூரம் நடக்கும் போது நம்முடைய கால் சிறு கல் தடுக்கி பிசகிவிட்டாலும் வாக்கிங் போவது தடைபட்டு விடும். இத்தனையும் சரியாக நடந்தால் தான் அந்த செயல் முழுமை அடையும்.

குளிக்க வேண்டுமானாலும் கூட முதுகுக்கு சோப்பு தேய்க்க கை ஒத்துழைக்க வேண்டும். அந்த நேரம் பார்த்து கை சுளுக்கிக் கொண்டால் அந்த செயல் முடியாமல் போகும். மலம் கழிக்கச் சென்றாலும் குடல் ஒத்துழைக்க வேண்டும். நாம் மட்டுமே தனியாகச் செய்து கொள்கின்ற செயல்களிலும் கூட அந்த விராட சக்தியின் செயல் தேவைப்படுகிறது. அப்படியிருக்க வெளி உலக விவகாரங்களுக்குச் சொல்லவே தேவையில்லை.

ஆக ஒவ்வொரு செயலாக ஆய்வு செய்து பார்த்தால், செயலைச் செய்கின்ற ஆற்றல் நம்மிடம் இருக்கலாம். அதன் நோக்கத்தை முழுமையாக்குகின்ற ஆற்றல் நம்மிடம் இல்லை என்பதை அறியலாம். அது பலபேர்களுடைய ஒத்துழைப்பினால் தான் வரும். அந்த வேலையைச் செய்வது விராட சக்தி. பிரபஞ்சத்தை எல்லாம் இயக்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்த சக்தி தான் ஒருங்கிணைக்கிறது. அந்த சக்தியை விராட சக்தி என்றும், பிரம்மம் என்றும், கடவுள் என்றும், பிரபஞ்ச உயிர் சக்தி என்றும் பல பெயர்கள் இட்டு அழைக்கலாம். எப்படி அழைத்தாலும் அது ஒன்று தான். அந்த விராட சக்தியின் செயல் இல்லாமல் நம்முடைய செயல் என்பது தனியாகக் கிடையாது. ஏன்? நம்முடைய செயலை நாம் மட்டும் தனியாக இருந்து செய்து முடிக்க முடியாது. அதனால் நம்முடைய செயல் என்பது விராட சக்தியின் செயல் அன்றி தனியாக எதுவும் இருக்க முடியாது.

அதைப்போலவே, 'நான்' என்பதும் அந்த விராட சக்தியை அன்றி வேறில்லை. இந்த உடலுக்கு 'மெய்' என்று ஒரு பெயர் இருக்கிறது. இந்த உடல் நிலையில்லாதது, அழியக்கூடியது, பொய்யானது என்று தான் சாத்திரங்கள் சொல்கின்றன. ஆனால் இந்த உடலை 'மெய்' என்று பெயர் இட்டும் அழைக்கின்றனர். காரணம் என்னவெனில், பொய்யான இந்த உடல் இயங்குவதற்கு உள்ளே ஒரு மெய்--உண்மையான அழிவில்லாத ஒன்று இருக்கிறது. அந்த 'மெய்யானது' இந்த உடலில் தங்கி இருப்பதனாலேயே இதனை 'மெய்' என்று சொல்லியிருக்கின்றனர்.

இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? மெய் என்ற ஒன்று இல்லாமல் பொய்யான தேகம் இல்லை. தேகத்தைத் தான் 'நான்' என்று சொல்லிக்கொண்டு திரிகின்றோம். நான் என்று அகங்காரம் கொள்கின்றோம். மெய்யான ஒன்று இல்லாமல் நான் என்பதே இல்லை என்கிற போது நான் என்று சொல்வது கூட தனித்துவம் வாய்ந்ததாக இல்லை.

ஆக, செயல் என்பது நம்மால் முடிகின்ற செயல் என்று எதுவும் இல்லை. நான் என்பதும் தனித்துவம் உள்ளதாக இல்லை. செயலுக்கும் சரி, நான் என்பதற்கும் சரி அனைத்துக்கும் மூலமாக விராட சக்தி ஒன்று இருக்கிறது. அதாவது இந்த பிரபஞ்சத்தில் நான் என்பது தனியாக இல்லை. நாம் தனியாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பதாக நினைக்கின்றோம். விராட சக்தி இயக்காமல் நாம் இயங்க முடியாது. அதைச் செய்தேன், இதை முடித்தேன், என்னால் தான் அது நடந்தது என்பதாகத் தற்பெருமை பேசுகின்றோம். எல்லாச் செயல்களும் தனிஒருவனாக நாம் மட்டுமே இருந்து செய்து முடிக்க முடியாது. அந்த விராட சக்தி ஒருங்கிணைக்காமல் எந்த செயலும் முழுமை பெறாது. செயலும் தனியாக இல்லை,

அனைத்தும் அந்த விராட சக்தி இன்றி தனியாக எதுவும் இல்லை என்று கூறலாம். இக்கருத்தைத் தான் தாயுமானவர் முதல் வரியிலே அழகாகச் சொல்கிறார்.

**“சந்ததமும் எனதுசெயல் நினதுசெயல் யா(ன்)எனும்
தன்மைநினை அன்றிஇல்லாத்
தன்மையால் வேறலேன்”**

இத்துணை அழகாகத் தெளிவாக்கியவர், அடுத்த வரியில், இக்கருத்தானது,

**“வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சுபாவம்)இதுவே”**

என்கின்றார். பக்தி மார்க்கம் உள்பட அனைத்து மார்க்கங்களும் இக்கருத்தை வெவ்வேறு விதமாகச் சொல்லிப் புரிய வைக்கின்றன. “அவன் இன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது” என்று சொல்கின்றனர். அவனை வணங்குவதற்கும் அவனது அருள் இருந்தால் தான் முடியும் என்பதை “அவன் அருளால் அவன் தாள் வணங்கி” என்று சொல்லி வைத்துள்ளனர். “ஆட்டுவித்தால் யார் ஒருவர் ஆடாதாரே” என்றும் அழகாகப் பாடுவார்கள். சாத்திரங்களும் இதனை தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. அவ்வாறிருக்க

வேதாந்த சித்தாந்த கருத்தாகக் கூறியுள்ளார். ஏன் அப்படிச் சொல்ல வேண்டும்?

பக்தி மார்க்கத்தின் வழியே இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்கிறோம். கோவிலாக இருந்தாலும் சரி, வீட்டிலே உள்ள படத்தின் முன்னாலே இருந்தாலும் சரி கோரிக்கைகளை வைக்கின்றோம். இறைவன் நம்மை விடப் பெரியவன், சர்வ வல்லமை படைத்தவன் என்பதில் நமக்கு எந்தவித மாற்றுக் கருத்தும் கிடையாது. நாம் சிற்றறிவு உடையவர்கள். அதனால் தான் நம்மால் முடியாததை இறைவனிடம் கேட்கிறோம். இங்கு நன்றாக கவனிக்க வேண்டும். இந்த இடத்தில் இறைவன் வேறு, நாம் வேறு. இதில் சந்தேகப்பட எதுவுமில்லை. இறைவன் தனியாக இருக்கின்றான், நாம் தனியாக இருக்கின்றோம். அப்படி இருந்தால் தான் கோரிக்கை வைக்க முடியும். பிரார்த்தனையை ஏற்பது ஏற்காதது இறைவனின் விருப்பம். அதாவது இறைவன் அருள் செய்யலாம் அல்லது செய்யாமல் விட்டு விடலாம். அருள்வது இறைவனின் விருப்பம். பிரார்த்தனை செய்து வணங்குவது நம்முடைய செயல். எப்படி இறைவன் வேறு, நாம் வேறாக இருக்கின்றோமோ அப்படி இறைவனின் செயல் வேறு, நம்முடைய செயல் வேறு என்பதாக அமைகிறது.

இது துவைதக் கருத்து. இரண்டு என்பது துவைதம். இரண்டாக இருக்கும் பட்சத்தில் தான் இறைவனிடம் சரண் அடையமுடியும். இறைவன் உலகைப் படைத்தார். செயல் செய்வதற்கு ஆற்றலைத் தந்தார். அந்த செயலை நல்லவிதமாகவும் செய்யலாம், மாறாக தீய வழியிலும் செய்யலாம். எப்படி செய்வது என்று முடிவெடுப்பதை மட்டும் நம் கையில் கொடுத்துவிட்டார். இதனாலேயே மேல் நாட்டு அறிஞர் ஒருவர், “மனிதன் சுதந்திரமாக இருக்குமாறு தண்டிக்கப்பட்டவன்” என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆம், மனிதன் தன் விருப்பப்படி நடந்து கொள்ளலாம், அதற்கு அவனுக்குச் சுதந்திரம் இருக்கிறது. ஆனால் அதன் விளைவுகள் நல்லதோ கெட்டதோ அவன் அனுபவித்தே தீர வேண்டும்.

செயலின் விளைவுகளில் இருந்து தப்பிக்க வேண்டுமானால் ‘நான் கர்த்தா அதாவது நான் செய்பவன்’ என்ற பாவனையிலிருந்து விடுபட வேண்டும். இறைவனிடம் சரண் அடைய வேண்டும். இவை பக்தி மார்க்கத்தைச் சார்ந்தவை. பலனை எதிர்பாராமல் செயல்களைச் செய்வது கர்மயோகம். இங்கே சொல்லப்படுவது என்னவென்றால், அனைத்தும் பிரம்மமே, மனிதனில் ஆத்மாவாக இருக்கிறது. ஜடப் பொருள்களில் சத்து என்ற இருப்புத் தன்மையாக இருக்கிறது. பிரம்மத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. அதனால் ‘நான்’ என்பது தனியாக இல்லை, என்செயல்

என்பதே தனியாக இல்லை அனைத்தும் நின்செயல் என்று முதல் அடியில் கூறப்பட்ட கருத்து வேதாந்த சித்தாந்தம் ஆகும். அதனைத் தான் இங்கு குறிப்பிடுகிறார்.

சரி, இவ்வாறாக சாத்திரம் சொல்கிறது, மகான்கள் சொல்கின்றனர். படிக்கின்றோம், கேட்கின்றோம். புரிகிறது. மனதில் ஆழப் பதிந்து அனைத்தும் நின்செயலே என்று செயல்களைச் செய்ய முடிகிறதா? முடிவதில்லையே. இதற்குக் காரணம் இதுவரையில் பழகிவந்த பழக்க வழக்கம் காரணம். நாம்; அறிந்து வைத்திருக்கின்ற விஷயங்கள். புதியதாக ஒன்றை யாராவாது சொன்னாலோ கேட்டாலோ அது உண்மையாக இருந்த போதிலும் அதை சட்டென்று ஏற்றுக்கொள்ள முடிவதில்லை. பழைய பழக்கத்திலிருந்து விடுபட முடிவதில்லை.

சிறுவயதில் பயமும் பக்தியும் வரவேண்டும் என்பதற்காக கடவுள் கோவிலில் இருக்கிறார், தவறு செய்தால் தண்டித்துவிடுவார், அதற்காக கையில் வேல், கத்தி, தண்டு முதலியவற்றை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று தாய்தந்தையர்கள் சொல்லி வைத்தனர். வளர்ந்த பிறகும் நாம் கோவிலுக்கே போய்கொண்டிருக்கிறோம். கடவுள் கோவிலில் மட்டுமா இருக்கிறார், எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறார் என்று சாத்திரங்களில் சொல்வதைப் படித்தாலும் சரி, ஆன்றோர்கள் சொல்லக் கேட்டாலும் சரி மனதில் இறங்கி பதிவாக ஆவதில்லை. போய்க்கொண்டிருக்கும் போது வழியில் கோவில் தென்பட்டால் உடனடியாக தாடையில் விரலை அசைத்து கும்பிடு போட்டுக் கொண்டே போகிறோம். செருப்பைக் கழற்றுவதில்லை, வண்டியிலிருந்து இறங்குவதில்லை. போகின்ற போக்கில் அப்படி செய்வது பழக்கமாகி விடுகிறது. இது எந்தவிதமான பக்தி? அப்படி செய்ய வில்லை யெனில் கடவுள் கோபித்துக் கொள்வாரோ அல்லது எதையோ செய்யாமல் தவறி விட்டோமோ என்ற நெருடல் மனதில் ஏற்படுகிறது. வணங்காமல் போகக்கூடாது என்று இறைவன் சொல்வதில்லை.

பழக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு வெளியே வரமுடிவதில்லை. இறைவன் எங்கும் இருக்கிறான், மனதார நினைத்தாலே போதும் என்று தைரியமாக இருக்க முடிவதில்லை. செயலாற்ற முடிவதில்லை. 'நின் செயலன்றி என் செயலாவது எதுவும் இல்லை' என்று செயலாற்றுவதற்கு மிகுந்த மனோ தைரியம் வரவேண்டும். படித்ததும் கேட்டதும் வந்துவிடாது.

ஒருவன் கஷ்டப்பட்டு பணம் சேர்த்து வீடு ஒன்றைக் கட்டினான். கட்டி முடித்து கிரகப் பிரவேசம் செய்ய நாள் குறித்தான். அந்த நாளில் கிரகப்பிரவேசம் செய்வதற்கு முன்பாக இடையில் ஒருநாள் இரவு கனமழை இடி மின்னலுடன் பொழிந்து தள்ளியது. அந்த இடத்தில் இடி இறங்கி கட்டியவீடு நாசமாகி விட்டது. மறுநாள் காலை விடிந்ததும் சென்று பார்த்தால் வீடு இடிந்து காணப்பட்டது. ஆனால் அவனோ பக்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கு லட்டு வாங்கிவந்து சந்தோஷமாகத் தந்தான். அனைவரும் ‘என்ன இப்படி செய்கிறான்? பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா?’ என்று அதிர்ச்சி அடைந்து பேச முடியாமல் வாயடைத்து நிற்கின்றனர். அவன் “நல்ல வேளை, நான் வீட்டில் குடிபுகுந்து இருந்தால், இரவில் தூங்கிக் கொண்டிருந்திருப்பேன். வீடு இடிந்து விழுந்து உயிரே போயிருக்கும். உயிரைக் காப்பாற்றிய கடவுள் செயலைக் கொண்டாடுவதற்கே இனிப்பு வாங்கிக் கொடுக்கிறேன்” என்றானாம்.

இத்தகைய திட சித்தம் எப்படி வரும்? இது நாள் வரையில் நாம் கொண்டிருந்த எண்ணங்கள், பழக்கங்கள் அனைத்தும் மாறவேண்டும்.

மேல் நாட்டு அறிஞர் ஒருவர் எழுதிய கதையைப் படிக்க நேர்ந்தது. கற்பனை என்றாலும் பொருள் நிறைந்தது. ஒருவன் வாழ்வில் மிகுந்த கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகி சோர்ந்து போய்விடுகிறான். “இவ்வளவு கஷ்டம் தாங்கமுடியவில்லை. சற்று குறைச்சலான கஷ்டம் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. ஒரேயடியாகத் தொடர்ந்து கஷ்டம் வருகிறதே, இறைவா நீ தான் எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று வேண்டுவது அவனது வழக்கம். ஒரு நாள் அவனது உறக்கத்தில் கனவு ஒன்று வந்தது. அந்தக் கனவில் இறைவன் தோன்றி “நீ கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றபடி கஷ்டத்தை மாற்றிக்கொள்ள ஒரு வாய்ப்பு வருகிறது. உன்னுடைய கஷ்டத்தை எல்லாம் மூட்டையாகக் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு உடனடியாக பக்கத்தில் உள்ள பள்ளி மைதானத்திற்கு வரவும்” என்று சொல்லி மறைந்து விட்டார். அவனுக்கு மிகுந்த சந்தோஷம். கடவுள் கண்களைத் திறந்து விட்டார் என்று உடனடியாக கஷ்டத்தை எல்லாம் ஒரு சாக்குப் பையில் போட்டு கட்டிக்கொண்டு மைதானத்தை வந்து அடைந்தான். கடவுள் தனக்கு மட்டும் தான் சொல்லியிருப்பார் என்று நினைத்து வந்தவனுக்கு அதிர்ச்சி. அங்கு பார்த்தால் ஏகப்பட்ட பேர்கள் இதே மாதிரி அவரவர் கஷ்டங்களைச் சாக்குப் பையில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு வந்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சில பேர்களின் பைகள் பெரியதாக இருந்தது. சில பேர்களின் பைகள் சிறியதாக இருந்தது. “கடவுள் எல்லோருக்கும் சொல்லிவிட்டார் போல் இருக்கிறது, என்ன செய்வது? வந்தது வந்தாகி விட்டது என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்போம்” என்று புலம்பிக் கொண்டே நின்றான்.

சற்று நேரத்தில் ஒரு அறிவிப்பு வானிலிருந்து வந்தது. “அனைவரும் கவனியுங்கள். மைதானத்தில் பல கம்பங்கள் நடப்பட்டுள்ளன. வந்திருக்கும் அனைவரும் மைதானத்தில் நடப்பட்டுள்ள கம்பங்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு கம்பத்தில் உள்ள கொக்கியில் அவரவர் கொண்டு வந்திருக்கும் கஷ்டங்கள் அடங்கிய சாக்குப் பையைத் தொங்கவிட்டு தூரமாகச் சென்று நிற்கவும்” என்பதே அந்த அறிவிப்பு. அனைவரும் முண்டியடித்துக் கொண்டு சாக்குப் பையைத் தூக்கிக் கொண்டு கம்பங்களை நோக்கி ஓடினார்கள். தனக்கு முன்னால் மற்றவர்கள் பையை மாட்டி விட்டால் கம்பம் கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்று ஒருவரை ஒருவர் தள்ளி விட்டு முந்திக் கொண்டு ஓடினார்கள். ஆனால் அனைவருக்கும் போதுமான கம்பங்கள் சரியாக இருந்தன. எல்லோரும் கஷ்டங்கள் அடங்கிய பையை மாட்டி விட்டு திரும்பி வந்து சொன்ன படி தொலைவில் நின்று அடுத்த அறிவிப்பு என்னவாக இருக்கும் என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அடுத்த அறிவிப்பு “இப்போது எல்லோருக்கும் ஒரு வாய்ப்பு தரப்படுகிறது. எல்லோரும் தங்கள் கஷ்டங்களை மாற்றிக் கொள்ளலாம். அவரவர் விரும்பும் சாக்குப் பையை மாற்றி எடுத்துக் கொள்ளலாம்” என்று வானிலிருந்து குரல் வந்தது. முன்பு போலவே இதற்கும் எல்லோரும் ஒருவரை ஒருவர் தள்ளிவிட்டு முந்திக்கொண்டு ஓடினார்கள். கம்பங்களில் மாட்டியிருந்த சாக்குப் பையை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தனர். என்ன நடந்தது? ஏன் ஓடினார்கள்? அவரவர் ஓடிச் சென்று தம்முடைய பையை வேறு யாராவாது எடுத்துக் கொள்ளும் முன்பு தாமே அதனை எடுத்துக் கொள்ளலாம், பையை மாற்ற வேண்டாம் என்பதற்காகவே ஓடினார்கள். இறுதியில் அவரவர் கொண்டு வந்த பையைத் தான் எடுத்தார்கள். இது கனவில் நடந்ததாக ஒரு கதை.

கஷ்டங்களை மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்று சொன்ன பிறகும் யாரும் சிறியதாக இருக்கின்ற சாக்குப் பையைத் தேர்வு செய்யவில்லை. மற்றவர்களது சாக்குப் பையை யாரும் எடுக்கவில்லை. காரணம் நம்முடைய கஷ்டமோ இதுநாள் வரையில் பழக்கத்திற்கு வந்து விட்டது. எந்தெந்த நேரத்தில் எந்தெந்த வகையில் தொல்லை கொடுக்கும் என்பதெல்லாம் அவரவர்க்கு தெள்ளத் தெளிவாக தெரிகின்ற விஷயம். மற்றவர்களின் பையை எடுத்துக் கொண்டால் அது புதிய கஷ்டமாக இருக்கும். அது எந்த நேரத்தில் எப்படிப்பட்ட தொல்லையைக் கொடுக்கும் என்று தெரியாது. அதனை வைத்துக் கொண்டு கஷ்டப்படுவதைக்

காட்டிலும் ஏற்கெனவே பழகி விட்ட கஷ்டத்தோடே காலம்; தள்ளிவிடலாம் என்றே அனைவரும் நினைத்தனர்.

பழக்கத்தை மாற்றிக் கொள்வது என்பது அவ்வளவு சாதாரணமாக நடக்கின்ற காரியம் அல்ல. படித்ததை மனதில் உள்வாங்கி தெளிவு பிறக்க வேண்டும். படிப்படியாக முன்னேற வேண்டும். மனதை மாற்றுவது என்பது எளிதான காரியம் அல்ல. இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் கூட காளியின் உருவத்தை வணங்கி பழகிவிட்டார். அருவ தியானத்திற்கு செல்ல, அந்த உருவ தியானத்திலிருந்து விடுபடுவது என்பது மிகுந்த கஷ்டமாகிப் போனது. இறைவன் வேறு நாம் வேறு என்ற பழக்கத்தில் உள்ள நமக்கு, நின் செயலன்றி ஏதுமில்லை, எனது செயல் என்பது தனியாக ஏதுமில்லை என்ற திடசித்தம் வருவதற்குப் படாத பாடு பட வேண்டும். அதனையே அடுத்த வரியில் குறிப்பிடுகிறார்.

**“இந்தநிலை தெளியநான் நெக்குருகி வாடிய
இயற்கைதிரு வுள(ம்)அறியுமே”**

எப்படியோ பாடுபட்டு அந்த நிலையை அந்த எண்ணத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டோம். வந்ததைக் கட்டிக் காப்பாற்ற வேண்டுமே என்று அந்த மனோநிலை தொடர்ந்து இருக்க முயற்சி செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். புத்தர் ஞான விழிப்பு அடைந்து சுமார் 40 ஆண்டு காலம் வாழ்ந்ததாகச் சொல்கின்றனர். அந்த 40 ஆண்டுகளும் மிகுந்த விழிப்புடன் இருந்தார். கணத்திற்குக் கணம் ஜாக்கிரதையாகச் செயல்பட்டார். இல்லையெனில் அடைந்த ஞானம் நழுவி விட வாய்ப்பிருக்கிறது. பட்ட கஷ்டமெல்லாம் வீணாகிவிடும். விசுவாமித்திரர் எத்துணை இன்னல்களுக்கு இடையே தவத்தின் உச்ச நிலையை அடைந்தார். அடைகின்ற சமயம் பார்த்து தேவமங்கை மூலம் தவறவிட்டு விட்டார்.

மனமானது அந்த உயர்ந்த நிலையில் தொடர்ந்து இருக்க விடாமல் தடுத்துக் கொண்டே இருக்கும். அந்த உயர்ந்த நிலை என்பது நமக்கென்று ஒரு தனிமனம் இல்லாத நிலை. நமக்கென்று ஒரு கருத்து இல்லாத நிலை. அங்கே மனம் தனியாக செயல்பட முடியாத நிலை. இது கிட்டத்தட்ட மனதின் ஆதிக்கம் போய்விட்ட நிலை. யார் தான் தன் மதிப்பினை இழக்கச் சம்மதிப்பார்கள்? மனமும் அப்படித் தான். தன்னைவிட்டு விட்டு போவதற்கு முயற்சி செய்கின்ற போது போக விடாமல் பல கோணங்களில் மயக்கம் தந்து இழுத்து கீழே விட்டு விட நம்முடைய முயற்சிக்கு எதிர்திசையில் அது முயற்சிக்கும். மனதின்

ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட முயற்சிக்கும் போது 'அந்த திசையில் சென்றால் அது சரியாக இருக்காது' என்பதாக தர்க்க ரீதியாக வேறு வேறு காரணங்களைக் கொண்டு வந்து நமக்கு அந்த மனம் காட்டும்.

சிற்றின்ப சுகத்திலிருந்து விடுபட்டு தியானம் செய்யலாம் என்று அமர்ந்தால், பல மாதங்கள் கடந்தாலும் ஒன்றும் தெரிவதில்லை. அந்த நேரம் பார்த்து மனமானது 'தியானம் செய்வதால் மேலான சுகம் வரலாம். அது உன்னால் முடியுமா? அது சக்தி வாய்ந்தவர்கள் புண்ணியம் செய்தவர்கள் இவர்களால் தான் முடிகின்ற காரியம். இதுவரை எத்தனை நாட்கள் தியானம் செய்தாய்? ஏதாவது கிட்டியதா? உலக சுகத்திலாவது அந்த நேரம் வரைக்குமாவது திருப்தி இருந்தது. தத்துவங்களைப் படிப்பதால் என்ன ஆகிவிடப் போகிறது?' என்றெல்லாம் எண்ணங்களைக் கொண்டு வந்து திசை திருப்பப் பார்க்கும். அதையே அடுத்த வரியில் கொண்டு வருகிறார்.

இந்நிலையி லேசற்றா) இருக்கஎன் றா(ல்)மடமை

இதசத்ரு வாகவந்து

சிந்தைகுடி கொள்ளுதே

முயற்சி செய்வோரை மீண்டும் பழைய பழக்கத்தில் தள்ள அந்த எண்ணங்கள் முயற்சிக்கின்றன. அந்த அறியாமையில் சிக்கிக் கொள்கின்றோம். அது எப்படி வருகிறதாம்? 'இதசத்ருவாக' என்று சொல்கின்றார். இதமானதைச் செய்வது போல் இருக்கும். நன்மையைத் தருகின்றது போலத் தெரியும். ஆனால் கடைசியில் தீமையிலும் துன்பத்திலும் முடியும். அது நல்லதைச் செய்கின்ற மாதிரி காட்டுகின்ற பகைவன் என்கிறார். சகுனி துரியோதனனை அழித்தது இதசத்ரு கூடவே இருந்து குழிபறிப்பது. நல்லதையே செய்வது போல் இருக்கும் ஆனால் தீமையில் கொண்டு போய் விட்டுவிடுவது.

இதற்கு நிறைய உதாரணங்களைக் காட்டலாம். மனைவி சிடுசிடு என்று எரிந்து விழுகிறாள் என்பதற்காக மற்றொரு பெண்ணை நாடுவது, அந்த பழக்கம் தொடர அந்தப் பெண்ணை நிர்ப்பந்தம் காரணமாக மணம் முடிக்க வேண்டியதாவது, இரண்டு குடும்பங்களை வைத்துக் கொண்டு மேலும் அல்லல்படுவது. ஆரம்பத்தில் மற்றொரு பெண் சுகம் அளிப்பதாகத் தெரியும். முடிவில் அந்த சுகம் துக்கத்தில் இழுத்துச் சென்று விட்டு விடும். அலுவலக நண்பர்கள் வேடிக்கையாக கிண்டலாகப் பேசுவது வழக்கமானது தான். நண்பர் ஒருவர் உயர்பதவியில் வெளியூருக்கு மாற்றலாகி சென்றுவிட்டார். ஒரு நாள் தொலைபேசியில் அவரிடம் பேசும்

போது, வேடிக்கையாக “என்ன அங்கே ஒரு குடும்பத்தைச் செட்டில் செய்துவிட்டாயா?” என்று அவரிடம் கேட்டேன். அதற்கு அவன் “அப்படியெல்லாம் இல்லை. அவ்வாறிருந்தால் சொந்த ஊரில் உள்ள குடும்பத்தைப் போலவே அந்த குடும்பத்திற்கும் புனி, பருப்பு, அரிசி, எண்ணெய் எல்லாம் வாங்கிப் போட வேண்டாமா? அதற்கு செலவு செய்தாக வேண்டுமே!” என்றான்.

சாத்திரங்கள், வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து முடித்த பெரியவர்கள் சொல்லாத எந்த வழியும் முதலில் இனிப்பதாக இருக்கும், முடிவில் கசக்கும் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே இந்த பாடல் வரிகளின் உட்பொருள்.

செவி வழி கதை ஒன்று கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். குழந்தை பிறந்ததும் தாய் தந்தையர் அதனை ஆதரிக்காமல் விட்டு விட்டுச் செல்ல வேண்டிய சூழல் ஏற்படுகிறது. பெற்ற குழந்தையைப் பிரிய மனம் இல்லாது தாய் அந்த நேரத்தில் தவிக்கின்றாள். அதற்கு அந்த குழந்தை பேசியதாம். பிறந்தவுடன் குழந்தை எப்படிப் பேசும் என்று கேள்வி கேட்கவேண்டாம். அந்தக் குழந்தை தான் பின்னாளில் பெரிய புலவராக ஆனது என்றும் அந்தக் கதையில் வருகிறது. கதையின் உண்மை தன்மை எப்படியோ போகட்டும். அதைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி நமக்கு வேண்டாம். தொடங்கிய விஷயத்துக்கு வருவோம். பேசிய அந்தக் குழந்தை வெண்பா பாடல் மூலமாகவே பதில் சொல்லியதாம். அந்தப் பாடல்:

“இட்டமுடன் எந்தலையில் இன்னபடி என்றெழுதி
விட்டசிவ னும்செத்து விட்டானோ? - முட்டமுட்டப்
பஞ்சமே ஆனாலும் பாரம்(ம்)அவனுக் கேஅன்னாய்!
நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ.”

என்ன சொல்லிற்று அந்தக் குழந்தை- “என்னுடைய தலையில் இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்று எழுதிய ஈசன் செத்துப் போய் விட்டானா என்ன? கடும் பஞ்சம் ஏற்பட்டாலும் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற பாரம் என்னைப் படைத்த அந்த ஈசனுக்குத் தான். அன்னையே நீ அஞ்சாதே” என்று தைரியமாகச் சொன்னதாம். கதையை விட்டு விட்டு கருத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொள்வோம். ஆம். மரம் வைத்தவன் தண்ணீர் ஊற்றி ஆக வேண்டும். தண்ணீர் ஊற்றும் பொறுப்பு வைத்தவனுக்குதானே தவிர தண்ணீரை வேண்டுவது மரத்தின் பொறுப்பு அல்ல. இக்கருத்தானது “வைத்தவனை நீர் கேட்குமோ மரங்கள் நின்று” என்று பழம் பாடல் ஒன்றில் வருகிறது.

இந்த அளவுக்கு திடமான நிலைகுலையாத மனம் வந்தால் பரவாயில்லை. எது நடந்தாலும் சரி, என்ன ஆனாலும் சரி,

“என்செய லால்ஆவ(து) ஒன்றில்லை எல்லாம் எனைப்பயந்த
நின்செயலேஎன்று) உணர்ந்தேன் இனிமேல் நிகழ்வதெல்லாம்
புன்செய லாயினும் புன்னகை கொள்வேன் பொருந்துவதாம்
நன்செய லாய்எனக் காலமோர் மூன்றறி நாரணனே”

என்பதற்கு இணங்க, சாத்திரங்கள் சொல்வதைக் கேட்டிருந்த போதும் வருவதை ஏற்றுக் கொள்வேன், அனைத்தும் நின்செயல் என்று இருப்பேன் என்ற மனம் வரமாட்டேன் என்கிறது. நின்செயல் அன்றி என் செயல் எதுவும் இல்லை என்று துணிவாக இருக்கவும் முடியவில்லை. அதே சமயத்தில் என்செயல் என்று கர்த்தா பாவனையை விடமுடியாமல் மனது தவிக்கவும் செய்கிறது. கடைப்பிடிக்க முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் ஒருபுறம் மனதை அலைக்கழிக்கிறது. அதனால் சாத்திரம் படித்து கேட்காத காலத்தில் ஏற்கெனவே அகங்காரத்தோடு செயல்களைச் செய்து வந்தது போலவே மீண்டும் இப்போது அந்த பழக்கமே திரும்பி விடுமோ என்று அச்சம் வருகிறது என்று அடுத்த வரியில் குறிப்பிடுகிறார்.

-----மலமாயை கன்மம்
திரும்புமோ தொடுவழக்காய்ச்
சென்மம்வரு மோஎனவும் யோசிக்கு தேமனது

மலம் என்பது ஆணவத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். ஆணவம் கன்மம் மாயை என்று சொல்வர். இதனை வேறு விதமாக மலம், விட்சேபம், ஆவரணம் என்றும் சொல்வதுண்டு. மலம் என்றால் அழுக்கு. அகங்காரத்தினால் கர்த்தா பாவனையால் ஏற்படுவது. பொதுவாக எல்லா பாவங்களும் ‘நான்’ என்ற எண்ணத்தினால் கர்மங்கள் செய்யப்படுகின்ற போது தான் ஏற்படுகின்றன என்றால் மிகையாகாது.

இயற்கை வேறு நாம் வேறு அல்ல என்பதையே முதலில் பார்த்தோம். இயற்கையில் நாமும் ஒரு அங்கமே. விராட சக்தியே இயற்கையாக தோற்றம் அளிக்கிறது. இயற்கை இன்றி நாம் செயல்பட முடியாது. அவ்வாறிருக்க இயற்கையில் இருந்து நாம் தனியாக இயங்குகின்றோம் என்று நினைத்து செயல்படுவதே ‘நான்’ என்ற அகங்காரத்திற்கு வித்தாகிறது. இது இயற்கையை எதிர்த்து செயல்படுவதாகிறது. நதி பெருக்கெடுத்து வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடி

வருகிறது. இந்த வழியில்தான் செல்வது என்று அது தீர்மானித்துக் கொண்டு வருவதில்லை. பள்ளம் எங்கிருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் பாய்ந்து சென்று கடலை அடைந்து விடுகிறது. நதியில் பல இடங்களில் வீடுகள் கட்டியோ குப்பைகளைக் கொட்டியோ தண்ணீர் செல்ல முடியாத படி இடைமறித்தாலும் எங்கு சந்துகள் காணப்படுகின்றதோ அதன் வழியே சென்று விடுகிறது. அந்த மேடுகளை எதிர்த்து அதனுடன் போராடி அவைகளை உடைத்தெறிந்து அதே வழியில் தான் செல்வது என்று வீம்பு செய்வதில்லை.

நாம் என்ன செய்கிறோம்? நமக்கு என்று வாய்த்த செயல்களில் 'நான்' என்பதைப் புகுத்தி நம்மைப் புகழ் வேண்டும் என்பதற்காக இயற்கையோடு ஒத்துப் போவதில்லை. இப்பொழுது எல்லாம் சட்டத்தின் முன்னிலையில் ஆண் பெண் சமம் என்று சொல்லிக்கொண்டு எல்லாவற்றிலும் இருவரும் மூக்கினை நுழைக்கின்றார்கள். இயற்கை சிலவற்றை ஆணுக்கு ஏற்பவும், சிலவற்றைப் பெண்ணுக்கு ஏற்பவும் அமைத்திருக்கிறது. இதனைப் புரிந்து கொள்ளாமல் செயல்படுவதால் தான் பிரச்சனைகள் பெரிதாகிறது. நாட்டிலும் வீட்டிலும் அமைதி குறைந்து விட்டது. ஒரு மகானிடம் ஒருவர் கேட்டார் "தற்காலத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே பிரச்சனைகள் அதிகமாக உண்டாகிறதே, என்ன காரணம்?" என்று. அதற்கு அந்த மகான் அருமையான பதில் ஒன்றைச் சொன்னார். "ஆண்தன்மை அதாவது ஆண்மை, பெண் தன்மை அதாவது பெண்மை இரண்டும் அதனதன் தன்மையில் இல்லாமல் போய் விட்டது. ஆண்மையில் பெண்மை கலந்து விட்டது, பெண்மையில் ஆண்மை கலந்து விட்டது. இயற்கைக்கு மாறாகப் போனதாலே பிரச்சனைகளும் அதிகமாகின்றன" என்றாராம்.

ஆக 'நான்' என்பது வந்தவுடன் மாயையில் மயங்கிவிட, கர்மத்தில் பற்று ஏற்பட்டு பாவங்களைச் சேர்த்துக் கொள்கிறோம். அதனால் இத்தனை காலமாகப் பிறவி தொடராமல் இருக்க முயற்சி செய்ததெல்லாம் வீணாகிப் போக, பழைய படியே பிறவிகள் தொடர்ந்திடுமோ என்று மனம் ஏங்குகின்றதாம். அனைத்தும் நின் செயல் என்று மனதில் பதிய வைத்து முயற்சி செய்கின்ற போது, அந்த மனமானது நல்லதைச் செய்வது போல நம்மை மயக்கி மேலே செல்ல முடியாமல் தடுத்து விடுகிறதே என்ன செய்வது? இதனால் பிறவி மறுபடியும் மறுபடியும் தொடர்ந்து வருமே? இதற்கு என்ன செய்வது? என்று அதே மனதின் மற்றொரு பகுதி தவிக்கின்றது. கிணறிலிருந்து தண்ணீர் இறைக்கும் மோட்டாரை இயக்கி ஓட விட்டு, தண்ணீர் வெளியே கொட்டும் இடத்தில் குழாயை அடைத்து விட்டால் தண்ணீர் வெளியே

செல்ல முடியாமல் குழாய் வெடித்து விடும். அதைப்போல மனதில் முன்னேற முயற்சி ஒருபுறமும் அதனைத் தடுப்பது மறுபுறமும் நடந்தால் என்னதான் செய்வது? மனம் நிலையின்றி அங்காய்க்கிறது. இதனைத் தான் அழகாகப் படம் பிடித்து காட்டுகிறார் தாயுமானவர்.

-----மலமாயை கன்மம்
திரும்புமோ தொடுவழக்காய்ச்
சென்மம்வரு மோஎனவும் யோசிக்கு தேமனது

இதனைச் சரிசெய்ய முடியாத நிலையில் இதனை ஒழுங்குபடுத்தி முன்னேற வைக்க முடிகின்ற ஆற்றல் உள்ள விராட சக்தியைச் சார்ந்துவிடுவதே சிறந்ததாகும். 'நீ விட்ட வழி' என்றிருக்க அந்த விராட சக்தியிடம் ஒன்றை வேண்டுகிறார்.

----- சிரத்தைஎனும் வாளு(ம்)உதவிப்
பந்த(ம்)அற மெய்ஞ்ஞான தீரமும் தந்(து)எனைப்
பாதுகாத்து(து) அருள்செய்குவாய்

சிரத்தையோடு செயல்பட அருள்புரிய வேண்டுமாம். இந்த இடத்தில் நம்பிக்கை என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்படவில்லை. சிரத்தை என்றே பாடியிருக்கிறார். நம்பிக்கை வேறு சிரத்தை வேறு. ஒருவர் சொன்னதைக் கேட்டு அது சரியென்று எண்ணுவது நம்பிக்கை. அவர் சொன்னது உண்மையிலேயே சரியானதே, கண்டிப்பாக பலனைத் தரும் என்று உணர்வு பூர்வமாக அறிந்து அதன்பின் வைப்பது சிரத்தை. அந்த சிரத்தை என்ற கத்தியைக் கொண்டு அனைத்துக்கும் காரணமான பந்தத்தை அறுக்க வேண்டும். பந்தம் என்பதே மூலமாக இருப்பது. பந்தம் அற்று விட்டாலே மனமானது உள்நோக்கித் திரும்பி விடும்.

வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்ற மூன்றும் முக்கியமாகக் கொள்வர். (இதனை அந்தத் துறைச் சொற்களில் சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் என்பர்). கேட்டல் என்பது தத்துவங்களைத் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டும் படித்தும் மனதின் ஆழத்தில் தெளிவாகப் பதிய வைப்பதாகும். இந்த மூன்றும் ஞானத்திற்கு மோட்சத்திற்கு உதவுகின்றது என்ற போதிலும், கேட்டல் (சிரவணம்) என்பது முதலில் செய்கின்ற வேலை 'பந்த நிவர்த்தி' என்றே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பந்தம் ஒன்றே நம்மை வெளிநோக்கி இழுத்துச் செல்வதாகும். குடும்பம் இருக்கிறது. அதில் தாய் தந்தை மனைவி மக்கள் என்றெல்லாம் இருக்கின்றனர். ஒவ்வொருவருக்கும் இடையில் எந்த கட்டு பிணைத்து இருக்கிறது என்றால் அது பந்தம் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. இந்த பந்தம் விடுபட்டால் உடனே மனம் உள்நோக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தை அறியத் திரும்பி விடும். வெளி நோக்கி செல்ல முடியவில்லை என்றால் மனம் உள்நோக்கித் திரும்பியே ஆக வேண்டும். ஏனெனில் மனமானது எப்போதும் ஏதாவது ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டே செயல்படும். அதாவது இரண்டு முனைகளில் ஏதாவது ஒரு முனையின் பக்கம் இருந்து செயல்படும். ஆசையில் சில காலம் இருக்கும். வெறுப்பில் சில காலம் இருக்கும். ஆசையும் வெறுப்பும் இரண்டு முனைகள். அதைப் போலவே வெளிநோக்கிச் செல்வதும், உள்நோக்கித் திரும்புவதும் இரண்டு முனைகள். இந்த இரண்டில் ஒன்று நிறுத்தப்பட்டால் மற்றொன்றில் மனம் சென்று விடும்.

ஆகவே முதலில் பந்தம் அறுக்கப்பட வேண்டும். அப்போதே மனம் வெளி உலகத் தொடர்பு இல்லாத காரணத்தினால் உள்நோக்கித் திரும்பும். புற விஷயங்களில் மனம் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற வரையில் உள்நாட்டம் என்பது வராது. இதனை கைவல்ய நவநீதம் என்ற வேதாந்த நூலில் “அசத்தில் எம்மட்டுண்டு அம்மட்டும் பராமுகம் ஆகினால் நிசத்தில் உள்விழிப் பார்வை ஆம்” என்று அருமையாக நயம்பட சொல்லப்பட்டுள்ளது. பந்தத்தை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அறுத்துவிட முடியாது. பல பிறவிகளாகத் தொடர்ந்து பழக்கப்பட்டு விட்ட அதனை நீக்கி விடுவது என்பது எளிதான காரியம் கிடையாது. அதற்கு மிகுந்த சிரத்தை வேண்டும் என்கிறார். ‘ஆற்றில் ஒரு கால் சேற்றில் ஒரு கால்’ என்பார்களே அதுபோல் வெளி விஷயங்களில் மனதைச் செலுத்திக் கொண்டும், மற்றொரு புறம் அதனைத் திசை திருப்புவதற்கு பாடுபட்டுக் கொண்டும் இருந்தால் முழு பலன் கிடைக்காது. எப்படிப்பட்ட சிரமம் வந்தாலும் பிறவிப் பிணி தீர வேண்டும் என்ற நோக்கத்தை இடையறாது மனதில் கொண்டு சிரத்தையொடு முயற்சிக்க வேண்டும். அப்போதே மெய்ஞானம் வரும் என்ற கருத்தே இந்த வரிகளில் சொல்லப் பட்டுள்ளது.

இந்தப் பாடலின் மூலம் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய மிக முக்கியமான கருத்து என்னவெனில் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்வதே சிறந்த வழியாகும் என்பதே. விராட சக்தியே இயற்கையாகத் தோற்றம் அளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாம் அந்த இயற்கையின் அம்சமே. இயற்கை வேறு, நாம் வேறு அல்ல. அதனால் இயற்கையோடு போராடுவதை விட்டு விட்டு எல்லாம் நின் செயல் என்று உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும்.

மார்கழி மாதம் சத்சங்கத்தில் கலந்து கொள்ள சென்னைக்குக் கிளம்பினேன். விடியற்காலை 5 மணி இருக்கும். இரயில்வே ஸ்டேஷன் எங்கள் ஊரிலிருந்து 5 கிமீ தூரத்தில் தனித்து இருக்கிறது. அங்கு சென்ற போது, ஒதுக்குப் புறமாக உள்ள இடத்தில் நரிக்குறவர்கள் நான்கைந்து குடும்பத்தினர் தற்காலிகமான 'டெண்ட்' போட்டு தங்கியிருந்தனர். அந்த விடியற் காலையில் மார்கழி பனி பொழிந்து கொண்டிருந்தது. 'டெண்ட்' கொட்டகையிலிருந்து இரண்டு வயது குழந்தை ஒன்று வெளியில் வந்து மண்ணைத் தோண்டி விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. அக்குழந்தையின் உடலில் சட்டை கூட இல்லை. வெற்றுடலில் பனியில் மண்ணில் கைவைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க நேர்ந்தது. நானோ 'சொட்டர்' 'குல்லா' சகிதமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். அந்தக் குழந்தைக்கு பனியினால் உடலுக்கு ஒன்றும் நேரவில்லை.

இதே போல சுமார் 45 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு நிகழ்ச்சி. வேலூருக்குப் பக்கத்தில் உள்ள வள்ளிமைல என்ற திருத்தலத்திற்கு எனது பெற்றோர்களுடன் சென்று இரவு தங்கியிருந்தேன். குளிர்காலம். அங்கிருந்த சத்திரத்தில் தங்கியிருந்த நரிக்குறவர் பெண்மணிக்கு விடியற்காலையில் குழந்தை பிரசவமாகிவிட்டது. பிரசவம் ஆன சற்று நேரத்திலேயே அந்தத் தாய் தன்னுடைய குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு போய் அங்கிருந்த குளத்து நீரில் கழுவி எடுத்துக் கொண்டு வந்து விட்டதைக் காண நேர்ந்தது. நாமோ அறைக்குள் பேரர்த்தி வைக்கிறோம், தடுப்பூசி போடுகிறோம், என்னென்னவோ செய்கிறோம். இருந்தும் நோய் வந்து தாக்கிவிடுகிறது.

அவர்கள் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் இயற்கையிலிருந்து தனி என்று பிரிந்து அந்த எண்ணத்தோடு வாழ்கிறோம். அதனாலேயே துன்பம் வந்து அலைக்கழிக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் ஆகாயத்தைத் தந்தை என்றும் பூமியைத் தாய் என்றும் உறவுமுறை கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். இந்தப் பாடலைப் படித்த பிறகாவது இயற்கை இன்றி நாம் இல்லை, நாம் தனித்து இயங்க முடியாது என்பதை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு எல்லாம் அந்த விராட சக்தியின் செயல் என்பதில் தெளிவாகி விட்டால் துன்பத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள முடியும் என்பதை உணரவேண்டும்.

பரிபூரணானந்தம்-6

பூதலய மாகின்ற மாயைமுதல் என்பர்சிலர்
பொறிபுலன்; அடங்கு(ம்)இடமே
பொரு(ள்)என்பர் சிலர்கரண முடிவென்பர் சிலர்குணம்
போனஇடம் என்பர்சிலபேர்
நாதவடி(வு) என்பர்சிலர் விந்துமயம் என்பர்சிலர்
நட்டநடு வேஇருந்த
நா(ம்)என்பர் சில(ர்)உரு வ மா(ம்)என்பர் சிலர்கருதி
நாடி(ல்)அரு வென்பர்சிலபேர்
பேதமற உயிர்கெட்ட நிலைய(ம்)என் றிடுவார்சிலர்
பேசி(ல்)அருள் என்பர்சிலபேர்
பின்னும்முன் னும்கெட்ட சூனிய(ம்)அ(து) என்பர்சிலர்
பிறவுமே மொழிவ(ர்)இவையால்
பாதரச மாய்மனது சஞ்சலப் படு(ம்)அலால்
பரமசுக நிட்டைபெறுமோ
பார்க்கு(ம்)இடம் எங்கு(ம்)ஒரு நீக்க(ம்)அற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே. (6)

இன்றைய விஞ்ஞானம் பல்வேறு கோணங்களில் ஆராய்ச்சி செய்து வருகின்றது. நிலவுக்கு மனிதனை அனுப்பியதோடு நின்று விடவில்லை. மற்ற கிரகங்களில் உயிரினங்கள் வாழ்கின்றனவா அல்லது வாழத் தகுதியான சூழல் உள்ளதா என்றெல்லாம் ஆய்வு செய்கின்றனர். பறக்கும் தட்டு என்று சொல்லப்படும் 'ஏலியன்' குறித்து சிலர் ஆய்வு செய்கின்றனர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்த பிரபஞ்சம் எப்படித் தோன்றியது? இது தோன்றுவதற்கு எது முதலாக இருந்தது? என்பதைக் கண்டறிந்து விட்டால் மற்ற ஆய்வுகளுக்கு முன்னோடியாக மட்டுமல்ல அவைகளுக்கு மிகவும் உதவிகரமாக இருக்கும் என்று கருதி பலர் இவ்விதமான ஆய்வில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

உலகம் எந்த முதல் நிலையிலிருந்து தோன்றியது? இப்பொருளில் அவரவர் ஆய்வு செய்து பலவிதமான கருத்துக்களைத் தெரிவித்த போதிலும் ஒருங்கிணைந்த கருத்து இன்னமும் உருவாக்கம் பெறவில்லை. சூரியனிலிருந்து மற்ற அண்டங்கள் வந்தனவா? அவ்வாறாயின் சூரியன் எதிலிருந்து வந்திருக்கும்? பால்வெளி மண்டலத்தில் பல சூரியன்கள் இருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி

கண்டுபிடிக்க முடியாத புதிராகவே இன்னமும் இருந்து வருகிறது என்றால் அது மிகையாகாது.

விஞ்ஞானத்தின் ஆராய்ச்சி முடிவுபெறாமல் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் நம்முடைய இந்திய நாட்டு சாத்திரங்களோ 'எது முதல்' 'எதிலிருந்து அனைத்தும் வந்தது' 'வந்தவை எல்லாம் எங்கே முடிவு பெறுகிறது' என்பதையெல்லாம் தெள்ளத் தெளிவாகப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே சொல்லிவிட்டனர்.

'எங்கிருந்து வந்தது' என்பதைத் தாயுமானவர் இந்தப் பாடலில் முதல் வரியில் கொடுத்திருக்கிறார். அது மட்டும் அல்ல, எது கடைசியாக இருப்பது அல்லது எந்த இடம் இறுதியாக அடையப்பட வேண்டியது என்பதையும் கூறுகிறார். இறுதியான நிலை இது தான் என்று சிலர் ஒரு இடத்தினையும், வேறு சிலர் மற்றொரு இடத்தினையும், இன்னும் சிலர் இந்த இடம் தான் கடைசி என்பதாகவும் ஒரு இடத்தினைச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இவை அனைத்தையும் இந்தப் பாடலில் மிக மிக அழகுற அமைத்துப் பாடியுள்ளார்.

இறுதியான நிலை என்பது என்னவென்பதை முதலில் அறிந்து கொண்டால் தான் இந்தப் பாடலில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துகள் எளிதில் விளங்கும். மனிதன் பிறந்து விட்டால் இறப்பு நிச்சயம், இறந்து விட்டால் பிறப்பும் நிச்சயம் என்று கீதையில் பகவான் அருளியிருக்கிறார். அவ்வாறாயின் பிறப்பு இறப்பு இருக்கின்ற வரையில் துன்பமும் இருக்கும். இதிலிருந்து விடுபடுவது தான் நிரந்தரமான ஒரே வழியாகும். அது பிறப்பு இறப்பு அற்ற அதாவது மரணம் இலாப் பெருவாழ்வு என்றும், மோட்சம் முத்தி என்றும் நிர்வாண நிலை என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இந்த நிலையை அடைவதற்குத் தான் எல்லா ஆன்மீக நூல்களும் பக்தி கர்மம் யோகம் ஞானம் என நான்கு வழிமுறைகளை வகுத்து மக்களுக்கு நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ வழி காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த வழிமுறைகளைப் பின்பற்றி பயிற்சி செய்பவர்களில் ஒருவருக்கு ஒருவர் கருத்து மாறுபாடு உள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர்.

எல்லாம் எங்கிருந்து வந்தனவோ அந்த இடத்தை அடைவதுவே இறுதியான நிலை என்று சிலர் சொல்கின்றனர். கண் காது முதலான ஐந்து ஞான இந்திரியங்கள் மூலமாகத் தான் விஷயங்களை அறிகின்றோம். அவைகளை ஒழுங்குபடுத்தி விட்டாலே போதும். இறுதி நிலை

வந்துவிடும் என்பது சிலருடைய அபிப்பிராயம். ஐம்புலன்கள் மூலமாக அறிந்தாலும் அவற்றின் மூலமாக இருந்து அறிவது தீர்மானம் செய்து செயல்பட வைப்பது அந்தக்கரணம் என்கின்ற மனம் புத்தி அகங்காரம் தான். ஆதலால் அந்தக்கரணத்தை அடக்கி விட்டால் போதுமானது என்பது வேறு சிலருடைய கருத்தாக இருக்கிறது.

இன்னும் சிலர், எல்லாவற்றிலும் சத்துவ-இராசத-தாமசம் என்கின்ற முக்குணங்கள் கலந்தே இருக்கின்றன, அவைகள் தாம் நம்மை ஆட்டி வைக்கின்றன, ஆதலால் முக்குணங்களைக் கடந்து விட்டால் இறுதி நிலை வரப்பெறும் என்று சொல்கின்றனர். மற்ற சிலர் இரட்டைகள் அதாவது துவந்துவம் இன்பம்-துன்பம், குளிர்ச்சி-வெப்பம், உறவு-பிரிவு இவைகளில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம், இவைகளைக் கடந்து விடுவதே முத்திக்கு வழி என்கின்றனர்.

இப்படி பல்வேறு கருத்துகளைப் பிடித்துக் கொண்டு அதுவே இறுதியானது என்று கூறிக்கொண்டு அப்பியாசம் செய்து வருகின்றனர். அந்த வழிகள் அனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி தாயுமானவர் இந்தப் பாடலில் அற்புதமாக அழகாக நமக்கெல்லாம் தெளிவு உண்டாவதற்காகத் தந்திருக்கிறார்.

பிறப்பு இறப்பு இல்லாத நிலையை அடைய முயற்சிக்கும் பயிற்சியாளர்களுக்கு மிக மிகப் பயன் உள்ள ஒரு பாடல். மனப்பாடம் செய்து மனதில் அசைபோட வேண்டிய பாடல்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். அற்புதமான பாடல். இத்துணை அழகாக அனைத்து வழிமுறைகளையும் வரிசைப்படுத்திப் பட்டியலிட்டு காட்டுவது வேறெதிலும் காணமுடியாது என்றே கருதுகின்றேன். ஆழமான தத்துவக் கருத்துகள் அடங்கிய அருமையான அழகான பாடல். ஒவ்வொரு கருத்தாகப் பார்க்கலாம்.

பிரபஞ்சம் உற்பத்தி ஆகிவிட்டது. நாம் எல்லோரும் பிறந்து விட்டோம். நமக்கெல்லாம் 'எது மூலம்' 'எங்கிருந்து வந்தோம்' என்பதற்கு அந்த இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டுவதில் கீழிருந்து மேலாக அதாவது ரிவர்ஸ்; செல்வதைக் குறிப்பிட்டு 'தோன்றிய அனைத்தும் எங்கே சென்று ஒடுங்குகின்றதோ' அந்த இடமே "மூலம்" என்று சொல்கிறார்.

“பூத லயம் ஆகின்ற மாயை முதல்என்பர் சிலர்”

இந்த வரியில் மிக உயர்ந்த விஷயமான படைப்பின் தத்துவமே அடங்கியிருக்கிறது. பஞ்ச பூதங்கள் லயம் ஆகின்ற மாயை தான் முதல் என்று சிலர் சொல்கின்றனர். இந்த வரியில் முதலாவதாக

‘லயம்’ என்ற வார்த்தையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். படைத்தல்-காத்தல்-அழித்தல் என்ற முத்தொழில்களையும் செய்வதற்கு மும்மூர்த்திகள் இருக்கின்றனர் என்று படித்து இருக்கின்றோம். இந்த முத்தொழில்களை வடமொழியில் ‘சிருட்டி-ஸ்திதி-லயம்’ என்று சொல்வர். லயம் என்றால் அழிவது என்பது நேரடியான பொருள் அல்ல. நாம் புரிந்து கொள்வதற்காக அழித்தல் என்று சொல்வது வழக்கம். ஆழமாகப் படிக்கின்ற போது தான் ‘லயம்’ என்ற சொல்லின் பொருள் ‘ஒடுக்கம்’ என்று புரிய வைப்பார்கள். ஆரம்ப நிலையில் உள்ள போது சொன்னால் புரியாது என்பதால் சொல்வதில்லை.

அழிவு ஏற்பட்டால் அதிலிருந்து எதையும் மீட்டு எடுக்க முடியாது. அது தான் நாசமாகி விட்டதே! தூக்குமமாக ஒடுங்கினால் அது மீண்டும் திரும்பி வருவதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் உள்ளன. இது தான் ‘அழிவு ‘ என்ற வார்த்தைக்கும் ‘லயம்--ஒடுக்கம்’ என்ற சொல்லுக்கும் உள்ள வித்தியாசம். படைக்கப்பட்டவை எல்லாம் பிரளயம் வரும்போது ‘லயம்’ ஆகின்றன அதாவது ஒடுங்குகின்றன என்று சாத்திரம் சொல்கிறது. பிரளயத்தில் அழிவதில்லையாம். ஒடுக்கம் மட்டுமே ஆகிறது. அதனால் பிரளயக் காலம் முடிவுக்கு வந்த பிறகு, மறுபடியும் படைப்பு துவங்கும் போது ஒடுங்கிய அனைத்தும் மீண்டும் வெளியே வருகிறது.

சரி, சீவர்களும் பிரளயம் வரும்போது ஒடுக்கம் ஆகி மீண்டும் அதே சீவர்கள் பிறக்கின்றார்களா? ஆம். சீவர்களுக்கு தூல உடல் தவிர உள்ளே தூக்கும உடல், காரண உடல் என்று கண்ணுக்குத் தெரியாத இரண்டு உடல்கள் இருக்கின்றன. மரணத்தின் போதும், பிரளயத்தின் போதும் இந்த தூல உடல் மட்டுமே அழிகிறது. மற்ற இரண்டு உடல்களும் அழிவதில்லை. அவ்விரண்டும் தூக்குமமாக ஒடுங்கிவிடுகிறது. மீண்டும் சிருட்டி துவங்கும் போது தூல உடல் எடுத்து வெளிப்படுகிறது.

மோட்சம் அடைந்தால் மட்டுமே மீண்டும் பிறப்பு இறப்பு இல்லா நிலையை அடைய முடியும். அந்த நிலையில் தான் சீவனின் மூன்று உடல்களும் அழியும். ஆம். மோட்சத்தின் போது ஒடுக்கம் ஏற்படுவதில்லை. அழிகிறது. அதனால் மீண்டும் பிறப்பு வருவதில்லை. பிரபஞ்சத்தில் சீவர்கள் ஒரு முறை பிறந்து விட்டால் அவர்கள் மோட்சம் அடையும் வரையில் அவர்களுடைய தூக்கும உடல், காரண உடல் மாறுவதில்லை. ஒரு சீவனுக்கு ஒன்று என்றால் கடைசி வரை அதே தூக்கும உடல் தான் தொடர்கிறது. பிறவிதோறும் தூல உடல் தான் மாறி மாறி வருகிறது. தொடர்ச்சிக்காக இந்த விஷயம் இங்கே சொல்லப்பட்டது. பாடல் வரியினைத் தொடர்ந்து பார்ப்போம்.

பஞ்ச பூதங்கள் ஒடுக்கம் ஆகின்ற மாயை தான் முதல் அதாவது அது தான் படைப்பின் ஆரம்ப நிலை என்று சிலர் சொல்கின்றனர். ஒடுக்கம் ஆவதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்பாக பஞ்ச பூதங்கள் வெளியே வந்ததைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பஞ்ச பூதங்கள் என்பவை ஆகாயம், காற்று, அக்கினி, நீர், மண் ஆகும். இந்த வரிசைக் கிரமத்தில் தான் உருவாகியதாகச் சாத்திரம் சொல்கிறது. இவைகள் முதலில் துக்குமமாக அதாவது நாம் காண்கின்ற உருவ நிலையில் இல்லாமல் அருவமாக இருந்தன. பின்பு ஒன்றோடு ஒன்று கலப்பு ஏற்பட்டு உருவ நிலைக்கு வந்தன. அருவத்திலிருந்து உருவம் வந்தது என்பதை இன்றைய விஞ்ஞானம் ஒப்புக்கொள்கிறது.

விஞ்ஞானம் எல்லாப் பொருள்களும் அணுக்களால் ஆனது என்று சொல்கிறது. உண்மையில் அணுக்கொள்கையை முதன் முதலில் நம்முடைய நாட்டில் நியாய (தர்க்க) சாத்திரத்திலேயே சொல்லப்பட்டுவிட்டது. ஒவ்வொரு அணுவிலும் நியூட்ரான்-புரோட்டான்-எலக்ட்ரான் என்ற மூன்றும் இருக்கின்றன. அணுவினை ஆங்கிலத்தில் 'Atom' என்று சொல்வர். இதன் பொருள் 'tom' என்றால் உடைப்பது. நம்முடைய நாட்டில் ஒரு சொல்லுக்கு முன் 'அ' சேர்த்தால் அந்த சொல்லின் பொருள் எதிரான அர்த்தம் உடையதாக ஆகிவிடும். தர்மம் என்ற சொல்லுக்கு முன்பு 'அ' சேர்த்து அதர்மம் என்றால் தர்மத்திற்கு எதிரான அர்த்தம் உள்ள சொல்லாக ஆகிவிடுகிறது. அதைப்போல ஆங்கிலத்திலும் சேர்த்திருக்கிறார்கள். 'tom' என்பதற்கு முன் 'A' சேர்த்துவிட்டால் உடைக்க முடியாதது 'Atom' என்று பொருள்படுகிறது. இது ஆரம்ப காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட சொல்.

பின்பு விஞ்ஞானம் முன்னேற்றம் அடைந்தது. உடைக்க முடியாது என்று சொல்லப்பட்ட அணுவும் பரிசோதனைச் சாலையில் உடைக்கப்பட்டது. அணு உடைந்த பின்பு தான் விஞ்ஞானிகளுக்கும் தெரியவந்தது. என்னவெனில் அணுவின் உள்ளே இருந்த மூன்றும் மறைந்து விட்டது. அதாவது உருவமாக இன்றி அலையாகவோ ஆற்றலாகவோ அருவத்திற்கு சென்று விட்டதாம். அவ்வாறு அருவமாகச் சென்று விட்டதை மீண்டும் பரிசோதனைச் சாலையில் ஒன்றாகச் சேர்த்தால் முன்பிருந்த நியூட்ரான் முதலான மூன்றும் வருகிறது என்று கண்டுபிடித்தார்கள். அதனால் அருவத்திலிருந்தே உருவம் உண்டாகிறது என்று விஞ்ஞானமும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்றாம்.

மூலப்பிரகிருதி என்ற மாயை மூன்று குண வடிவாக உள்ளது. சத்துவ குணம், இராசத குணம், தமோ குணம் என்று. தமோ குணத்திலிருந்து தான் பஞ்ச பூதங்கள் வந்தன. பஞ்ச பூதங்கள் வந்த பின்பு தான், சீவன் போகத்தை அனுபவிக்கத் தேவையான கருவிகளான மனம், புத்தி, கண், காது, பிராணன், கை, கால் போன்ற அனைத்து புலன்களும் அவற்றின் அம்சமாக உற்பத்தி ஆயின. எந்தெந்த பூதத்தின் அம்சமாக எந்தெந்த புலன் உருவானது என்பதைச் சுலபமாகத் தெரிந்து கொள்ள கீழே பட்டியல் தரப்பட்டுள்ளது.

பஞ்ச பூதம்	அந்தக்கரணம்	ஞானேந்திரியம்	வாயுக்கள்	கர்மேந்திரியம்
ஆகாய அம்சமாக	உள்ளம்	காது	வியானன்	வாய்
காற்றின் அம்சமாக	மனம்	தோல்	பிராணன்	கைகள்
அக்கினி அம்சமாக	புத்தி	கண்	அபானன்	பாதம்
நீரின் அம்சமாக	சித்தம்	நாக்கு	சமானன்	குதம்
மண்ணின் அம்சமாக	அகங்காரம்	மூக்கு	உதானன்	பிறப்பு உறுப்பு

இந்த வரிசைக் கிரமத்தில் வந்தவை, பிரளயத்தின் போது கடைசியிலிருந்து ஒவ்வொன்றாக ஒடுங்கும். மண்ணின் அம்சமாக வந்த அகங்காரம்-மூக்கு-உதானன்-பிறப்பு உறுப்பு ஆகிய நான்கும் மண்ணில் ஒடுங்கும். நீரின் அம்சமாக வந்த சித்தம்-நாக்கு-சமானன் வாயு-குதம் ஆகிய நான்கும் தண்ணீரில் ஒடுங்கும். இதே போன்று அக்கினியிலிருந்து வந்த நான்கும் அக்கினியில் ஒடுங்கும். காற்றிலிருந்து வந்த நான்கும் காற்றில் ஒடுங்கும். ஆகாயத்திலிருந்து வந்த நான்கும் ஆகாயத்தில் ஒடுங்கும். இதனை அழகாக நாநா சீவ வாத கட்டளை என்ற நூல் தெரிவிக்கிறது. அதனுடைய வாக்கியங்களை அப்படியே படிப்பது அற்புதமாக இருக்கும் என்பதால் அந்த வாசகம் இங்கே தரப்படுகிறது.

“இந்த துக்கும பூதங்களும் மண் நீரில் கரைந்து ஒடுங்கும். நீரும் அக்கினியில் சுவறி ஒடுங்கும். அக்கினியும் விளக்கு போல் வாயுவில் அணைந்து ஒடுங்கும். வாயுவும் ஆகாயத்தில் ஓய்ந்து ஒடுங்கும். ஆகாயமும் விட்சேப சக்தியில் ஒடுங்கும். ஆவரண சக்தியும் விட்சேப சக்தியும் மூலப்பிரகிருதியின் தமோ குண மாத்திரமாய், ஆல மரம் ஆல

விதையில் ஒடுங்கினால் போல, பின்னுமொரு சிருட்டிக்கு வித்தாக அவித்தையிலும் மாயையிலும் ஒடுங்கும்.”

விதை போல் ஒடுங்குகிறது என்பதைச் சொல்லியிருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இது தான் வித்து அதாவது இந்த ஒடுக்கம் தான் அடுத்த படைப்பிற்கான விதை ஆகும். ரசித்துச் சுவைப்பதற்காக மட்டும் இதைத் தரவில்லை, உள்ளத்தில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே அந்த வாசகம் அப்படியே தரப்பட்டது.

ஆக மாயையிலிருந்து வந்த பஞ்ச பூதங்களும் அவைகளின் அம்சமாக வந்த அனைத்தும் மறுபடியும் அந்த மாயையில் பிரளயத்தின் போது ஒடுங்குகின்றன என்றால் அந்த மாயை தான் முதல் என்பதாகக் கொள்ள வேண்டும், கடைசியாக மாயையில் தான் முடிகிறது. அதனால் மாயை தான் தொடக்கம் என்றாகிறது என்று சிலர் சொல்கின்றனர். இதைத் தான் தாயுமானவர் முதல் வரியில் குறிப்பிடுகிறார்.

“பூத லயம் ஆகின்ற மாயை முதல்என்பர் சிலர்”

இதைப் புரிந்து கொள்வதால் என்ன பயன்? பிறந்து இறந்தாலும் நம்முடைய தூல உடல் தான் மாறுகிறதே தவிர சூக்கும் உடல் மாறுவதில்லை. நாம் செய்கின்ற வினையின் பதிவுகள் அந்த உடலில் தான் பதிவாகின்றன. எனில் செய்கின்ற வினை நம்மைத் தொடரும். அவை அனுபவிக்காமல் அழியாது என்பது உள்ளத்தின் ஆழத்தில் இறங்கிவிட வேண்டும். அப்போது தான் விழிப்புணர்வு வர வாய்ப்பு உள்ளது. விழிப்புணர்வு வந்தால் ‘ஐயம்போ, எந்த வகையிலாவது தெரிந்தோ தெரியாமலோ வினையைச் செய்து விட்டால் அது அழியாதாமே, மரணத்திற்கும் பிறகும் தொடருமாமே, நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். நல்வினை தீய வினை என்று எந்த வகை வினையாக இருந்தாலும் பிறவி தொடருமாம், இதிலிருந்து விடுபட வேண்டுமே’ என்ற எண்ணம் வரும். அதன் தொடர்ச்சியாக வினை செய்வது குறையும்.

அடுத்து வேறு சிலருடைய கருத்தினைப் பார்க்கலாம். வீடு என்று இருந்தால் அதற்கு வாசற்கதவு என்று ஒன்றிருக்கும். வீட்டிலிருந்து வெளியே செல்வதற்கும், உள்ளே திரும்பி வருவதற்கும், கதவை மூடி விட்டால் பாதுகாப்பாக இருப்பதற்கும் வாசல் உதவுகிறது. வெளி உலக தொல்லைகள் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்றால் வீட்டு வாசற்கதவை மூடிவிட்டால் நிம்மதியாக இருக்கலாம்.

ஒரு வீட்டில் கணவன், மனைவி, மனைவியின் தாய் தந்தை நான்குபேர்கள் வசித்து வந்தார்கள். ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை கணவன் வெளியிலிருந்து சந்தோஷத்தோடு வீட்டுக்கு வந்து மனைவியிடம் “ சினிமாவுக்குப் போக மூன்று டிக்கெட் எடுத்து வந்திருக்கிறேன்” என்றான். உடனே மனைவியோ “ஏங்க, நாம் நான்குபேர்கள் இருக்கிறோமே” என்றாள். அதற்கு கணவன் “நீ உன்னுடைய பெற்றோர்களோடு சினிமாவுக்குப் போய் வா, நான் வீட்டில் நிம்மதியாக இருக்கப் போகிறேன் ” என்றானாம். அதன்பிறகு என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை உங்கள் கற்பனைக்கு விட்டு விடுகிறேன்.

ஆக வாசல் என்பது போவதற்குப் பயன்படுகிறது. அதைப் போல, மனம் வெளியே செல்கிறது. பொருள்களை அறிகிறது. எதன் மூலமாக வெளியே சென்று வருகிறது? ஐந்து புலன்கள் வழியாக வெளியே சென்று வருகிறது. அறிவு கருவிகள் அல்லது ஞானேந்திரியம் என்று சொல்லப்படும் ஐந்து புலன்களும் வாசல் போலச் செயல்படுகிறது.

இதைக் குறித்து அற்புதமான ஆய்வு ஒன்று வேதாந்தத்தில் வருகிறது. மனதிலிருந்து ஒரு எண்ணம் கிளம்பி வெளியே செல்கிறது. கண்ணின் மூலமாக வெளி வந்து எதிரே உள்ள அறையில் சுவரில் தொங்கவிட்டிருக்கும் போட்டோவைப் பார்க்கிறது. அதைப் பார்த்ததும் மீண்டும் திரும்பி வந்து மனதை அடைந்து அங்கே இருப்பது போட்டோ என்று தெரிவிக்கிறது. மனம் என்பது அந்தக்கரணம். அதிலிருந்து செல்லும் எண்ணத்தை ‘விருத்தி’ என்பர். போட்டோ காணப்படும் பொருள் ‘விஷயம் ’ என்பர். எண்ணமானது திரும்பி வந்து போட்டோ என்று தெரிவிப்பதைப் ‘பலன்’ என்று சொல்வர். இப்படியாக ஒரு பொருள் எப்படி உணரப்படுகிறது என்பதை நான்காகப் பிரித்து விவரித்துள்ளனர் பெரியோர்கள்.

அது சரி, பொருளைப் பார்த்த எண்ணமானது திரும்பி வருவதையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமா? என்று கேட்கலாம். ஆம். எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பல நேரங்களில் நாம் ஏதோ சிந்தனையில் இருப்போம். டி.வியை ஓடவிட்டு சிந்தனையில் மூழ்கிவிடுவோம். டி.வி.யில் படம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். கண்கள் அதனை நோக்கித் தான் இருக்கும். படக்காட்சி கண்ணில் பட்டிருக்கும். மனம் வேறு ஏதோ சிந்தனையில் இருக்கும்போது என்ன காட்சி ஓடியது என்பதை அறிய முடிவதில்லை. அந்த காட்சி கண்ணில் வந்து விழுந்திருக்கும். ஆனால் கண்ணில் பட்ட காட்சியைத் திரும்ப வந்து மனதிடம் அறிவிக்க சிந்தனை அங்கு இல்லை. அதனால் தான் பொருளைப் பார்த்த

எண்ணமானது திரும்ப வந்து 'அது இன்ன பொருள்' என்று தெரிவிப்பதையும் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். அப்போது தான் 'பார்த்தல்' என்ற வட்டம் முடிவடைகிறது. கண்கள் உதாரணத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. மற்ற புலன்களான காது, மூக்கு முதலியவற்றையும் இப்படியே சிந்தித்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆக மனம் என்பது வெளியே செல்வது. புத்தி என்பது உள்ளே செயல்படுவது. மனம் வெளியே செல்ல வாசற்கதவு போல் இருப்பது ஞானேந்திரியம். அப்படியானால் மனதை வெளியே செல்லவொட்டாமல் தடுக்க வேண்டுமானால் என்ன செய்யலாம்? கண்களையும் காதுகளையும் மற்ற புலன்களையும் மூடிக் கொண்டு விடலாம். அப்போது மனம் வெளியே செல்லாது. இந்த கருத்தை வைத்தே, மூன்று குரங்குகள் பொம்மையில் ஒன்று கண்களை மூடிக்கொண்டிருப்பது போலவும், ஒன்று வாயை மூடிக்கொண்டிருப்பது போலவும், மற்றொன்று காதை மூடிக்கொண்டிருப்பது போலவும் அமைத்து தீயதைப் பார்க்காதே, தீயதைப் பேசாதே, தீயதைக் கேட்காதே என்று அறிவுரை வழங்கி இருப்பார்கள். (இப்போது நான்காவது குரங்கையும் சேர்த்து விட்டார்கள். அது என்ன செய்கிறது தெரியுமா? மொபைல் போனை கையில் வைத்துக்கொண்டு அதனை மூடியபடி இருக்கிறது. மொபைல் போனைப் பார்க்காதீர்கள் அல்லது பயன்படுத்தாதீர்கள் என்ற பொருள்பட காலத்திற்கு ஏற்றவாறு நான்காவது குரங்கையும் வைத்து 'வாட்ஸ் அப்' செய்திகள் உலா வருகின்றன)

வாழ்வில் உயர்ந்த கதியை அடைய வேண்டுமானால் எதை எதையோ படிக்கத் தேவையில்லை. கண், காது, நாக்கு முதலான ஞானேந்திரியம் ஐந்தினையும் மூடிக் கொண்டுவிட்டால் போதுமானது. இதுவே அந்த நிலைக்கு நம்மை அழைத்துச் சென்று விடும். இந்த ஐம்புலன்கள் அடங்கும் இடமே இறுதி நிலை என்று சிலர் சொல்கின்றனர். ஐம்புலன்கள் அடங்கி விடுமானால் மனம் வெளியே செல்ல வாய்ப்பில்லை. மனதை உள்நோக்கித் திருப்பி விடலாம் என்கின்றனர். உள்முகமாக மனம் திரும்புவதற்காக செய்யப்படுவதில் இதுவே சிறந்த வழி என்பதும் அவர்களுடைய கருத்து. இதையே அடுத்த வரியில் தாயுமானவர் அழகாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

“.....பொறிபுலன்; அடங்கு(ம்)இடமே
பொரு(ள்)என்பர் சிலர்...”

வேறு சிலர் இந்த கருத்தை ஆட்சேபம் செய்கின்றனர். கண் காதை மூடிக்கொண்டு விட்டால் போதுமா? மனதிற்கு என்ன வேலை? சிந்தனை செய்வது தானே! அது எப்படி சும்மா இருக்கும்? எந்த வேலையும் செய்யாமல் உட்கார்ந்திருக்கும் போது யாராவது நம்மைப் பார்த்து “என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டால் “சும்மா இருக்கிறேன்” என்று தான் சொல்வது பழக்கம். இதை நன்றாக கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும். கண்களின் வேலை பார்ப்பது, காதின் வேலை கேட்பது, நாக்கின் வேலை சுவையை உணர்வது இப்படி ஐந்து இந்திரியங்களும் கை கால் முதலானவைகளும் வேலை செய்யாமல் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கொண்டு ‘சும்மா’ இருப்பதாகச் சொல்கிறோம். உண்மையில் அந்த நேரத்தில் மனதில் எதையோ சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். மனம் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறது. மனம் சிந்திப்பது தான் அதனுடைய வேலை. இதைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. உண்மையாக எப்படிச் சொல்லியிருக்க வேண்டும்? ‘என்னவோ சிந்தனையில் இருக்கிறேன்’ என்று தானே சொல்ல வேண்டும். அப்படிச் சொல்வதில்லை.

இதனால் என்ன தெரிகிறது? ஞானேந்திரியங்களான கண், காது முதலானவற்றை அடக்கி விட்டால் கூட மனம் வேலை செய்கிறது. திருதராட்டிரன் என்ற அரசன் இருந்தான். உங்களுக்குத் தெரிந்த கதை தான். துரியோதனின் தந்தை. இந்த அரசனுக்கு பிறிவியிலேயே இரண்டு கண்களும் இல்லை அதாவது பார்வை தெரியாது. பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் போர் மூண்டு விட்டது. போரிடத் தயாராக போர்க்களத்திலே நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். கண்கள் இல்லை என்ற போதிலும் களத்தில் என்ன நடக்கிறது, யார் யாருடன் யுத்தம் செய்கிறார்கள், யார் யாரை வீழ்த்தினார்கள் என்பதையெல்லாம் உடனுக்குடன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை மட்டும் திருதராட்டிரன் மனதில் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது.

கண்கள் காதுகளை மூடிக்கொண்டு விட்டால் ஆசை போய்விடும், பொறி புலன்கள் அடங்கும் இடமே கடைசியான இடம் என்று சொல்வது இந்த அரசனின் கதையைப் படித்தால் அது தவறு என்பது தெரியும். கண் இல்லாவிட்டாலும் ஆசை போகாது. அதற்காக சஞ்சயர் என்ற முனிவரிடம் ஞானக்கண் கொண்டு போர்க்களத்தைப் பார்த்து அங்கு நடக்கின்ற நிகழ்வுகளை நேரடியாகச் சொல்லுமாறு அவன் கேட்டுக் கொள்கிறான்.

கண்கள் இல்லாதவர்கள் பெண்ணைப் பார்த்திருக்க முடியாது. பேசுவதைக் கொண்டு அவள் மீது காமம் உண்டாகிறது. உள்ளத்தில் காம எண்ணம் இருக்கிறது. மனதைச் சீர்படுத்தாமல் கண் காது முதலான புலன்களை மட்டும் மூடிக்கொண்டு விட்டால் மனம் சீராகி விடுமா? சீர்திருத்தம் என்பது உள்ளிருந்து வரவேண்டும். வெளியே வாசற்கதவை மூடிவிட்டு, உள்ளே டி.வி.யைப் பார்ப்பது, செய்தித்தாள் வாசிப்பது அல்லது நேற்று பார்த்த நிகழ்வுகளை அசைபோட்டுக் கொண்டிருப்பதால் வெளி உலக தொடர்பு இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியுமா? அதனால் ஞானேந்திரியங்களை அடக்கி விடுவதால் பிரயோசனம் இல்லை என்று இவர்கள் சொல்கின்றனர்.

அதனால் அந்தக்கரணம் அடங்க வேண்டும் என்று சொல்கின்றனர். அந்தக்கரணம் என்பது மனம், புத்தி, அகங்காரம் முதலியன. இவைகள் மனிதனின் உடலின் உள்ளிருந்து செயல்படுபவை. கண், காது போன்ற புலன்கள் வெளிப்புறத்தில் உள்ளவை அதாவது அந்தக்கரணம் உட்புறத்திலும் புலன்கள் வெளியிலும் உள்ளன. முதலில் மாற்றம் மனம் புத்தியில் ஏற்பட வேண்டும். அதனைத் தொடர்ந்து புலன்களில் மாற்றம் ஏற்படும். புலன்களை அடக்கி விட்டு மனதினால் விஷயங்களைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பவன் அதாவது அந்தக்கரணத்தை அதன் போக்கில் வேலை செய்ய விட்டு விடுபவன் கள்ள ஆசாமி என்று கீதையில் பகவான் கூறியிருக்கிறார்.

உலகத்திலும் மாற்றம் அல்லது சீர்திருத்தம் என்பது கிராமங்களில் தொடங்க வேண்டுமா? அல்லது அரசின் மேல் மட்டத்தில் தொடங்கி கீழ்நோக்கி வரவேண்டுமா? என்பது குறித்து பலரும் பல்வேறு கருத்துகளைத் தெரிவித்து விவாதம் செய்கின்றனர். அதைப்போல இந்த விஷயத்திலும் விவாதம் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. மாற்றம் என்பது உள்ளிருந்து அதாவது அந்தக்கரணத்திலிருந்து வெளியில் புலன்களுக்கு வரவேண்டும் என்று இவர்கள் சொல்கின்றனர். கண்களைக் காதுகளை மூடிக்கொண்டு விட்டால் மட்டும் போதுமா? மனம் எதனையும் நினைக்காமல் இருக்க வேண்டாமா?

மனம் ஒருநிலைப்படுமானால் அது வெளியே செல்லாது. புலன்கள் இருந்த போதிலும் அவைகளினால் தொல்லை வராது. நாம் சில நேரங்களில் ஏதாவது முக்கியமான சிந்தனையில் மூழ்கி அமர்ந்திருப்போம். அறையின் வெளியே தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கும் மனைவிக்கும் இடையே பெரிய சர்ச்சை நடந்துகொண்டிருக்கும். காதிலேயே விழாது. ஏன்? அந்த சத்தம் காதுக்குள் வந்து விழுந்திருக்கும்.

ஆனால் மனம் அங்கே இல்லாததால் அந்த சத்தம் மூளைக்கு எடுத்துச் செல்லப்படவில்லை.

புத்தியானது ஒன்று இப்படித்தான் என்பதை நிச்சயம் செய்வது. மனம் அதில் லயிக்காத காரணத்தினால் புத்தியும் அந்த சர்ச்சையில் என்னவோ நடக்கிறது, சரியோ தவறோ நம்மைப் பாதிக்காமல் இருந்தால் சரி என்று சும்மா இருந்துவிடும்.

அகங்காரம் இது மிக மிக முக்கியமானது. ஆணவத்தோடு செயல்படுவது தான் அகங்காரம் என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அது மட்டுமே அகங்காரத்தின் தன்மை அல்ல. இது பல்வேறு வடிவங்களில் இருந்து கொண்டு நம்மை மயக்கிவிடும். ஆன்மீகப் பாதையிலிருந்து கீழே சறுக்கி விட்டுவிடும். இதில் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். தவறாமல் தினமும் கோவிலுக்குச் சென்று வருவதில் இந்த அளவுக்கு கடைப்பிடிப்பது பெரிய விஷயம் என்று நினைப்பதும் அகங்காரத்தின் மாற்று உருவமே. வீட்டில் பேசும் போது சாதாரணமாக “எல்லாவற்றையும் அவ்வப்போது வாங்கிக் கொடுத்து தான் வருகிறேன். அதைப் பற்றி கொஞ்சம் கூட மனதில் நினைக்காமல் பேசுகிறீர்களே” என்று மனைவி மக்களிடம் சொல்வதும் அகங்காரத்தின் மாற்று உருவம்.

அகங்காரத்தைப் பற்றி வேதாந்த நூல்கள் ஆழமாக ஆராய்ச்சி செய்திருக்கின்றன. இந்த அகங்காரம் இருவகைப்படும். அவை 1.சுத்த அகங்காரம் 2.அசுத்த அகங்காரம் என்பன. தூல தேகம், சூக்கும தேகம், காரண தேகம் என்ற மூன்று தேகங்களுக்கும் வேறாகவும், நனவு-கனவு-ஆழ்துயில் என்ற மூன்று அவத்தைகளுக்கும் சாட்சியாகவும் இருக்கின்ற ஆத்மாவே நான் என்று எண்ணுகின்ற அகங்காரம் சுத்த அகங்காரம் எனப்படும். தேகத்தையும் புலன்களையும் கரணங்களையும் நான் அதாவது இவைகளே ஆத்மா என்று எண்ணுகின்ற அகங்காரம் அசுத்த அகங்காரம் எனப்படும். இந்த அசுத்த அகங்காரத்தினால் பந்தம் உண்டாகும். சுத்த அகங்காரத்தினால் முத்தி உண்டாக வழி ஏற்படும். இதைத் தவிர சாமானியம், விசேஷம், முக்கியம், அமுக்கியம் (முக்கியம் அல்லாதது) என நான்கு வகையாக அகங்காரத்தைப் பிரித்து சொல்லியுள்ளனர்.

இதுவரையில் மனம்-புத்தி-அகங்காரம் என்ற அந்தக்கரணங்களைக் குறித்துப் பார்த்தோம். அகங்காரம் இருக்கும் வரையில் கடைசி நிலையான மோட்சம் எட்ட முடியாது.

மோட்சம் அல்லது இறுதி நிலையை அடைவதற்கு இந்த ‘சுத்த நான்’ என்பதும் இருக்கலாகாது. அதுவும் போய்விட வேண்டும். சமாதியில் ‘உணர்வு’ அதாவது ‘இருக்கின்ற உணர்வு’ மட்டுமே இருக்க வேண்டுமாம். அதுவே முற்றிய நிலையாம்.

வேதாந்தத்தில் முத்தி நிலையை எட்டுவதற்கு ஏழு படி நிலைகளைச் சொல்வார்கள், அதற்கு ஞானபூமிகள் என்று பெயர் வைத்துள்ளனர், அதில் நான்காவது படி நிலை ‘சத்துவாபத்தி’ என்பதாகும். ஆழ்துயில் (சுழுத்தி) உறக்கத்தில் அந்தக்கரணம் வேலை செய்வதில்லை. உலகமும் தெரிவதில்லை. இதைப் போன்ற நிலையை விழிப்பில் கொண்டு வரவேண்டுமாம். விழிப்பில் உலகத்தில் இருந்தாலும் அந்தக்கரணம் வேலை செய்யாமல் இருக்க வேண்டுமாம். இதனை ‘நனவில் சுழுத்தி’ என்பார்கள். விழித்துக் கொண்டிருக்கும் போதும் ஆழ்துயிலில் இருப்பது போல அந்தக்கரணம் அதன் வேலையை செய்யாமல் இருக்க வேண்டுமாம். அந்தக்கரணம் இல்லாமல் ஒடுங்கிவிடுவது அல்ல. மனம் புத்தி என்ற அந்தக்கரணம் இருக்க, அவை அதன் வேலையைச் செய்யாமல் இருப்பதாகும். இதனைத் தலையில் அடித்த மாதிரி என்பார்களே அதைப் போல மகாவித்வான் கோ.வடிவேல் செட்டியார் அழகாக அற்புதமாக ரத்தினச் சுருக்கமாகச் சசிவன்ன போதம் என்ற நூலின் உரையில் கூறியுள்ளார். “அந்தக்கரணம் தத்தம் காரணத்தில் லயம் ஆகாமலும், தத்தம் வியாபாரம் செய்யாமலும் உள்ள காலம் நனவில் சுழுத்தி” என்று.

ஆக, மனம் புத்தி அகங்காரம் என்கின்ற அந்தக்கரணம் செயல்படாமல் இருப்பதே கடைசியான நிலைக்கு வழிவகுக்கும், இந்நிலையை அடைவதே குறிக்கோள் என்று ஒரு சாரார் கூறி வருகின்றனர். இதனையே

“.....கரண முடிவென்பர் சிலர்”

என்று தாயுமானவர் குறிப்பிடுகிறார்.

புலன்கள் ஆகட்டும், அந்தக்கரணங்கள் ஆகட்டும் இவற்றை இயக்குவது குணங்கள் தான் என்று ஒரு சாரார் சொல்கின்றனர். குணங்கள் மூன்றாகச் சொல்லப்படுகின்றன. சத்துவ குணம், ரஜோ குணம், தமோ குணம் என மூன்றாம். மனிதனுக்கு இந்த மூன்று குணங்கள் இருந்தாலும், ஒரு நேரத்தில் ஒரு குணம் மட்டுமே வெளிப்படும். மற்ற இரண்டு குணங்களும் அமிழ்ந்து இருக்கும். இதற்கு நெருஞ்சி முள்ளினை உதாரணமாகக் காட்டுவது வழக்கம். இந்த முள்ளில் மூன்று முனைகள் இருக்கும். இந்த முள்ளை எப்படி திருப்பிப் போட்டாலும் இரண்டு

முனைகள் கீழே இருக்கும். ஒன்று மேல் நோக்கி இருக்கும். அதைப் போல இரண்டு குணங்கள் அமிழ்த்தப் பட்டு ஒரு குணம் மட்டும் மேலோங்கி நிற்கும்.

விஞ்ஞானமும் பொருள்கள் அணுக்களால் ஆனது என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த அணுக்களை உடைத்தால் அதனுள் நியூட்ரான், புரோட்டான், எலக்ட்ரான் என்ற மூன்று இருக்கின்றன என்று கூறுகிறது. நியூட்ரான் என்பது சமநிலை உடையது. புரோட்டான் பாசிடீவ் தன்மை கொண்டது அதாவது நேர் மின்னேற்றம் உடையது. எலக்ட்ரான் நெகடிவ் தன்மை கொண்டது அதாவது எதிர் மின்னேற்றம் உடையதாகும். எல்லாப் பொருள்களின் அணுக்களிலும் இந்த மூன்று தான் இருக்கின்றன. அப்படியானால் ஒவ்வொரு பொருளும் வேறுபட்டு காணப்படுகின்றதே அது எப்படி என்று கேட்டால், இந்த நியூட்ரான், புரோட்டான், எலக்ட்ரான் இவைகளின் எண்ணிக்கையில் வேறுபாடு இருப்பதே காரணம் என்று சொல்கின்றார்கள்.

எல்லாப் பொருட்களின் அணுக்களிலும் இந்த மூன்றே அடிப்படையாக உள்ளன. இந்த மூன்றும் இயக்கத்தில் இருக்கின்றன. இவைகளின் இயக்கத்தால் அணுக்கள் இயங்கி வருகின்றன. அணுக்களின் இயக்கத்தால் பொருட்களின் அசைவும், போதலும், வருதலும், ஓடுதலும் நடைபெறுகின்றன. எனவே அடிப்படையிலேயே இயக்கம் உள்ளதால் அவை நம்மையும் இயக்கத்துக்கு இழுத்து விடுகின்றன.

பொருள்கள் அணுக்களால் ஆனது என்பதை விஞ்ஞானமே இல்லாத பல ஆயிரக் கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்பே தர்க்க (நியாய) சாத்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. நம்முடைய நாட்டில் கண்டு பிடித்த முக்குணத் தத்துவமும் மேல்நாட்டில் விஞ்ஞானம் சொல்வதும் ஒன்றே. வேதாந்த தத்துவத்திலும் மாயை - பிரகிருதி முக்குண வடிவமாக உள்ளது என்றே சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. பிரகிருதியில் இருந்து தான் பஞ்ச பூதங்களும், உலகமும் வந்ததால், நூலைப் போல சேலை என்று சொல்வார்களே அதன்படி எல்லாவற்றிலும் முக்குணம் நிறைந்துவிட்டது. முக்குணம் இல்லாத பொருளே உலகில் கிடையாது.

இந்த முக்குணங்களைப் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் தமிழில் அழகாக சமநிலை, இயங்கு நிலை, செயலற்ற நிலை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். சத்துவ குணம் என்பது மனதைச் சாந்த நிலையில் வைத்திருக்கும். அந்த குணம் இருக்கும் போது நம்மை யாராவது திட்டினால் கூட வெகுண்டு கோபம் வராது. போகிறான் என்று விட்டு விடத் தோன்றும். தியானம் செய்ய உதவி செய்யும் குணமாகும்.

ரஜோ குணம் (இயங்கு நிலை) என்பது நம்மைச் செயல்களில் இழுத்து விட்டுவிடும். கோபம், ஆசை, குரோதம் முதலானவற்றை வரவழைப்பதும் இந்தக் குணமே. தமோ குணம் (செயலற்ற நிலை) சோம்பல், மந்த சுபாவத்தைத் தரக்கூடியது.

குணங்கள் நம்மைச் செயலில் இழுத்து விடக் கூடியது. செயல் இருக்கும் வரையில் இறுதி நிலையை அடைய முடியாது. அதனாலேயே பகவானும் கீதையில் முக்குணங்களைக் கடந்தவனாக குணாதீதனாக ஆவாய் என்று உபதேசிக்கிறார். குணங்களின் கட்டுப்பாட்டில் நாம் இருக்கிறோம். அதனால் செயல்களைச் செய்து புண்ணிய பாவங்களைச் சேர்த்துக் கொள்கின்றோம். அதனால் பிறவி மேன்மேலும் தொடர்கிறது. அடிப்படையான குணங்களை நமது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்து விடவேண்டும்.

நடந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்றோம். வழியில் வாழைப் பழத்தோல் விழுந்து கிடக்கிறது. அதன் சுபாவம் வழுக்கும் தன்மை உடையது. போகின்ற நாம் தான் கவனமாக அதைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டும் அல்லது அதை எடுத்து ஓரமாகப் போட்டு விட்டு போகலாம். கவனத்தை எங்கேயோ வைத்துக் கொண்டு தோல் மீது காலை வைத்தால் சறுக்கி விழு நேரிடும். எலும்பு உடைந்து போகலாம். இதே போல, குணங்களில் கவனமாக இருக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். கோபம், ஆசை விரக்தி வருகிறது என்றால் அல்லது வந்து விட்டது என்றால் சற்று ஒரு கணம் இது ரஜோகுணத்தின் செயல் என்று படித்திருக்கிறோமே என்று நினைத்துப் பார்த்தால் அதிலிருந்து வெளியே வந்துவிடுவோம். குணம் வரத்தான் செய்யும். அது அதன் வேலை. பழத் தோலின் தன்மையை அறிந்து விலகிப் போவது போல, இது குணத்தின் தன்மை, இந்த குணத்தில் நாம் மயங்கலாகாது என்று ஒதுங்கத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

குணங்கள் இருக்கும் இடத்தில் ஆன்ம முன்னேற்றம் உண்டாகாது. கார் ஓட்டுபவனைக் கவனியுங்கள். ஒரு காலில் ஆக்சிலேட்டர், மற்றொரு காலில் பிரேக். இந்த இரண்டையும் பேலன்ஸ் செய்தவாறு வண்டியை ஓட்டுவான். ஆக்சிலேட்டர் என்பது ரஜோகுணம், பிரேக் என்பது தமோ குணம். ஆக்சிலேட்டரை மட்டும் அழுத்திக் கொண்டே இருந்தால் வண்டி ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். ஓடுவதை நிறுத்தவும் தெரிய வேண்டும். பேலன்ஸ் செய்து ஓட்டுவது தான் சத்துவ குணம். இதைப் போலத் தான் வாழ்க்கையும். எந்த ஒரு குணத்தின் பக்கமும் சாய்ந்து விடாமல் மூன்றையும் சமமாக நடத்திச் செல்லப் பழகினால் அவைகளிலிருந்து விடுபட முடியும். குணங்களைக் கடந்தவனாக ஆக முடியும்.

சரி, குணங்களைக் கடந்தால் என்ன ஆகும்? அந்த இடம் தான் கடைசி நிலை இந்த நிலை தான் அடையப்பட வேண்டியது. அதற்கு மேலாக எதுவும் அடைய வேண்டியது இல்லை என்பதே ஒரு சிலர் சொல்கின்ற கருத்து. இதுவே குறிக்கோள் என்று அவர்கள் சொல்கின்றனர். குணம் அற்றுப் போனால் மனமோ, புலன்களோ நடுநிலையில் நிற்கும். இதைத்தான் தாயுமானவர் இந்தப் பாடலில்,

“குணம் போன இடம் என்பர் சிலர்”

என்று அழகாகச் சொல்கின்றார்.

மற்றும் சிலர் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் என்ன சொல்கின்றார்கள்? அவர்களது கருத்து என்ன? அந்தக்கரணம், புலன்கள், குணம் இவை அனைத்தும் சீவனுக்குள் இருக்கின்றன. பிரபஞ்சம் வெளியே இருக்கின்றது. இந்த உலகிற்கு உள்ளே தான் நாம் அனைவரும் இருக்கின்றோம். அதனால் உலகத்தின் மூலம் எது வென்று கண்டு பிடித்தால் அதுவே அனைத்துக்கும் மூலமாகும் என்கின்றனர். இந்த உலகம் மட்டுமல்ல அண்டங்களும் எதிலிருந்து வந்தன? பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து வந்தன. பஞ்ச பூதங்களில் முதலில் தோன்றியது எது? ஆகாயம். அந்த ஆகாயத்தில் சப்தம் இருக்கின்றது. அந்த சப்தத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டே மற்ற பூதங்களும் பிரபஞ்சமும் தோன்றின என்றால் அது மிகையாகாது. அதனால் சப்தமே முதலானது.

இந்த சப்தத்தைப் பற்றி சுவாரசியமான ஒரு செய்தி. தூக்கும பூதங்கள் ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, நீர், மண் என்ற வரிசையில் தான் தோன்றின. விஞ்ஞானமும் இதனை ஒப்புக்கொள்கிறது. ஆகாயத்திற்கு சப்தம் என்ற குணம் இருப்பதாகவும், ஒலிக்கு படைப்பாற்றல் உள்ளதாகவும் வேதாந்தம் சொல்லியுள்ளது. ஆதியில் இதனை விஞ்ஞானிகள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஓயர்லெஸ்-கம்பியில்லாத தந்தி கண்டுபிடித்த பிறகு ஆகாய வெளியில் இடையில் எந்த ஒரு இணைப்பும் இன்றி, ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு செய்தி அப்படியே மாற்றம் ஏதுமில்லாமல் சென்றடைகிறது என்றால், இடையில் ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது. அது காற்று அல்லது ஈதர் போன்றவைகளாகவும் இருக்கலாம் என்றனர் விஞ்ஞானிகள். அதற்கு நாம், ‘ஏற்கெனவே அதைத்தான் சப்தம் என்று சொன்னோம், விஞ்ஞானம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இப்போது புரிய ஆரம்பித்திருக்கிறது’ என்று பதில் அளித்தோம். விஞ்ஞானம் முன்னேறியது. ராக்ஸெட் போன்றவை சந்திரன், செவ்வாய் கிரகத்திற்கு அனுப்பிய பிறகு, ராக்ஸெட் அந்த கிரகத்தில் உள்ள போதே அது சேகரிக்கும் விஷயங்கள், போட்டோ

முதலானவை பூமிக்கு வந்துவிடுகிறது எனில், ஆகாயத்தில் காற்று அசையாத இடத்திலும் ஏதோ ஊடகம் இருக்க வேண்டும் என்று ஒப்புக் கொண்டனர். இதனைத்தான் வேதாந்தம் 'சப்தம்' என்று சொல்கிறது.

இந்த சப்தத்திற்கு படைப்பாற்றல் உண்டு, 'ஓம்' என்ற சப்தமே ஆதியில் தோன்றியது, அதுவே உலகைப் படைத்தது எனவும் சொல்வதுண்டு. கடல் அலைகளின் சப்தம் 'ஓம்' என்பதே. இரண்டு காதுகளைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டு கவனித்தால் உள்ளே ஒரு சப்தம் கேட்கும். (காது ஆகாயத்தின் அம்சம் அல்லவா! அதுவும் 'ஓம்' என்ற ஒலியின் பிரதிபலிப்பே என்கின்றனர். இது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். மூடப்பட்ட கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் ஒலி (sound) அலைகளைச் செலுத்தி ஆய்வு செய்தனர். அப்பெட்டியில் உள்ள தூக்கும துகள்கள் (particles) இடம் மாறி அமைந்ததை மைக்ரோஸ்கோப் போன்ற கருவிகள் மூலம் கண்டறிந்தனர். மேலும், எட்டாவது, ஒன்பதாவது பள்ளிப் பிள்ளைகள் நடத்தும் அறிவியல் கண்காட்சிக்கு சென்று பாருங்கள். மாணவர்களே அறிவியலில் வரும் கருத்துகளுக்கேற்ப செய்முறையாக சோதனைக்காக செய்து வைத்திருப்பார்கள். கை தட்டினால் அந்த ஒலியினால், எதிரே மேசை மீது வைத்திருக்கும் அட்டை பெட்டியில் பொருத்தப்பட்டுள்ள சிறு பல்புகள் எரிந்து அணையும். மீளவும் கை தட்டினால் அந்த ஓசை உண்டானவுடன் எரிந்து அணையும். இவைகள் ஒலிக்கு படைப்பாற்றல் உண்டு என்று வேதாந்தம் சொல்வதற்கு நிரூபணம் ஆகிறது.

இந்தக் கருத்தை இவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு சப்தமே முதலானது என்று சொல்வதாகத் தாயுமானவர்

“நாத வடிவென்பர் சிலர்……..”

என்று பாடியுள்ளார்.

வேறு சிலர் விதை தான் காரணம் என்கின்றனர். மரத்தின் வடிவமைப்பு, பூவின் வடிவமைப்பு முதலானவை அந்த விதையிலும், அந்த பூ மொக்குவிலும் உள்ளது. பரிசோதனைச் சாலை ஒன்றில் ஒரு பூவின் மொக்கு (மலர்வதற்கு முந்தைய நிலை) அதை வைத்துக்கொண்டு புகைப்படம் மூலம் கம்ப்யூட்டரில் தொடர்பை ஏற்படுத்தி ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந் தார்களாம். உணவு இடைவேளையின் போது உணவருந்த சென்று விட்டனர். பின்பு திரும்பி வந்து பார்க்கும் போது அந்த கம்ப்யூட்டரில் ஒரு பூவின் படம் பதிவாகி இருந்ததாம். எதிரே வைத்து இருப்பது பூவின் மொக்கு. ஆனால் மலர்ந்த பூவின் படம் எப்படி பதிவாகும்? என்று புரியாமல் திகைத்தனர். மறுநாள் அந்த மொக்கு மலர்ந்தது. மலர்ந்த அந்த பூவும், புகைப்படமாகப் பதிவான பூவின் படமும்

ஒரே மாதிரியாக ஒத்திருந்ததாம். ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லையாம். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? மலரின் உருவம் எப்படி மலரும் என்பதெல்லாம் அந்த மொக்கு வடிவத்திற்குள் இருக்கிறது என்பதே.

இதே போல், மரம் அதன் அமைப்பு அனைத்தும் அந்த விதையில் அடங்கியிருக்கிறது. மனிதனும் ஆரம்பத்தில் தந்தையிடமிருந்து விந்து வடிவமாகத் தான் தாயின் கருப்பைக்குள் நுழைகின்றான். அந்த விந்து தான் மனித உருவமாக ஆகிறது. மனிதனுக்கு விதை என்பது அதுவே. ஆக எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் விதையே. விதையின் உருவத்தில் இல்லாமல் இருக்கலாம். அதன் ஆரம்ப நிலையை விதை என்கின்றோம் என்று அவர்கள் சொல்கின்றனர்.

நாம் செய்கின்ற பாவ புண்ணியங்களும் விதை வடிவில் தான் தூக்குமமாக ஒடுங்கி விடுகின்றன. அந்த பதிவுகள் தான் 'பீஜம்' (பீஜம்=விதை) அதாவது அடுத்த பிறவிக்குக் காரணமாக அமைகின்றன. சமாத்ரி நிலையைக் குறிப்பிடும் போதும் நிர்பீஜ சமாத்ரி என்பர். விதைகள் அற்ற சமாத்ரி. என்ன விதை? அடுத்த பிறவிக்கான பதிவுகள் இல்லாத நிலை. அது மட்டுமல்ல, எண்ணங்களும் விதையாக அமைந்து விடுகின்றன. எண்ணங்கள் இல்லாத நிலை, வேக வைத்த நெல்லானது மறுபடியும் விதையாகப் பயன்படாது, அதைப் போல எண்ணப் பதிவுகள் வினைப் பதிவுகள் இல்லாத நிலையானது அடுத்த பிறவியைத் தராது. இத்தகைய சமாத்ரி நிலையே விதேக முத்தி அதாவது தேகம் இல்லாத முத்திக்கு விதையாகும் என்பர்.

ஆக, எதிலும் விதையே மூலம். அது எந்த வடிவத்தில் இருந்தாலும் அதன் துவக்க நிலையைச் தூக்கும நிலையை விதை என்ற கொள்கை உடையவர்கள் இவர்கள். இக்கருத்தையே

‘.....விந்து மயம் என்பர் சிலர்’

என்று குறிப்பிடுகின்றார் தாயுமானவர். உலகில் உள்ளவர்கள் கொண்டிருக்கின்ற கருத்துகளை எல்லாம் வரிசைப்படுத்துவதில் இவரைப் போல வேறு எவரும் தெளிவாகக் காட்டவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

இன்னும் சிலர் தத்துவ ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு உண்மையில் 'நாம்' அல்லது 'நான்' என்பது எது என்று விசாரம் செய்தவர்கள். இந்த உடல் என்பது நான் ஆக இருக்க முடியாது. காரணம் இந்த உடல் மரணத்தின் போது கீழே விழுந்து நாசமாகி விடுகிறது. இதற்கும் அப்பால் நான் என்பது இருக்க வேண்டும். விழிப்பிலும் செயல்படும் ஒன்று உறங்கும் போது

கனவிலும் செயல்படுகிறது. ஆனால் கனவில் இந்த தூல உடலைத் தவிர மற்றொரு உடலும் தென்படுகிறது. அது தான் கனவில் எங்கெங்கோ செல்கிறது. இதனாலும் இந்த தூல உடல் மட்டும் நான் அல்ல என்பது புலனாகும். மேலும் இந்த தூல உடல் நான் என்றானால் இறந்த பிறகு அடுத்த பிறவி வருகிறது. அதில் சென்ற பிறவியின் தொடர்ச்சியாக வினைகள் வந்து தொல்லை கொடுக்கின்றன.

(இந்த இடத்தில் அடுத்த பிறவியே இல்லை என்பவர்கள் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். ஆறு மாத குழந்தைக்கும் உடல் சரியில்லாமல் போகிறது. மூச்சு திணறல் ஏற்படுகிறது. கை கால் எலும்புகளில் பிரச்சனைகள் வருகிறது. மருத்துவ மனையில் மூக்கில் குழாய் பொருத்தி சுவாசிக்க ஏற்பாடுகள் செய்கின்றனர். பேச்சே வராத ஒரு வருடக் குழந்தை இன்னும் எந்த பாவமோ புண்ணியமோ செய்யவில்லை என்பது நிதரிசனமாகத் தெரிகிறது. அப்படியிருக்க அதற்கு ஏன் நோய் வரவேண்டும்? பாவ வினை தொடர்ச்சி இன்றி எதுவும் நேராது அல்லவா! அந்த வினை எங்கிருந்து வரும்? அது தான் சென்ற பிறவியின் தொடர்ச்சி. அதனால் அடுத்த பிறவி இருக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது என்றாகிறது.)

இந்த உடல் அளவே நான் என்றால் உடல் விழுந்ததும் அனைத்தும் முடிந்துவிட வேண்டும். இந்த பிறவியின் வினை அடுத்த பிறவிக்குத் தொடரக்கூடாது. ஆனால் தொடர்கிறது. இதனாலும் இந்த உடல் நான் அல்ல என்பது தெளிவாகிறது. உடல் நான் இல்லை என்றால் கண், காது, நாக்கு, மனம், புத்தி இவைகளை நான் என்பதாக சொல்ல முடியுமா எனில், ஆழ்துயிலில் அவைகளும் விவகாரம் செய்வதில்லை. ஒடுங்கி விடுகிறது. அவைகள் ஆழ்துயிலில் இல்லை என்று சொல்லும் அளவுக்கு மறைந்து காணப்படுகிறது. அவ்வாறு இருந்த போதிலும், ஆழ்துயிலில் இருந்து விழித்த பிறகு 'தூக்கம் ஆனந்தமாக இருந்தது' என்பதை அறிகிறோம். அந்த ஆனந்தம் ஆழ்துயிலின் போது அனுபவிக்கப்படாமல் இருந்தால் விழித்த பிறகு ஆனந்தமாக இருந்தது என்பது தெரியாது. அந்த சுகம் தெரிவதால் அது அனுபவிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அனுபவிப்பதற்கு அங்கு புலன்கள், மனம், புத்திகளும் இல்லையே! அப்படியானால் எது அனுபவித்திருக்கும்? என்றால் அது தான் உண்மையான 'நான்' என்பதாகும். அதுவே ஆழ்துயில்-கனவு-விழிப்பு என்ற மூன்று அவத்கைகளிலும் இருந்து செயல்பட வைப்பது. இதனை ஆத்மா என்று பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர்.

இந்த ஆத்மாவைத் தான் நாம் உணர வேண்டும் என்று சாத்திரம் சொல்கிறது. ஆத்மாவை உணர்தலையே 'தன்னைத் தான் அறிவது' என்றும் சொல்கிறது. சாத்திரங்கள் விவகரிக்கின்ற விளக்கத்தில் ஆத்மா எங்கிருக்கிறது? மூன்று அவத்தைகளிலும் உள்ளது என்றால் எப்படி? ஆத்மாவை அறிய உள்முக நாட்டம் தேவை என்கின்றனர். இந்த ஆத்மா உடலில் எத்தன்மையதாய் இருக்கிறது என்று தெரிந்தால் தானே அதன்பேரில் கவனம் செலுத்த முடியும்.

ஆத்மா எதையாவது செய்கிறதா என்றால் எதையும் செய்வதில்லை. அதனால் அது செயலுக்கு அகப்படாது. செயலற்றதாக உள்ளதா என்றால் அப்படியும் சொல்லிவிட முடியாது. செயலுக்கும் செயலற்ற தன்மைக்கும் சாட்சியாக இருக்கிறது. இரண்டு பேர்கள் வாதம் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். அந்த வாதத்தில் கலந்து கொள்ளாமல் அதனை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மூன்றாவது மனிதனே சாட்சி. நீதிமன்றத்தில் வழக்குகளை விசாரிக்க சாட்சிகள் அதாவது அந்த வழக்கினைப் பற்றி தெரிந்தவர்கள் அதே சமயத்தில் அந்த வழக்குக்கு சம்பந்தப் படாதவர்கள் என்று சாட்சிகளை அழைப்பார்கள். அவர்கள் கூறுகின்ற வாக்குமூலத்தின் அடிப்படையில் வழக்கு ஆராயப்படும்.

ஒருமுறை இப்படி நடந்தது. சாட்சி ஒருவன் நீதிமன்ற விசாரணைக் கூண்டில் ஏறினான். நீதிபதி அவனைப் பார்த்து "நீ என்ன வேலை செய்கிறாய்?" என்று கேட்டார். அவன் "இதே வேலை தான்" என்றதும் நீதிமன்றமே அதிர்ந்தது. எந்த வழக்கு வந்தாலும் அவன் சாட்சி சொல்ல வந்து விடுவான். அதற்கு வழக்கு தொடுத்தவரிடம் காசு வாங்கிக் கொள்வான். பணத்திற்கு சாட்சி சொல்வதே வேலையாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். என்ன சொல்வது?

ஆத்மா பிரபஞ்ச இயக்கம் முதல் சீவன் முத்தி அடையும் வரை எல்லாவற்றுக்கும் சாட்சியாக-நடுநிலையில் இருக்கிறது. நாம் என்பது ஆத்மா என்பதைப் படித்தோம். அப்படியானால் நாமும் சாட்சியாகத் தான் இருக்கிறோமா என்றால் நாம் சாட்சியாகத் தான் இருக்கிறோம், ஆனால் அந்த சாட்சித் தன்மையில் நீடித்து நிற்பதில்லை. எப்போதும் துவந்துவம் (இரட்டைகள்) ஒன்றில் சாய்ந்து விடுகிறோம். பகல்-இரவு, வெயில்-நிழல், குளிர்-வெப்பம், உறவு-பிரிவு, இன்பம்-துன்பம், ஆண்-பெண் இன்னும் உலகத்தில் உள்ள அனைத்துமே இரட்டைகளாகத் தான் இருக்கின்றன. இந்த இரட்டையில் ஒன்றில் சில மணி நேரமும், மற்றொன்றில் சில மணி நேரமும் மாறி மாறி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். இந்த இரட்டைகள் நம்மைக் கவர்ந்து விடுகின்றன.

ஆசையில் சில மணித்துளிகள், பின்பு வெறுப்புக்கு போய்விடுவது. மறுபடியும் ஆசைக்கு வருவது. இரட்டைகள் வலது பக்கம் - இடது பக்கம் என்று வைத்துக் கொண்டால் வலதில் கொஞ்ச நேரம், இடதில் கொஞ்ச நேரம். இப்படி மாற்றிக் கொள்கிறோம். இதனால் தான் மனமும் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. மனதிற்கு வேலை இருந்து கொண்டே உள்ளது. இந்த இரண்டின் பக்கமும் சாராமல் விட்டு விட்டால் உடனடியாக மனமானது நின்று விடும். இந்த இரண்டுக்கும் இடையில் அதாவது ஆசையும் என்னைக் கவர்வதில்லை, வெறுப்பும் என்னை இழுப்பதில்லை என்ற நடுபுள்ளியில் மனதை நிறுத்தி விட்டால் சாட்சித் தன்மைக்குப் போய் விடுவோம்.

உண்மையில் நாம் சாட்சியாகத் தான் இருக்கிறோம். ஏன் அந்நிலை உணரப்பட முடிவதில்லை என்றால், செய்பவன் (கர்த்தா) நான், அனுபவிப்பவன் (போக்தா) நான் என்ற எண்ணங்களுக்கு இடம் கொடுத்து விடுகிறோம். இதனால் சாட்சி நிலையில் இருந்து நழுவி விடுகிறோம். செய்வதும், அனுபவிப்பதும் புலன்களும், உடலும். அந்த செயல்களில் நம்மைப் பிணைத்துக் கொள்கிறோம். பசிக்காக, உடலைப் பாதுகாப்பதற்காக உணவு உண்ண வேண்டும் என்று சாத்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. நாம் உணவை அந்த எண்ணத்தில் உண்பதில்லை. அந்த உணவோடு சேர்ந்து கொண்டு. காரம் குறைவாக இருக்கிறது அல்லது சுவையாக இருக்கிறது என்று பிணைப்பினை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறோம். அதனால் நடு நிலையில் இருக்க முடிவதில்லை. செயல்கள் செய்ய நேர்ந்தது, செய்கிறேன், உணவு உண்ண வேண்டும் அதனால் உண்கிறேன். அதற்கும் எனக்கும் பிணைப்பினை உண்டாக்கிக் கொள்ள மாட்டேன் என்று சாதனை செய்தால் முன்பு சொன்ன அந்த நிலையைப் பிடித்து விட முடியும். முடியாதது என்பது ஒன்று இல்லை. நாம் தீவிரமாக முயற்சி செய்வதில்லை. ஒரு நேரம் செய்து விட்டு, தொடர்ந்து செய்யாமல் விட்டு விடுவது. இதனால் பலன் கிட்டுவதில்லை. இது பயிற்சியினால் சாத்தியம் ஆகக் கூடியதே.

சரி இந்த நிலையை எட்டி விட்டால் என்ன லாபம்? என்றும் கேட்கலாம். சாட்சியாக இருக்கும் நிலை வந்து விட்டால் இன்பத்தில் துள்ள மாட்டோம், துன்பத்தில் துவள மாட்டோம். கிடைத்ததில் திருப்தி கொள்வோம். இதனால் மனம் அலையாத, சஞ்சலப் படாத மனமே தன்னை அறிவதற்கான களம் ஆகும். கீதையில் “மனம் நிலைப்படாதவனுக்கு ஞானம் உண்டாவதில்லை. ஆத்ம தியானம்

அற்றவனுக்குச் சாந்தியும் உண்டாவதில்லை, சாந்தி அற்றவனுக்குச் சுகம் ஏது?” என்று பகவான் கூறுகிறார்.

ஆக, சாட்சியாக நடு நிலையில் நாம் இருக்கின்ற தன்மையே இறுதியான நிலை, இது தான் முடிந்த முடிவான நிலை என்று சிலர் சொல்வதாகத் தாயுமானவர்

“நட்ட நடுவே இருந்த நாம் என்பர் சிலர்”

என்று குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார்.

இப்படி உலகத்தில் ஏதோ ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள் என்பதைத் தெளிவாக ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் காட்டி வருகிறார் தாயுமானவர். உலகாயதர்கள் என்ற பிரிவைச் சேர்ந்த சிலர். அவர்கள் கண்ணால் காண்பதை மட்டுமே ஏற்றுக் கொள்பவர்கள். பிரத்தியட்சமாகப் பார்ப்பது தான் சரி, மற்றவைகளை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று கூறிக் கொண்டிருப்பவர்கள். பிரபஞ்சத்தில் எல்லாவற்றுக்கும் உருவம் இருக்கிறது. உடனே காற்றுக்கு உருவம் இருக்கிறதா என்று கேட்கலாம். உருவம் இல்லை என்றாலும் நமது உடலின் மீது பரிசம் ஏற்படுகிறதே என்று பதில் சொல்வார்கள். பெயரும், வடிவமும் தான் இந்த உலகத்தின் சிறப்பு அம்சமே. பெயர், உருவம் (நாம ரூபம்) உள்ளதே இந்த பிரபஞ்சம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. பொருள்கள் அணுக்களால் ஆனது என்று விஞ்ஞானம் சொல்கிறது. ஒவ்வொரு அணுவிலும் நியூட்ரான், புரோட்டான், எலக்ட்ரான் என்ற மூன்றும் இருக்கின்றன என்று தானே சொல்கிறது. இவை பொருள்கள் (matter) அல்லவா என்று உருவத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றனர் சிலர். இக்கருத்தை,

“உருவமாம் என்பர் சிலர்”

என்று இந்தப் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

வேறு சிலர் உருவம் என்பது சரி. எடுத்த உடனேயே அந்த உருவம் வந்து விடுகிறதா? நம்முடைய வடிவமும் உருவம் இல்லாத விந்து என்பதில் இருந்து தானே வருகிறது. அதனால் உருவத்திற்கு முன்பு என்ன இருக்கிறது? உருவம் எதிலிருந்து வருகிறது? என்று ஆய்வு செய்தார்கள். விஞ்ஞானமும் தனது ஆய்வில் உருவம் எதிலிருந்து வருகிறது என்பதைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறது.

ஒவ்வொரு பொருளும் பல அணுக்களால் ஆனது என்றும் ஒவ்வொரு அணுவின் கருவிலும் நியூட்ரான், புரோட்டான், எலக்ட்ரான் என்ற மூன்றும் இருப்பதாகவும் படித்தோம். அணுக்கருவை உடைத்ததும்

அணு பொருள்நிலையிலிருந்து அதாவது உருவத்திலிருந்து மறைந்துவிடுகிறது. அருவமாகி விடுகிறது. அணுக்கருவில் இருந்த இந்த மூன்றும் matter -ஆக பொருளாகத் தென்படவில்லை அல்லது பொருளாக அறிய இயலவில்லை. அவைகள் கண்ணுக்குப் புலப்படாத அதாவது மைக்ராஸ்கோப் போன்ற சாதனங்களுக்கும் புலப்படாத அருவமாக உருவமற்று ஆகிவிட்டது. அலைகளாகவோ (waves) அல்லது ஆற்றலாகவோ உருவமில்லாத நிலைக்குச் சென்றுவிட்டன. ஆனால் அவைகள் தான் ஒன்று சேர்ந்து அணுவை-பொருளை-உருவத்தை உண்டாக்குகின்றன. அணுக்கள் பல சேர்ந்தது தான் பொருள். அவ்வாறெனில், அருவத்திலிருந்து (உருவமின்மையிலிருந்து) தான் உருவம் தோன்ற வேண்டும் என்று விஞ்ஞானிகள் முடிவுக்கு வரவேண்டியதாயிற்று.

இது தர்க்கத்திற்கு உட்பட்டதாக இல்லை. உருவம், அருவத்திலிருந்து வருகிறது என்றால் நம்ப இயலவில்லை. பௌதிக விஞ்ஞானியாகத் திகழ்ந்த 'பிளாஸ்க்' என்பவரிடம், 'பரமாணுவை விடக் கீழே இறங்கி ஆராயும் போது, பதார்த்தம்-பொருள் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. மேட்டர்--இம்மேட்டர் ஆகிவிடுவது எப்படி விஞ்ஞானமாகும்?' என்று கேட்டனர். அவர் அற்புதமாக பதிலளித்தாராம். 'பிரயோகத்தினால் அறியாத வரை நானும் இதையே கூறிவந்தேன். இப்பொழுது இது நம் வசத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்று மட்டுமே உனக்கு கூற முடியும். பரமாணுவின் செயலே உடைபட்டவுடன் அருவத்தில் மறைந்துவிடுகிறது என்பதே. அது தர்க்கத்தில் அடங்கவில்லை என்றால் நாம் நமது தர்க்கத்தையே மாற்ற வேண்டும். வேறு வழியில்லை' என்று சொல்லிவிட்டார். விஞ்ஞானம் இப்போது ஒப்புக் கொண்ட அருவமே, உருவத்திற்குக் காரணம் என்ற கருத்தினை வேதாந்தம் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சொல்லியிருக்கிறது.

ஆக உருவமானது அருவத்திலிருந்து தான் வருகிறது. பஞ்ச பூதங்களும் முதலில் சூக்குமமாகத் தான் தோன்றின. அவை தனித்தன்மை வாய்ந்தவையாக இருந்தன. பின்பு ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து இப்போது கண்ணுக்குத் தெரிகிற, அறிகிற தூல பஞ்ச பூதங்களாக மாறின என்று வேதாந்தம் சொல்கிறது. அதனால் இக்கருத்தை ஆய்வு செய்து பார்க்கும் போது அருவமே காரணம் என்றாகிறது என்று சிலர் கருதுகின்றனர். அக்கருத்தையே இப்பாடலின் இரண்டாவது வரியின் கடைசியில்

“.....கருதி

நாடில் அருவென்பர் சிலர்”

என்று தாயுமானவர் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார்.

இன்னும் சிலர் சொல்வதைப் பார்க்கலாம். மின்சாரம் இருக்கிறது. அது கம்பியின் வழியாக மின்விசிறியில் செலுத்தப்படும் பொழுது காற்றாடியாகச் சுற்றுகிறது. கிரைண்டர் மெஷினில் செலுத்தும் போது சுழன்று மாவினை அரைக்கிறது. பல்புகளில் செலுத்தும் போது வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கிறது. 'பிரிட்ஜில்' செலுத்தப்படும் பொழுது, பொருட்களைக் கெடாமல் பாதுகாக்க வைக்கிறது. ஏ.சி.யில் செலுத்தப்படும் பொழுது அறையைக் குளிர்ச்சியாக வைக்க உதவுகிறது. அனைத்து வேலைகளுக்கும் காரணம் மின்சாரம் ஒன்று தான். ஆனால் நடைபெறுகின்ற வேலைகள் வெவ்வேறு விதமாக இருக்கிறது. அதற்கு அந்தந்த இயந்திரங்களே காரணம். இதனை உபாதி என்று சாத்திரம் பெயரிட்டு விளக்குகிறது.

இதைப் போல பிரபஞ்சத்தில் எத்தனை விதமான உயிரினங்கள் இருந்தாலும் அவைகளின் உருவமும் பெயரும் தான் மாறுபாடு அடைகின்றன. பெயர் உருவம் என்பது உபாதி. அவைகள் இயங்குவதற்குக் காரணமான சக்தி அல்லது ஆற்றல் உள்ளே இருப்பது பொதுவானது. அது தான் அனைத்து உயிரினங்களையும் இயங்க வைக்கிறது. நாம் பெயர் உருவங்களில் மயங்கி விடுகிறோம். உபாதி என்பதை நீக்கிப் பார்த்தால் உள்ளே இருப்பது ஒன்றே. பேதங்கள் உபாதியினால் ஏற்பட்டவை. உபாதி நீங்கி விட்டால் பேதமற்ற ஒன்று எல்லாவற்றிலும் நீக்கமற நிறைந்து இருக்கிறது. அதனைப் பக்தி மார்க்கத்தில் கடவுள் என்று சொல்கின்றனர். ஞான மார்க்கத்தில் பிரம்மம் என்று சொல்கின்றனர். எத்தனை விதமான பெயரிட்டு அழைத்தாலும் உள்ளே பேதமற்ற பொருள் ஒன்று தான். அதில் மாறுபாடு எதுவும் இல்லை. அதுவே அனைத்துக்கும் மூல காரணம் என்கின்றனர். இதனையும் தாயுமானவர்

“பேதமற உயிர்கெட்ட நிலையம் என்றிடுவர் சிலபேர்”
என்று காட்டுகிறார்.

பிரபஞ்சத்தில் எதனை எடுத்துக் கொண்டாலும் ஒரு சீரான ஒழுங்குமுறை காணப்படுகிறது. எந்த நாடானாலும் ஒரே மாதிரியாகத் தான் இயற்கை இருக்கிறது. நாம் தான் மதத்தினால், தேசத்தினால் பிரிந்து காணப்படுகிறோம். இயற்கை தேசத்திற்கு தேசம் மாறுபடுவதில்லை. எந்த நாடாக இருந்தாலும், வேர், அடிமரம், கிளைகள், இலைகள் என்று தான் வளர்கின்றன. பூத்த பின்பே காய்க்கிறது. காய் பழம் ஆகிறது. இதில் மாற்றம் எதுவும் ஏற்படுவதில்லை. மேகத்திலிருந்து தான் மழை

வருகிறது. அமெரிக்காவில் ஒரு விதமாகவும், இந்தியாவில் ஒரு விதமாகவும் இருப்பதில்லை. தேசம் மாறுபடலாம். மதம் மாறுபடலாம். மக்கள் பழக்க வழக்கங்கள் மாறுபடலாம். ஆனால் குழந்தை பிறப்பு என்பது ஒன்று போலேவே தான் இயற்கை பின்பற்றுகிறது. பெண்கள் தான் குழந்தையைப் பெற்றெடுக்க வேண்டும். அந்தக் குழந்தைக்கான மூலம் ஆணிடமிருந்து தான் பெண்ணுக்குள் செல்ல வேண்டும். இந்த முறைகளில் எந்த மாற்றமும் தேசத்திற்கு தேசம், மக்களுக்கு மக்கள் மாறுபடுவதில்லை.

பாகற்காய் எந்த நாட்டில் இருந்தாலும் கசப்பாகத் தான் இருக்கிறது. அதனைச் சர்க்கரை, குளுகோஸ் பால் முதலியவற்றில் எத்தனை நாட்கள் ஊற வைத்தாலும் அதன் கசப்பு தன்மை மாறுவதில்லை. இது எல்லா நாட்டுக்கும் பொருந்தும். சாப்பிட்ட உணவு வயிற்றுக்குத் தான் செல்ல வேண்டும். அங்கே தான் சீரணம் ஆக வேண்டும். காலம் மாறினாலும் இதனை மாற்ற முடிவதில்லை. உண்ட உணவு சீரணம் ஆகி ரத்தமாக மாற்றப்பட வேண்டும். அதுவும் இந்த செயல்முறை சாண் வயிற்றுக்குள் நடைபெறுகிறது. இதனையும் மருத்துவ விஞ்ஞானம் ஆய்வு செய்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். ஒரு மெஷின் தயார் செய்து, அதில் ஒருபுறம் ரொட்டி அல்லது உணவினைப் போட்டால், மறு புறம் ரத்தமாக வருகிறதா என்று பார்க்க எண்ணினால் அந்த மெஷின் மிகப் பெரியதாக அறையின் அளவுக்கு வடிவமைக்க வேண்டியதாயிற்றாம். அப்படியும் உடலில் தயாரிக்கப்படும் ரத்தம் போல இல்லையாம். இயற்கையை மிஞ்ச முடியாது.

மக்கள் மாறினாலும் இயற்கை தன்னுடைய முறைகளை மாற்றிக் கொள்வதில்லை. இந்த இயற்கை இறைவனால் அருளப் பெற்றது. அதனால் இதனை சிலர் அருள் என்று சொல்கின்றனர் என்பதைத் தாயுமானவர்,

“பேசில் அருள்என்பர் சிலபேர்”

என்று சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

எனது நண்பர் ஒருவர். தமிழகம் எங்கும் பரவியிருக்கின்ற ஒரு ஆன்மீக இயக்கத்தில் சேர்ந்து பயிற்சி செய்தவர். ஒரு மாதம் அலுவலகத்திற்கு விடுப்பு போட்டு விட்டு, அந்த இயக்கத்தில் ஆசிரியர் பயிற்சியும் முடித்தவர். அந்த இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு ஒரு நாள் அவரைச் சந்தித்தேன். “ஆன்மீக வாழ்வு எப்படி போய்க் கொண்டிருக்கிறது?” என்று விசாரித்தேன். அவர்

“பரவாயில்லை” என்று தாழ்ந்த குரலில் கூறினார். “என்ன ஏதாவது பிரச்சனையா?” என்று விடாமல் கேட்டதும் அவர் “ நான் இப்போது அந்த இயக்கத்தில் இல்லை. பக்தி மார்க்கத்திற்கு வந்து விட்டேன்” என்றார். நான் ஆச்சரியத்துடன் “ஒருமாத காலம் ஆசிரியர் பயிற்சி முடித்து பல ஆண்டுகள் தொடர்ந்து அந்த இயக்கத்தில் இருந்த பின்பு ஏன் பக்திக்கு வந்தாய். காரணம் என்ன?” என்று கேட்டேன். நண்பர் “ஒன்றுமில்லை. தியானத்தில் உள்ளே செல்லச் செல்ல வெறும் சூனியமாகவே இருக்கிறது. எதுவும் புரியவில்லை. பலகால் முயன்றும் அறிய முடியவில்லை. அதனால் தான்” என்றார்.

உள்ளத்தின் உள்ளே செல்லும் போது சூனியம் தான் அதாவது வெறுமை தான் தெரிகிறது. எண்ணம் இல்லாத நிலையைக் கொண்டு வர, கொண்டு வர உள்ளே ஒன்றும் இல்லாத வெற்று நிலை தான் தென்படுகிறது. வேறொன்றும் தெரியவில்லையே என்பதால் மேற்கொண்டு முன்னேற முடியாமல் திரும்பி விடுகின்றனர். புத்தரும் சூனிய நிலையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அவருடைய வழி சூனியத்தின் வழி என்றே சொல்வர். மனதில் உள்ள ஆசை, கோபம், பொறாமை, குரோதம் முதலியவற்றைக் காலி செய்து மனதை வெறுமையாக சூனியமாக ஆக்கினார். மனம் வெற்று மனமாக எண்ணம் இல்லாத நிலையை எட்டியது. அதனால் அவர் சென்ற வழி சூனியத்தின் வழியாகும்.

(இந்த இடத்தில் புரிந்து கொள்வதற்காக மற்றொரு விஷயத்தைக் காண்போம். பகவான் கிருஷ்ணர் வழி பரிபூரண ஏற்பு வழி என்று சொல்வர். உயர்ந்ததோ தாழ்ந்ததோ, குறையுடையதோ குறைவில்லாததோ, பிடித்ததோ பிடிக்காததோ, வசையோ புகழோ எது வந்தாலும் முணுமுணுப்பின்றி வருத்தம் இன்றி ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மை உடையது இந்த வழி. பிராரப்தம் காரணமாக வந்தமைந்த அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொள்வது. இந்த வழியின் மூலமாகவும் இறுதி நிலையை அடையலாம்.)

சூனியம் என்பது எண்ணமோ, சுவையோ, பிடிப்போ இல்லாத நிலை. தியானத்தில் அகத்தின் உள்ளே செல்லச் செல்ல சூனியத்தில் சென்று நின்று விடுகிறோம். அதற்கு அப்பால் ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதனால் சிலர் சூனியமே கடைசி நிலை என்ற முடிவுக்கு வந்து விடுகிறார்கள். பௌத்தத்திலும் சில பிரிவுகள் இதனைக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆதலால் தாயுமானவர்

“பின்னும் முன்னும் கெட்ட சூனியமது என்பர் சிலர்”

என்று அந்த வழியையும் கூறுகின்றார்.

(உண்மையில் சூனியம் என்பதே கடைசி நிலை என்பது சரியானது தானா என்று சிலர் நினைக்கக் கூடும். வேதாந்தத்தில் இதனை மறுத்துள்ளனர். சூனியமே உள்ளது என்பதை யார் அறிவது? உள்ளே ஏதோ ஒன்று அங்கு சூனியமாக உள்ளது என்று அறிந்து கொண்டதால் தான் சொல்ல முடிகிறது. அதனால் சூனியத்தையும் அறிகின்ற ஒருவன் உள்ளே இருக்கிறான். சூனியம் நாம் அல்ல. சூனியத்தையும் கடந்து அவனைத் தான் அறிய வேண்டும் என்று கைவல்ய நவநீதம் தெளிவுபடக் கூறுகின்றது. மேலும் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரம் ஒன்று இருக்கிறது. சூக்கும தேகம், தூல தேகம் இரண்டும் இயங்குவதற்குக் காரண தேகம் ஆதாரமாக இருக்கிறது. அதன் பேரில் தான் இரண்டு தேகங்களும் இயங்குகிறது. அதைப் போல அந்த சூனியமும் ஏதோ ஒன்றை ஆதாமாகக் கொண்டு தான் இருக்கிறது. அதுவே கடைசி நிலை என்றால் ஆதாரம் இல்லாத சூனியம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதது என்று மறுத்துள்ளனர். நண்பர் இந்த தத்துவ விளக்கத்தை எல்லாம் படிக்காததினால் பக்திக்குத் திரும்பி விட்டார். வேதாந்த தத்துவங்கள் கடக்கால் மாதிரி. அவைகளைப் படித்து தெளிந்து விட்டால் எந்த சூறாவளி புயல் வந்தாலும் மனமானது ஆட்டம் காணாது.)

தாயுமானவர் இது வரை இறுதி நிலை என்று எந்தெந்த பிரிவினர்கள் சொல்கின்றனரோ அவைகளை எல்லாம் இந்தப் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். அவர் கூறியுள்ளவை-

1. பஞ்ச பூதங்கள் எல்லாம் ஒடுங்குகின்ற மாயை
2. பொறி புலன்கள் அடங்கும் இடம்
3. மனம், புத்தி, அகங்காரம் ஆகிய அந்தக்கரணங்கள் செயல்படாத நிலை
4. முக்குணங்களைக் கடந்த நிலை
5. நாத வடிவாக உள்ளது
6. விதை நிலையே அனைத்துக்கும் காரணமாவதால் அந்த நிலை
7. இரட்டைகளுக்கு மத்தியில் நிற்கின்ற நிலை
8. உருவம் உடைய நிலை
9. அருவ நிலை
10. பேதங்கள் இல்லாத நிலை
11. அருள் நிலை
12. சூனிய நிலை

இத்தனை வழிகளைக் கூறிக் கொண்டு அவரவர் அந்த நிலையே முதல் என்றும், கடைசி நிலை அடைய வேண்டிய நிலை என்றும் சொல்லிக் கொண்டுள்ளனர் என்பதைக் குறிப்பிட்டு விட்டு,

“பிறவுமே மொழிவர் இவையால்”

என்று இன்னும் இவைகளைப் போன்று பல வழிகளைக் கூறுகின்றவர்கள் உள்ளனர். அதனால் ஆன்மீக பயணத்தில் இறங்குகின்றவன் இவைகளைப் படித்துக் கேட்டால் அவன் எப்படி எடுத்துக் கொள்வான்? அவனது மனம் எந்த நிலையில் இருக்கும் என்பதைக் காட்டுகிறார்.

சமீபத்தில் ஒருவர் புலம்பியதைக் கேட்க நேர்ந்தது. ஒரு நாளைக்கு குறைந்தது 2 அல்லது 3 லிட்டர் தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும் என்று பலரும் சொல்கின்றனர். சிலர் நம்முடைய உடலுக்குத் தண்ணீர் தேவை என்றால் அது கேட்கும். அந்த உணர்வினைப் புரிந்து கொண்டு தண்ணீர் குடித்தால் போதுமானது என்கிறார்கள். சர்க்கரை நோய் என்றதும் இரத்தம் டெஸ்ட் எடுத்து காலா காலத்தில் தவறாமல் மருந்து மாத்திரை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்கின்றனர். சிலர் அப்படி ஒன்றும் தேவையில்லை. உணவிலேயே சரிசெய்து கொள்ள முடியும் என்கிறார்கள். தினமும் நடக்க வேண்டும், நடக்கும் போது கைகளை வீசி வேகமாக நடக்க வேண்டும் என்று சொல்வது சிலர் கருத்து. சிலர் நிதானமாக நடந்தால் போதும் என்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் நடப்பது தேவையில்லை, யோகாசனம் செய்தால் போதுமானது என்கிறார்கள்.

சாப்பிட்டதும் தண்ணீர் குடிக்கக் கூடாது, அரை மணிநேரம் கழித்து தான் நீர் குடிக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். சாப்பிட்டதும் தொண்டையில் நிற்கின்ற மாதிரி உணர்வு இருக்கிறது. தண்ணீர் குடிக்கத் தோன்றுகிறது. என்ன செய்வது? உணவு உண்டதும் நடக்கக்கூடாது. அரை மணி நேரம் சென்ற பின்பே நடக்க வேண்டும் என்கின்றனர். சித்தர் நூலான தேரையர் வாகடத்தில் உணவு உண்டதும் குறுநடை கொஞ்ச நேரம் நடக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. படுப்பதிலும் சிலர் இடது பக்கம் திரும்பி படுக்க வேண்டும் என்றும் மல்லாந்து படுக்கக் கூடாது என்றும் அவரவர் கருத்துகளைச் சொல்கின்றனர்.

நெஞ்சு வலியா இந்த முத்திரையைச் செய்யவும், ரத்தக் கொதிப்பா இந்த முத்திரையைச் செய்யவும், காய்ச்சலா, சளியா இந்த முத்திரையைச் செய்யவும் என்கிறார்கள். மருத்துவரோ உடலில் ஆர்மோன்கள் குறைந்து விட்டது. சத்து மாத்திரைகள் எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்கிறார். சோதிடர்

கிரக நிலை சரியில்லை அதனால் தான் தொல்லைகள் வருகின்றது என்கிறார். வாஸ்து நிபுணர் வீட்டில் வாயு மூலை சரியில்லை, அதனால் தான் வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு உடல் நலம் அடிக்கடி சரியில்லாமல் போகிறது என்கிறார். மாந்திரீகர் கழிப்பு எடுத்து பூசை போடவும் என்கிறார்.

இப்படி அவரவர் கருத்துகளை அள்ளி வீசிக் கொண்டே இருந்தால் கேட்பவன் என்ன ஆவான்? எதைச் செய்வது எதை எடுத்துக் கொள்வது எதை விட்டு விடுவது என்று யோசித்து யோசித்து மூளை தான் குழம்பி விடும்.

அதைப் போலத் தான் ஒருவன் ஆன்மீக பயணத்தில் இறங்கினால் 'நீ அடைய வேண்டிய நிலை' இது தான் என்று ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக ஒரு பாதையைக் காட்டினால் அவன் மனம் எதில் லயிக்கும்? எது சரி எது சீக்கிரத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும்? என்று கணக்கிட்டுப் பார்த்து பார்த்து மனம் அலைபாய்வதோடு குழப்பம் தான் மிஞ்சும். இதையே தாயுமானவர்,

**“பாதரசமாய் மனது சஞ்சலப் படுமலால்
பரமசுக நிட்டைபெறுமோ”**

என்று அழகாகக் காட்டுகிறார். பாதரசம் தரையில் ஒரு இடத்தில் நிற்காது. உருண்டு ஓடி விடும். அதைப் போல மனமானது அவரவர் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டு முடிவுக்கு வர முடியாமல் சஞ்சலப்படுமே அன்றி முடிவான சுகத்தை அடையும் நிஷ்டையை அடையுமோ? அவர் சொல்வதைச் சில நாட்கள் பின்பற்றுவது, பின்பு மற்றொருவர் சொல்வதைச் சில நாட்கள் பின்பற்றுவது, அதற்குப் பிறகு வேறு ஒருவர் சொல்வதைப் பின்பற்றுவது என்று இப்படியே மாறி மாறி பின்பற்றினால் ஒன்றிலும் நிலையான முன்னேற்றம் ஏற்படாது அல்லவா என்று முடிக்கிறார்.

இதிலிருந்து நாம் எந்த முடிவுக்கு வருவது என்பதை நம்முடைய கரங்களிலேயே விட்டு விடுகிறார். இந்த இடத்தில் சுவாமிஜி ஒருவர் வாழ்வில் நடந்ததாக ஒரு சம்பவம் ஒன்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஒருவன் மிகவும் சோம்பேறியாக இருந்தான். எந்த வேலையும் செய்வதில்லை. சாப்பிடுவது, உறங்குவது என்று இருந்தான். அவனுக்கு சுவாமிஜியைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. சுவாமிஜியிடம் அவன் “நான் இறைவனைப் பார்க்க வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டானாம். அதற்கு அவர் “இது

வரையில் எந்த நல்ல காரியத்தையாவது செய்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டாராம். “இல்லை” என்றானாம். அவரோ “கோவிலுக்குப் போய் இருக்கிறாயா?” என்று கேட்டாராம். அவனோ “எங்குமே போவதில்லை. வீட்டினை விட்டுத் தாண்டுவதில்லை” என்றானாம். அவர் “புத்தகம் ஏதாவது படிக்கும் பழக்கம் இருக்கிறதா?” எனக் கேட்டதும், அவனோ “இல்லை. சாப்பிடுவது, தூங்குவது தவிர எதையுமே செய்வதில்லை” என்றானாம்.

உடனே சுவாமிஜி அவனிடம் “நீ முதலில் ஒரு கெட்ட காரியத்தைச் செய்” என்று சொன்னாராம். அருகில் இருந்தவர்கள் ஏன் அப்படி சொல்கின்றீர்கள் என்று கேட்டதற்கு, அவர் “வேடிக்கைக்காக இப்படிச் சொன்னேன். அவன் வாழ்க்கையில் எந்த காரியத்தையும் செய்யாமல் சோம்பேறியாக வாழ்கிறான். ஆனால் கடவுளைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்கிறான். செயல் செய்வதில் நாட்டமே இல்லாதவனாக இருக்கிறான். அந்நிலை மாற்றப்பட வேண்டும். அதற்காக முதலில் ஒரு கெட்ட காரியத்தைச் செய்தால் அதனால் தொல்லை வரும். ஏன் வந்தது என்று சிந்திக்கத் துவங்குவான். அதனால் நல்லதில் பற்று உண்டாகும் வர, நல்லதைச் செய்ய எண்ணம் வரும்.” என்று சொன்னாராம்.

நல்ல விஷயங்களில் மனம் பற்றாமல், லௌகீக விஷயங்களிலேயே டி.வி.சினிமா, செய்தித்தாள்கள், மனைவி மக்கள், நண்பர்களுடன் அரட்டை அடித்தல் இப்படியே பொழுது போக்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் முதலில் ஏதோ ஒரு மார்க்கத்தில் பயிற்சிக்கு வருவது நல்லது. ஆன்மீகத்தில் நுழைந்து விட்ட பிறகு, எது சரியானது எதில் தம்முடைய மனம் லயம் ஆகிறது என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடியும். ஆன்மீகப் பயணத்தில் தேடல் இருந்தால் போதும் அதற்கான குரு அல்லது நல்ல வழியினைக் காட்டுபவர் கிடைப்பார் என்று சொல்வார்கள். அதனால் முதலில் உலகப் பற்றுகளில் சுற்றித் திரிபவர்கள் வீணாகப் பொழுதைக் கழிக்காமல் ஏதாவது ஒரு ஆன்மீகப் பாதைக்குத் திரும்புவதே மிகவும் சிறந்த வழியாகும்.

இந்தப் பாதையும் ஒரு கட்டு போட்டது போல் நம்மைப் பிணைத்து விடாதா? என்று சந்தேகம் வரலாம். விறகு வெட்டி விற்பவர்கள் விடியற்காலை காட்டுக்குச் சென்று விடுவார்கள். மரக் கிளைகளை வெட்டி ஒன்றாகச் சேர்த்து இரண்டு முனைகளுக்கும் அருகில் மரத்தின் ஈரமான நாரினால் கட்டி தலைமேல் எடுத்து வருவார்கள். சந்தைக்கு வரும்போது வெயில் வந்துவிடும். ஈரமான நார் உலர்ந்து விடும். அந்தக் கட்டினை அவிழ்க்க முடியாது. அதனால் அந்த இரண்டு

கட்டுகளுக்கும் அதாவது விறகு கட்டின் மத்தியில் தாம்புக் கயிற்றால் சுற்றி இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு, காலையில் போட்ட அந்த இரண்டு கட்டுகளையும் அப்படியே உருவி எடுத்து விடுவார்கள். பின்பு தாம்புக் கயிற்றையும் பிரித்து விடுவார்கள். அப்படி ஆன்மீகப் பாதை என்ற கட்டு மற்ற கட்டுகளை விடுவிக்க உதவும்.

மேலும் இந்த பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளவற்றை ஆழ்ந்து சிந்தித்து பார்த்தால் ஒரு உண்மை தெரியும். மாயை தான் முதல் என்று அதன் தொடக்க இடத்தை அடைய முயன்றாலும், புலன்களையும் அந்தக் கரணங்களையும் வெளியே செல்லவொட்டாமல் அடக்கினாலும், நாத வடிவத்தை அறிய பயிற்சி செய்தாலும், குணங்களைக் கடந்து செல்ல அப்பியாசம் செய்தாலும், உருவத்தையே பிடித்துக் கொண்ட பக்தியில் திளைத்தாலும், அருவமான நிர்க்குணத்தை உணர தத்துவங்களைப் படித்தாலும், இரட்டைகளின் மத்தியில் நின்றாலும், பேதமற்ற ஒன்றை அடையச் சிந்தித்தாலும் இவை அனைத்தும் அந்த ஆன்மாவினை உணர்வதற்கு வழியை ஏற்படுத்தி விடும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். குணங்களைக் கடந்து விட்டால் சாந்தம் உண்டாகும். பொறி புலன்களை அடக்கி விட்டால் பற்று குறைந்து விடும். இரட்டைகளின் மத்தியில் நிற்கத் தெரிந்து கொண்டால் மனம் இல்லா நிலை வரப்பெறும். உருவமே என்றாலும் அதனுடன் லயமாகும் போது அருவமான நிர்க்குணத்தில் நிற்போம். உலகில் பலதரப்பட்ட மனிதர்கள் வாழ்கின்றார்கள். அதே போல் அவர்கள் பல தரப்பட்ட நூல்களைப் படிக்கின்றார்கள். பலதரப்பட்ட கருத்துகளைக் கேட்கிறார்கள். அதனால் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு கருத்து மனதில் பதிந்து விடுகின்றது. அக்கருத்தினையே இறுதியானதாக நம்பத் தொடங்கி விடுகின்றார்கள். இதன் காரணமாக ஒவ்வொருவரும் இறுதி நிலையை அடைவதில் பல வழிகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியதாகிறது. ஒருவருக்கு உகந்த வழி மற்றொருவருக்கு பிடிபடுவதில்லை.

மலை ஒன்று இருக்கிறது. அதன் உச்சியை அடைய பல வழிகள் இருக்கின்றன. எந்த வழியில் ஏறிச் சென்றாலும் மலையின் உச்சியை அடைந்துவிட முடியும். அவரவர் வசதிக்கு ஏற்றவாறு அந்தப் பாதையைத் தேர்வு செய்கிறார்கள். முடிவில் எல்லோரும் ஒரே இடத்தை அந்த மலை உச்சியை அடைகின்றனர். பசி என்பது எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருந்த போதிலும், அந்த பசியைப் போக்கிக் கொள்ள அனைவரும் ஒரேவிதமான உணவை உண்பதில்லை. அவரவர்க்குப் பிடித்த உணவை உண்கிறார்கள்.

அதைப் போலத்தான் ஆன்மீகத்திலும் அவரவர் மனம் லயம் ஆகிற வழியைத் தேர்வு செய்து அதில் பயணம் செய்கிறார்கள். அவரவர் பயிற்சியின் வலிமைக்குத் தக்கபடி பலன் வந்து அமைகிறது. எப்படியிருப்பினும், கடைசியில் முடிந்த முடிவாக இருப்பதை அடைவதற்கு எந்த வழியில் சென்றாலும் மனம் கடந்த நிலை ஒன்றே அதன் வாயிலாக இருக்கிறது. அந்த வாயிலில் நுழைந்த பின்பே அந்த உயர்ந்த நிலையை அடைய முடியும். செல்லுகின்ற பாதை மனம் கடந்த நிலைக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். மனம் அற்ற நிலை வரப்பெறாமல் முடிவிலும் முடிவான அந்த உயர்ந்த இடத்தை அடைய முடியாது.

இதனாலேயே எல்லா சாத்திரங்களைப் படித்து தெளிந்தாலும், எல்லா இடங்களைச் சுற்றி வலம் வந்தாலும் அந்த இடத்தை அடைய முடியாமல் போய்விடுகிறது. நாம் வட்டத்தின் பாதையிலேயே சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கிறோம். மையத்தை நோக்கிச் செல்வதே இல்லை. மனம் என்பது நமக்குள்ளே இருக்கின்ற ஒன்று. அந்த மனதைக் கடக்க உதவிபுரியும் வழிகளை விடுத்து, வெளியே சுற்றிச் சுற்றி வருவதால் எந்தவிதமான பிரயோசனமும் உண்டாகாது.

ஆக இந்தப் பாடல் கருத்துகள் ஒன்றுக்கொன்று வழிகாட்டுவதாகவும், ஆன்ம நிலையை உணர்வதற்கும் உதவக் கூடியதாகவும் இருப்பதாகும்.

பரிபூரணானந்தம்-7

அந்தகா ரத்தையோர் அகமாக்கி மின்போல்)என்
அறிவைச் சுருக்கினவ(ர்)ஆர்
அவ்வறிவு தானுமே பற்றினது பற்றாய்
அழுந்தவும் தலைமீதிலே
சொந்தமாய் எழுதப் படித்த(து)ஆர் மெய்ஞ்ஞான
சுகநிட்டை சேராமலே
சோற்றுத் துருத்தியைச் சத(ம்)எனவும் உண்(டு)உண்டு
தூங்கவைத் தவ(ர்)ஆர்கொலோ
தந்தைதாய் முதலான அகிலப்ர பஞ்சந்
தனைத்தந்த(து) என(து)ஆசையோ
தன்னையே நோவனோ பிறரையே நோவனோ
தற்காலம் அதைநோவனோ
பந்தமா னதுதந்த வினையை யே நோவனோ
பரமார்த்தம் ஏது(ம்)அறியேன்
பார்க்கு(ம்)இடம் எங்கு(ம்)ஒரு நீக்க(ம்)அற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே. (7)

பள்ளிக்குச் சென்று திரும்பிய பையனைப் பார்த்து தந்தை கேட்டார் “பள்ளியில் பாடம் நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுக்கின்றார்களா? உனக்குப் புரிகிறதா?” என்று. அதற்குப் பையன் “கணக்கு வாத்தியாருக்கு கூட்டல் கணக்கே தெரியவில்லை அப்பா! ஐந்தும் மூன்றும் கூட்டுவதற்கு வலது கையில் ஐந்து விரல்களையும், இடது கையில் மூன்று விரல்களையும் உயர்த்திக் காட்டி, ஒவ்வொன்றாகக் கூட்டிக் காண்பிக்கிறார்” என்றான். பிள்ளைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுக்க ஆசிரியர் விரலைக் கூட்டிக் காண்பித்துப் புரிய வைப்பதைப் பிள்ளைகள் ஆசிரியருக்கே தெரியவில்லை, அவரே விரல்விட்டு தான் கூட்டிப் பார்க்கிறார் என்று நினைத்து விடுகிறார்கள். பிள்ளைகளின் அறியாமையே தவிர ஆசிரியர் குற்றம் அன்று.

அதைப் போலத் தான், நம்முடைய மகான்கள், ஞானம் அடைந்தவர்கள் எல்லாம் மக்களைத் திருத்தவும், அவர்களுக்கு தக்க வழிகாட்டவும் அறிவுரைகள் சொல்கின்ற போது, மக்களிடம் உள்ள குறைகள் தங்களிடம் உள்ளதாகக் காட்டிக் கொள்வர். மற்றவர்களைக்

குறிப்பிட்டு குறை சொல்லமாட்டார்கள். பிள்ளைகள் கணக்கு ஆசிரியரைப் பற்றிச் சொன்னது போல, இந்தக் காலத்தில் அத்தகைய மகான்கள் ஞானம் அடைந்தவர்களின் வாக்கில் குறை இருப்பதாகப் பேசுவரும் இருக்கின்றனர். கொஞ்சமாகப் படித்து விட்டு, புத்தக அறிவை வைத்துக் கொண்டு பேசிப் பெயர் பெற வேண்டும் என்ற நோக்கமே காரணமாகிறது. என் செய்வது? இன்னும் அனேகம் பேர்கள் வீட்டுக்கு வீடு இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் மற்றவர்களைக் குறை சொல்வதையே வேலையாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவரவர் இயல்பு அப்படி.

அடுத்தவரைக் குறைகளைக் கண்டுபிடித்து, அதற்கேற்றவாறு அறிவுரைகள் வழங்கினால் நிச்சயமாக சண்டை சச்சரவு தான் வரும். ஒருவர் நம்மைப் பார்த்து “என்னங்க உங்கள் காலில் ரத்தம் வருகிறதே கவனிக்கவில்லையா? மருத்துவ மனைக்குச் சென்று கட்டுப்போட்டுக் கொள்ளவும்” என்று கூறும் போது நாமும் தவறாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை. ஆனால் அதே மனிதர் நம்மைப் பார்த்து “உங்களுக்கு வாய் அதிகம், எதற்கு எடுத்தாலும் கோபம் வருகிறது, அறிவு வளரவே இல்லை” என்று சொன்னால் நாம் சும்மா கேட்டுக் கொண்டு இருப்போமா? சடாரென்று நான்கு வார்த்தை நறுக்கென்று கேட்போம். தம்மிடம் குறை இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டினால் ‘நல்லது இனி திருத்திக் கொள்வோம்’ என்று எண்ணுகின்ற மனிதர்கள் யாரும் இல்லை என்றே சொல்லிவிடலாம். திரைப்படப் பாடல் ஒன்றில் “குறை தெரியாமல் உறவு கொண்டாலே வாழ்வும் சுவையாகும்” என்று அழகுறப் பாடிய வரிகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

அடுத்தவர்களைக் குறை சொல்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும். அதே சமயத்தில் அவர்களை நல்வழியில் செல்லத் தூண்ட வேண்டும். இதனால் தான் மகான்கள் அந்தக் குறைகள் தம்மிடமே இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டு பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். தனக்கே, தன் மனதுக்கே அறிவுரை சொல்வதைப் போல நமக்குச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கின்றனர். உண்மையில் மகான்களிடம் குறைகள் இருப்பதில்லை, இருக்கவும் முடியாது. இருந்தால் அவர்கள் மகான்களாக இருக்க முடியாது, இது தெரிந்ததே. தாயுமானவர் மட்டும் அல்ல, பட்டினத்தார் இன்னும் பல மகான்கள் இப்படி மக்களை நல்வழிப்படுத்த முயன்று மகான்கள் தம்மிடம் குறைகள் இருப்பதாகக் காட்டி அவைகள் நீங்க இறைவனிடம் வேண்டிக் கொள்வர். அதனைப் பார்த்து நாம் அந்தக் குற்றங்குறைகள் நம்மிடம் உள்ளனவா என்று ஆராய்ந்து அவை நீங்க மகான்கள் கூறிய வழிமுறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

யாராக இருந்தாலும் அதாவது ஏழையாக இருந்தாலும் சரி அல்லது பணக்காரனாக இருந்தாலும் சரி, வேலை செய்பவராக இருந்தாலும் சரி அல்லது வேலை செய்யாமல் சுற்றித் திரிபவராக இருந்தாலும் சரி, மனமானது சலிப்புத் தன்மையை அடையும். ஒரு பொருள் கிடைக்கும் வரையில் அந்த நினைவிலேயே சுற்றித் திரியும். கிடைத்து விட்ட பின்பு சலித்து விடும். வாழ்வில் எத்தனை கிடைத்தாலும் சலிப்பு என்பது போய்விடுவதில்லை. இதில் யார் என்பது முக்கியம் அல்ல, எந்த அந்தஸ்தில் இருக்கிறார்கள் என்பதும் முக்கியம் அல்ல. அனைவருக்கும் மனம் இருக்கிறது. மனம் இருக்கின்ற வரையில் அது சலிப்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டே இருக்கும். அது மனதின் இயல்பு.

பட்டினத்தார் பல இடங்களில் தன் நெஞ்சுக்கு அறிவுரை சொல்வது போலப் பாடியுள்ளார். வெயில் எவ்வளவு கடுமையாகக் காய்ந்தாலும் மக்கள் சமாளித்துக் கொள்கின்றனர். ஆனால் குளிர் வாட்டினால் தாங்க முடிவதில்லை. குளிர் பனி வந்தால் உடுக்க கிழிந்த ஆடையாவது இருக்கிறது. தினமும் பசிக்கிறது. பசி எடுத்தால் பிச்சை என்று கேட்டுப் போனால் உணவிட எல்லா வீடுகளிலும் எப்படியும் சாப்பாடு இருக்கிறது. (இது அந்தக் காலத்தில் சொல்லப்பட்டது. இதை மனதில் பதிய வைத்துக் கொண்டு இக்காலத்தில் யாரும் இருக்கின்ற வீட்டைத் துறந்து சென்று விடக்கூடாது. இப்பொழுதெல்லாம் பிச்சை என்று கேட்டால் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்பவர் தான் இருக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்தாலும் பரவாயில்லை, சிலர் கடுமையான வார்த்தைகளால் ஏசுபவர்களும் இருப்பது தெரிந்த விஷயமே.)

தொடர்ந்து பட்டினத்தார் பேசுகின்றார்---குளிர் வாட்டினால் உடுக்க கந்தை துணி, பசிக்கு பிச்சை எடுத்தால் சோறு கிடைத்து விடுகிறது, வேறு என்ன வேண்டும்? ஒருகால் எப்பொழுதாவது காமத்தின் நினைவு எழுமாயின் வீதிகளிலே நல்ல விலைமாதர் இருக்கின்றனர். வயிற்றுப் பசிக்கு உணவும், மனதின் காமப் பசிக்குத் தேவையான வழியும் இருக்கையில், மனமே! இந்த பூமியில் என்றைக்கும் நீ; முணுமுணுத்தவாறு ஏன் சலித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?

சீதப் பனிக்குண்டு சிக்கெனக் கந்தை தினம்பசித்தால்
நீதுய்க்கச் சோறு மனைதோறும் உண்டு நினைவெழுந்தால்
வீதிக்குள் நல்ல விலைமாதர் உண்டிந்த மேதினியில்
ஏதுக்கு நீசலித் தாய்மன மேஎன்றும் புண்படவே.

இதில் சொல்கின்ற குறைகள் எல்லாம் நம்மைப் போன்ற மக்களிடம் தான் உள்ளன. ஆனால் மக்களைப் பார்த்து “இந்த குறைகள் உள்ள தாங்கள் முன்னேற்றம் அடைய முடியாது. சலிக்கின்ற உங்கள் மனதுக்கு ஆறுதல் சொல்கின்றேன்” என்று நேரடியாக அறிவுரை சொல்லவில்லை. பிறரிடம் குறை காண்பது மகான்கள் வழியன்று. அந்தக் குறைகள் தம்மிடம் இருப்பதாகக் காட்டி, தனக்கே ஆறுதல் சொல்வது போல் நமக்கெல்லாம் அறிவுரை சொல்வார்கள்.

இதைப் போலத் தான் தாயுமானவரும் இந்தப் பாடலில் குறைகள் தம்மிடம் இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்கிறார். அவர் மகான். அவரிடம் குறைகள் இருக்குமா இருக்காதா என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். குறைகள் இருக்குமாயின் அவர் மகானாக இருக்க முடியாது என்பதும் தெரியும். இருப்பினும் மற்றவர்களைத் திருத்த இந்த வழியைக் கையாள்வது மகான்களின் வழக்கம். இதனை மனதில் கொண்டு பாடல் கருத்தினைக் காண வேண்டும்.

**“அந்தகா ரத்தையோர் அகமாக்கி மின்போ(ல்)என்
அறிவைச் சுருக்கினவ(ர்)ஆர்”**

களிமண்ணால் ஒரு பொம்மையைச் செய்தால் அந்த பொம்மை முழுவதும் களி மண் தான் நிறைந்திருக்கும். அதைப் போல அஞ்ஞானம் என்கின்ற அறியாமை ஆகிய இருளைக் கொண்டு ஒன்றைச் செய்து வைத்திருக்கிறார்களாம். அது தான் எனது மனம் என்கிறார் தாயுமானவர். படிக்கும் போதே நம்புகின்ற மாதிரி இருக்கிறதா? அந்த மனம் நம்முடையது தான். மக்கள் அஞ்ஞான இருளில் சுழன்று கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றார். தந்தை மகனைப் பார்த்து “முட்டாளாக இருக்கிறாய்” என்று சொன்னால் உடனே மகனுக்குக் கோபம் வந்துவிடும். அதற்காக தந்தை மகனிடம் “என்னைப் போலவே முட்டாளாக இருக்கிறாய்” என்று சொன்னால், மகனுக்கு உடனடியாக கோபம் வருவதில்லை. அப்பாவும் முட்டாள் தான் அதற்கு அடுத்தது தான் நான் என்று எதிர் பேச்சில் கோபம் இல்லாமல் பேசுவான்.

தாயுமானவரும் அப்படி அறியாமையால் செய்த மனம் என்னிடம் இருக்கிறது. களிமண்ணால் ஆன பொம்மை வெயிலினால் வெடிப்பது போல் அடர்ந்த இருளாகிய அந்த மனதில் எப்பொழுதாவது மின்னலைப் போல அறிவு வெளிப்படுகிறது என்கிறார். இந்த உதாரணத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். மின்னல் தினந்தோறும் தோன்றுகிறதா? தினமும் மழை பெய்து கொண்டிருந்தாலும் தினமும்

மின்னல் தோன்றுவதில்லை. அறிவும் அதைப் போல எப்பொழுதாவது தோன்றுகிறதாம். அடிக்கடி பார்ப்பவை தான் அறிவில் நிற்கும். போஸ்ட்மேன் தினந்தோறும் நாம் வசிக்கும் வீதி வழியே போய்க்கொண்டிருப்பதைக் காண்பதால், பார்த்தவுடன் அவர் யார் என்று அறிவில் தெரிந்து விடும். போஸ்ட் ஆபிசில் வேலை செய்யும் குமாஸ்தா தெரு வழியே வந்தால் சட்டென்று யார் என்பது தெரியாது. ஏன்? அவரை நாம் அடிக்கடி சந்திப்பதில்லை. அதைப் போல அறிவும் மின்னலைப் போல் கண நேரத்தில் வந்து போய் விடுமானால் அந்த அறிவில் என்ன திறன் இருக்கும்? மின்னல் என்பது ஒரு கணத்தில் வெளிப்பட்டு மறைந்து விடுகின்ற தன்மை உடையது. அறியாமையால் செய்யப்பட்ட மனதில் ஒரு கணம் அறிவு தோன்றி மறைந்து விடுகிறதாம். தொடர்ந்து அறிவு அந்த மனதில் குடிகொள்ளவில்லை. அதனால் அந்த அறிவைக் கொண்டு எதையாவது சாதிக்க முடியுமா?

அடுத்து, மின்னல் என்ன பெரியதாகவா தோன்றுகிறது? ஐம்பது அடி அகலத்தில் தோன்றுகிறதா என்ன? கீற்று போல தெரிகிறது. அதைப் போல அறியாமையாகிய மனதில் அறிவும் கீற்று போல் தான் வெளிப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட அறிவு ஆழமானதாக இருக்க முடியாது. மேலும், அந்த அறிவில் எதை அறிய வேண்டுமோ அதை அறிவதற்கான ஆர்வமும் எழாது. தொடர்ந்து அறிவு நீடிக்குமேயானால் ஏதாவது கற்க வேண்டும் என்று தோன்றலாம். மின்னலைப் போலக் கணநேரம் வந்து போய்விடுவதால் அந்த அறிவில் என்ன சிந்தனை தோன்றும்?

தாயுமானவர் அறியாமையைக் கொண்டு செய்த மனம் அதில் மின்னல் போல் எப்பொழுதாவது அறிவு தோன்றுகின்றது என்று பாடுகின்றார். மின்னல் கண நேரத்தில் தோன்றி மறைந்து விடுவதாகும். ஒன்று வெளிச்சமே வராமல் இருந்தாலும் இருளிலேயே இருந்து பழகி விடுவோம். தொடர்ந்து இருளில் இருந்தாலும் அதில் மிகச் சிறிதளவு தெரிய ஆரம்பித்துவிடும். அதனைக் கொண்டு எந்த பொருள் எங்கே இருக்கிறது என்பதை உணர முடியும். பிரகாசம் மிகவும் அதிக அளவில் வந்து சட்டென்று மறைந்து விட்டால் ஒன்றையுமே பார்க்க முடியாமல் மறைந்த அந்தக் கணத்தில் ஏற்கெனவே இருந்த இருட்டைக் காட்டிலும் கும்மிருட்டாக ஆகிவிடும். கண்கள் பார்க்கின்ற சக்தியைக் கூட சற்று நேரத்திற்கு இழந்து விடும். இதனால் மேலும் மனம் வருத்தம் ஏற்படத்தான் செய்யுமே தவிர மின்னல் போல் பிரகாசம் வந்ததே என்று சந்தோஷப்பட இயலாமல் போகும். ஏன் எனில் நிரந்தரமாக பிரகாசம் இருந்தாலாவது அதில் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். அது தான் கண நேரத்திற்கு வந்து போய் விடுகிறதே.

இங்கே கம்பன் காட்டும் உதாரணம் ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. “கண்ணிலாதான் பெற்று இழந்ததைப் போல” என்று ஒரு இடத்தில் கூறுவான். பிறவியிலேயே கண்கள் இல்லாதவன் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கண்கள் வரப்பெற்று உலகினைக் கண்ட அந்தக் கணத்தில் மறுபடியும் பார்வை இழந்து விட்டால் எப்படியிருக்கும்? அதைப் போல இருந்தது என்று கம்பன் பாடுவான். மனமோ அஞ்ஞானை இருளைக் கொண்டு செய்தது. அதில் எப்பொழுதாவது மின்னல் போல் அறிவு வெளிப்பட்டு கணத்தில் மறைந்து விடுகிறது என்றால் ‘வந்தது கண நேரத்தில் போயிற்றே’ என்று எந்த அளவுக்கு துன்பப்படுவோம் என்பதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இங்கே மற்றொரு விஷயத்தையும் கவனிக்க வேண்டும். மின்னல் அதிக வெளிச்சத்துடன் தோன்றுவது. சாதாரண வெளிச்சத்தில் தான் பார்க்க முடியும். குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் வெளிச்சம் மிகவும் பிரகாசமாக இருக்குமாயின் பார்க்கவும் முடியாது. சாலையில் வண்டி ஓட்டிச் செல்லும் போது எதிரே வருகின்ற வாகனத்தில் எரிகின்ற பல்புகள் தற்காலத்தில் மிகவும் கண்ணைக் கூசுகின்ற படி அமைத்து இருப்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. மிக அதிகமான பிரகாசத்தினால் எதிரே வரும் அந்த வாகனத்தில் பக்கத்தில் எவ்வளவு இடம் உள்ளது என்பதையோ அல்லது யாராவது நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார்களா என்பதையோ கூட பார்க்க முடிவதில்லை.

வாகனத்தில் எரிகின்ற பல்புகளின் வெளிச்சமே இப்படி என்றால் மின்னல் தோன்றும் போது மிக மிக அதி பிரகாசம் வெளிப்படுகிறது. அந்த வெளிச்சத்தில் எதைப் பார்ப்பது? சூரியனை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதைப் போலத்தான். இதே போல அஞ்ஞானத்தால் செய்யப்பட்ட மனதில் மின்னல் போல் கண நேரத்திற்கு அறிவு பளிச்சிட்டால் அந்த பிரகாசமான அறிவைக் கொண்டு கண நேரத்திற்குள் என்ன அறிந்து கொள்ள முடியும்? இந்த அளவுக்கு எதையும் அறிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு அறிவைச் சுருக்கியவன் என்று சொல்வதோடு, என்னைப் போல கண நேர அதி பிரகாசமான மின்னலைப் போல வேறு யாராவது அறிவைச் சுருக்கியவர்கள் உலகத்தில் உண்டா? என்றும் கேட்கிறார் தாயுமானவர்.

**“அந்தகா ரத்தையோர் அகமாக்கி மின்போ(ல்)என்
அறிவைச் சுருக்கினவர்)ஆர்”**

உண்மையில் தாயுமானவர் அப்படி இல்லை. உலகில் வாழும் நாம் எல்லாரும் இப்படி இருக்கிறோம் என்பதைக் காட்டவே தன்மீது குறை இருப்பதாகக் காட்டுகிறார். தினமும் எதை எதையோ படிப்பதனால் அல்லது பழகுவதனால் அறிவு வளர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது என்று நாம் கருதுகிறோம். இரண்டாம் உலகப் போரின் போது போர் வீரர்களின் அறிவுத் திறன் எந்த அளவுக்கு இருக்கிறது என்று ஒரு ஆராய்ச்சி நடந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த சமயத்தில் வெளிப்பட்ட தகவல் ஐன்ஸ்டீன் போன்ற விஞ்ஞானிகளின் மூளை வளர்ச்சித் திறனை பதினைந்து சதவிகிதம் கூட தாண்டவில்லை என்பதே. விஞ்ஞானிகள் மிகப் பெரும் அறிவுத் திறனும், மன ஒருமைப்பாடும் கொண்டவர்கள். சதா சர்வ காலமும் ஆய்வுக் கூடத்திலேயே காலம் கழிப்பவர்கள். அவர்களே பதினைந்து விழுக்காடு தான் என்றால் நாம் அரை சதவீதம் கூட இருப்போமா என்பது சந்தேகமே.

இத்துணை மிக மிகச் சிறிய அளவு அறிவைக் கொண்டு வாழுகின்ற நாட்களில் போடுகின்ற ஆட்டம் சொல்லி மாளாது. பகவத் கீதையில் 16-ஆம் அத்தியாயத்தில் பகவான் இதையெல்லாம் அழகாக எடுத்துரைக்கிறார். தெய்வ சம்பத்து, அசுர சம்பத்து என்று பிரித்துப் பேசுகின்றார். அசுர இயல்புடையவர்கள் “இந்தத் திரவியம் இக்காலத்தில் என்னால் அடையப்பட்டது, இந்த விருப்பத்தை நான் சீக்கிரம் பெறுவேன், இத்திரவியம் என் வீட்டில் முன்னரே இருக்கின்றது, இனி இத்திரவியமும் எனக்கு வந்து சேரும். இந்த சத்துரு என்னால் கொல்லப்பட்டான், இனி மற்ற சத்துருக்களையும் கொன்று விடுவேன், நான் ஆளுபவன், நானே போகங்களை அனுபவிப்பவன், நான் எல்லாம் அடையப் பெற்றவன், நான் வலிமை உள்ளவன், நான் சுகம் உடையவன், நான் செல்வம் உடையவனாயும், உயர்குலத்து உதித்தவனாயும் இருக்கின்றேன். எனக்கு சமமானவன் வேறு எவன் இருக்கின்றான்? யாகம் செய்வேன், தானம் கொடுப்பேன், அதனால் மகிழ்வேன் என்று அசுரத் தன்மையர் அறிவின்மையால் மோகம் அடைந்தவர் ஆவர்” என்று காட்டுகிறார்.

ஆக இந்தப் பாடலின் முதல் வரியில் தாயுமானவர் பாடுவதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்னவெனில், நாம் பெற்றிருக்கின்ற அறிவு ஒன்றும் பெரிய அளவில் இல்லை என்பதையும், அதில் அகங்காரம் கொண்டு அலையலாகாது என்பதையும் உணர்ந்து திருந்துவதும் நம் நிலையை நாம் என்றைக்கும் மறக்கக் கூடாது என்பதுமே.

தாயுமானவர் இந்தப் பாடலின் முதல் வரியில் அஞ்ஞானத்தைக் கொண்டு செய்த மனம் என்றும், அதில் எப்பொழுதாவது

மின்னல் போல் அறிவு வெளிப்படுகின்றது என்றும் குறிப்பிட்டார். அப்படி அறிவு மின்னல் போல் மிக மிக மிகச் சிறிய அளவிலே வெளிப்பட்டாலும், அதன் பின்னணியில் அஞ்ஞானமே இருப்பதால் அந்த அறிவைக் கொண்டு ஆற்றுகின்ற செயல்கள் எல்லாம் எப்படி இருக்கும்? பற்றினை உண்டாக்குவதாகவே இருக்கும். செயல்கள் செய்வதால் பற்று உண்டாகின்றது என்பதால் செயல்களைச் செய்யாமலே இருந்து விடலாமா? அல்லது இருக்கத்தான் முடியுமா? இந்த இடத்தில் செயல்களைப் பற்றி சாத்திரங்களில் சொல்லியிருப்பதைச் சற்று சிந்தனை செய்தால் இந்தப் பாடலுக்கான அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்வதுடன் கூடுதலாக தெளிவு கிடைக்க உதவியாக இருக்கும்.

கர்மம் இரண்டு வகைப்படும். அவை 1. விகித கர்மம் 2.நிஷித்த கர்மம் என்பன. அதாவது செய்யத் தக்க கர்மங்கள் மற்றும் விலக்கத் தக்க கர்மங்கள் என்று சொல்லலாம். [Dos and Donts]. இயல்பாக செய்யப்படும் கர்மங்கள் அதாவது நடத்தல், குளித்தல் முதலியவை கர்மங்கள் அல்ல, இவைகளை உதாசீனக் கிரியைகள் என்பர்.

மேற்குறிப்பிட்ட இருவகை கர்மங்களில் விகித கர்மம் தனக்குள்ளே நான்கு வகைப்படும். 1.பிராயச்சித்தம் 2.காமியம் 3.நைமித்தியம் 4.நித்தியம் என நான்காகும்.

பாவம் நாசமாவதற்காக செய்ய வேண்டும் என்று சாத்திரங்களில் சொல்லியிருக்கின்ற கர்மம் பிராயச்சித்த கர்மம் எனப்படும். சந்நியாசி பொருளைச் சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று சாத்திரம் சொல்கிறது. ஆனால் ஒரு சந்நியாசி பொருளைச் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டால் அது பாவம் ஆகிறது. சாத்திரத்திற்கு விரோதமாக, சாத்திரம் செய்யக்கூடாது என்று விலக்கி வைத்திருக்கும் கர்மத்தைச் செய்வது பாவத்தைத் தந்துவிடும். சேர்த்து வைத்த பொருள்களைத் தியாகம் செய்து விடுவதும், மூன்று நாட்கள் உபவாசம் இருப்பதும் செய்வதால் அந்த பாவம் கெடும். இது பிராயச்சித்த கர்மம்.

பயனைக் கருதி செய்கின்ற கர்மம் காமியம் எனப்படும். சுவர்க்கம் கிடைக்க வேண்டும், புண்ணியம் கிடைக்க வேண்டும், வயதானவர்களுக்கு உதவினால் தான் வயதான காலத்தில் யாராவது உதவி செய்வார்கள் என்று செய்கின்ற செயல்கள், வேள்விகள், பூசைகள் முதலியவை. புத்திரன் பிறக்க வேண்டும் என்று செய்கின்ற வேள்விகள் போன்றவையும் இதில் அடங்கும்.

ஒரு கர்மத்தைச் செய்யாததினால் பாவம் வரும். அதே சமயத்தில் அந்த கர்மத்தைச் செய்வதால் புண்ணியம் உண்டாகாது. அந்த கர்மம் எப்பொழுதும் செய்ய வேண்டும் என்பதாக இல்லாமல் ஏதாவது காரணத்தை முன்னிட்டு செய்வதாக இருப்பது. அந்தக் கர்மம் நைமித்திகம் எனப்படும். சூரிய சந்திர கிரகண காலங்களில் செய்ய வேண்டிய சிராத்தம் முதலான கர்மங்கள். மரியாதைக்கும் வணக்கத்துக்கும் உரியவர்கள் வரும் போது எழுந்து நிற்பது முதலான செயல்கள் இவ்வகையில் அடங்கும்.

ஒரு கர்மத்தைச் செய்யாததினால் பாவம் உண்டாகும். அதே சமயத்தில் அதைச் செய்வதால் புண்ணியம் உண்டாகாது ஆனால் எப்பொழுதும் செய்ய வேண்டும் என்பதாக விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் அது நித்தியம் எனப்படும். சந்தியாவந்தனம், இறை வழிபாடு முதலான கர்மங்கள் நாள்தோறும் செய்யப்பட வேண்டியவை.

ஒருவன் மதிமயக்கத்தினால் விலக்க வேண்டிய (நிஷித்த) கர்மங்களைச் செய்து விட்டால், அந்த தோஷத்தை நிவர்த்தி செய்வதற்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும். ஒருவன் இந்த பிறவியில் விலக்கி வைக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யவில்லை என்றாலும், கடந்த பிறவிகளில் செய்த பாவத்தைப் போக்குவதற்காகவும் பிராயச்சித்தம் செய்தல் வேண்டும். அதிலும் இருவை உண்டு. 1. அசாதாரணம் 2. சாதாரணம் ஆகும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட பாவத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்வதற்காக சாத்திரத்தினால் விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்த கர்மம் அசாதாரணம் எனப்படும். முன்பே படித்தோமே-- சந்நியாசி பொருளை சேர்த்தால் அந்த பாவத்தை நிவர்த்தி செய்ய சேர்த்த பொருளைத் தியாகம் செய்து உபவாசம் இருத்தல் இந்த வகையைச் சேரும்.

பொதுவாக எல்லா பாவங்களையும் நிவர்த்திக்க சாத்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்தம் சாதாரணம் ஆகும். அது கங்கையில் குளித்தல், பகவானின் நாம ஜெபம் முதலானவைகள்.

அதாவது இந்த பாவம் என்று தெரிந்து விட்டால் அதை போக்குவதற்கு அசாதாரணப் பிராயச்சித்தம் செய்தல் வேண்டும். அதனால் அந்த பாவம் மட்டும் நீங்கும். மற்ற பாவங்கள் இருந்தால் அவைகள் நீங்காது. பாவம் இது என்று தெரியாமல் கடந்த பிறவிகளில் செய்த பாவங்களை நிவர்த்திக்க சாதாரணப் பிராயச்சித்தம் செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறாக கர்மங்களைப் பற்றி சாத்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது.

இதையெல்லாம் படித்து அறிகின்ற போது ஒன்று தெரிய வரும், கர்மம் இல்லாமல் வாழ்க்கை என்பது கிடையாது என்ற உண்மை, கர்மங்களைச் செய்வதால் புண்ணிய பாவம் வந்து சேரும் என்பது தவிர்க்க முடியாதது.

வாழ்வும் செயலும் பின்னிப் பிணைந்தது. இதனைப் பின்வருமாறு எளிதாகவும் விளக்கலாம். கண்ணுக்கு வேலை காண்பது. நாக்குக்கு வேலை பேசுவது, சுவை அறிவது. மூக்குக்கு வேலை முகவர்வது, வாசனையைக் கிரகிப்பது. இப்படி ஒவ்வொரு புலனுக்கும் ஒரு வேலை இருக்கிறது. மனதிற்கு வேலை சிந்தனை செய்வது. புத்திக்கு வேலை தீர்மானிப்பது. எந்த வேலையையும் புலன்களால் செய்யாமல் சும்மா அமர்ந்திருக்கும் போது கூட மனதினால் எதையாவது சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். புலன்கள் வேலை செய்யவில்லை என்றாலும் மனம் வேலை செய்து கொண்டுள்ளது.; நனவில் நாம் எந்த வேலையும் செய்யாமல் சும்மா இருக்கிறோம் என்று ஒரு கணமும் இருக்காது. மனம் எப்போதும் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறதே அதனால் அப்படி சொல்ல முடியாது. அப்படியானால் வாழ்க்கை என்பது கர்மம் இல்லாமல் இருக்க முடியாது என்பது இப்போது தெளிவாகி இருக்கும்.

இந்தக் கர்மத்திலிருந்து விடுபடுவது என்பது முடியாத செயல். ஒரு கர்மத்திலிருந்து விடுபட வேண்டுமானால் அதை முழுமையாக மிச்சம் மீதியில்லாமல் அனுபவித்து விட்டால் தெவிட்டுதல் உண்டாகி அதிலிருந்து விடுபடலாம். அல்லது அந்தக் கர்மத்திற்குப் பதிலாக மனதை மற்றொரு கர்மத்தில் திசை திருப்பி விட்டு விடலாம். அல்லது ஞானம் வந்து விட்டால் கர்மங்களினால் எந்தவித பயனும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து விடுவதால் கர்மம் நின்று விடலாம். எப்படி யிருப்பினும் ஒரு கர்மம் விடுபட்டாலும் மற்றொரு கர்மம் இருக்கத்தான் செய்யும். கர்மத்தைச் செய்யாமல் விட்டு விட்டால் தேகத்தைக் காப்பது கூட முடியாததாகி விடும் என்று பகவான் கீதையில் கூறியிருப்பதை இங்கே நினைவுபடுத்திக் கொள்வது உசிதமாக இருக்கும். கர்மத்தை விட முடியாது என்பதால் அந்தக் கர்மங்களைச் செய்வதால் வரும் வினைப்பயன்களை எப்படி தவிர்ப்பது? என்பதற்கே பகவான் கிருஷ்ணர் கீதையில் கர்மயோக வழியைக் காட்டி அருளினார்.

கர்மங்கள் செய்யப்படுவது அஞ்ஞானத்தினால் தான். ஞானம் வந்தால் கர்மங்களினால் பந்தமே உண்டாகும் என்பதை உணர்ந்து கர்மயோக வழியில் செல்லலாம், அதனால் வினைப் பயன்கள் பாதிப்பை ஏற்படுத்தாமல் போய்விடும். கர்மம் இருக்கும், வினைப்பயன் பாதிக்காது.

அஞ்ஞானத்தினால் கர்மங்களைத் தொடர்ந்து செய்கின்ற பொழுது அதனால் பற்று உண்டாகிறது. பற்று கொண்டு கர்மத்தைச் செய்யும் பொழுது வினைப்பயன் வந்து சேர்கிறது. ஏற்கெனவே செய்த கர்மங்களின் பயனே இன்றைய வாழ்க்கையில் நாம் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பது என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கின்றனர். நாளை நீ எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறாயோ அதற்கேற்ப இப்பொழுதே நல்ல கர்மங்களைச் செய்து கொள் என்கின்றனர். ஆக முன்னர் செய்த கர்மங்களின் விளைவு தான் இன்றைய வாழ்க்கை என்றால், இந்த நாளில் செய்கின்ற கர்மங்களின் விளைவு தான் நாளை வாழ்க்கை என்பதில் சந்தேகம் கொள்ளலாகாது.

அப்படியானால் பற்றுடன் செய்கின்ற கர்மங்களின் பலன் திரும்ப வந்து நம்மை அடைகின்றன. இன்று என்னை வேண்டுமென்றே குறை கூறி வீட்டில் உள்ளவர்கள் அடக்கி ஆள்கின்றார்கள் என்றால், நான் சென்ற பிறவிகளில் இதே வேலையைச் செய்திருப்பேன். அதனால் இன்னறைய பிறவியில் யாருக்கும் தொல்லை கொடுக்கக் கூடாது என்று நடந்து கொண்டாலும், பிறரால் தொல்லை வருகிறது என்றால் முந்தைய பிறவிகளில் நான் மற்றவர்க்கு தொல்லை கொடுத்திருப்பேன். என்ன பயிர் செய்கிறோமோ அது தான் விளையும். சோளத்தைப் பயிரிட்டு விட்டு, கரும்பு விளையவில்லையே என்று அங்கலாய்ப்பதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது? என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

ஆக, கர்மங்களைச் செய்து விட்டால் அதன் பலன் வந்தே தீரும். இதைத் தான் விதி என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகிறோம். விதி என்பது வேறொன்றும் இல்லை. நமக்கு வரவேண்டிய பலன்களின் பட்டியல் வரிசையாக ஓரிடத்தில் பதிவு செய்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதைத் தான் நம் தலையில் விதியாக பதிவாகி இருப்பதாக சொல்கின்றனர். இதைக் குறிப்பிட்டே தாயுமானவர் அடுத்த வரிகளில் பாடுகின்றார்.

**“அவ்வறிவு தானுமே பற்றினது பற்றாய்
அழுந்தவும் தலைமீதிலே
சொந்தமாய் எழுதப் படித்த(து)ஆர்”**

இந்த தலையெழுத்தைப் யார் படிக்க முடியும்? படித்துத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவே சோதிடர்களையும், சாமியார்களையும் அணுகுகின்றோம்.

இந்த பாடலின் வரிகளிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால், விதி என்பது கர்மங்களின் பயன்கள் நம்மைத் தாக்குவதே என்பது. அந்தக் கர்மங்களைப் பற்றுடன் செய்கின்ற பொழுதே பலனானது உண்டாகிறது. அது விடாமல் நம்மைப் பற்றிக் கொள்கிறது. யாராக இருந்தாலும் இதிலிருந்து தப்பிக்க முடியாது. ஞானம் அடைந்த ஞானிகளாக இருந்தாலும், அவர்களும் கடந்த கால வினை என்கின்ற சஞ்சித வினை, எதிர்கால வினை என்கிற ஆகாமிய வினை ஆகிய இரண்டு வினைகளில் இருந்து தான் விடுபடுகின்றார்கள். நிகழ்கால வினை என்கின்ற பிரார்த்த வினையை அவர்களும் அனுபவித்தே ஆகவேண்டும். செயல் இன்றி வாழ்வு இல்லை என்கிற போது, செயலின் பலன் நம்மைப் பாதிக்காதிருக்க, கர்மயோகத்தைப் பின்பற்றி செய்தால் விதி என்பது எழுதப்படாமல் போய்விடும் அல்லவா!

தாயுமானவர் இந்தப் பாடலில் தொடர்ந்து அவரை மையமாக வைத்து நமக்கு எல்லாம் அறிவுரை வழங்கி வருகிறார். மகான்கள் பிறரைக் குறை சொல்வதைத் தவிரித்து விடுவர். அந்தக் குறைகள் தம்மிடமே இருப்பதாகத் தான் பாடல்களைப் பாடுவர் என்பதை மனதில் கொண்டு இந்தப் பாடலைப் படிக்க வேண்டும்.

மனிதனாகப் பிறந்து விட்டால் கண்டிப்பாக துயரம் இல்லாமல் இருக்க முடியாது. இந்த உலகம் இன்பமும் துன்பமும் நிறைந்ததே. இன்பம் மட்டும் வேண்டுமானால் சொர்க்கம் செல்ல வேண்டும். துன்பம் மட்டும் என்றால் நரகம். ஆகவே இன்ப துன்பம் நிறைந்த இந்த உலகில் பிறந்து விட்டு துயரம் அடையாமல் இருக்க முடியாது. அப்படியானால் துயரத்தைப் போக்கிக் கொள்ள முடியாதா என்று கேட்கலாம்.

வீட்டில் அனைவரும் தொலைக்காட்சியில் வால்பூம்--சப்தம் அதிகமாக வைத்து நாடகம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். நமக்கு அது பிடிக்கவில்லை. வெளியே அல்லது வேறு அறைக்கு செல்லும் சூழ்நிலை இல்லை. என் செய்வது? அவர்களிடம் சப்தத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளச் சொன்னால் பிரச்சனை வரும். அதனால் நாம் அந்த சப்தத்திலிருந்து நினைவை வேறு ஒன்றில் மாற்றி படிப்பதோ எழுதுவதோ செய்து நம் வேலையை நாம் கவனிக்க ஆரம்பித்து விட்டால் சற்று நேரத்தில் அந்த சப்தம் நம்மை பாதிக்காது.

எங்கள் தெருவில் வசிக்கும் நண்பர் ஒருவர் கூறியது-- அவரது மனைவி தேவையற்ற விஷயங்களில் எல்லாம் ஏதாவது பேசி, திட்டிக் கொண்டே இருப்பாராம். அவர் வெறுமனே அங்கே தான்

அமர்ந்திருப்பாராம். ஆனால் காது கொடுத்து கேட்பதைத் தவிர்த்து, மனதை வேறு எங்கோ ஒன்றில் ஈடுபடுத்தி விடுவாராம். இவருக்கோ காது கொடுத்து கேட்டால் தான் ஏதாவது சொல்ல வேண்டி வரும். பிரச்சனை வளர்வதற்கு வழிவகுத்துவிடும். மனைவிக்கு தான் பேசுவதைக் கணவன் எதிர்க்காமல் கேட்பதாக நினைப்பாள். அதில் அவளுக்கு ஒரு திருப்தி. எப்படியோ சண்டை தவிர்க்கப்பட்டு விடும் என்பார்.

துன்பம் வரத்தான் செய்யும். அதைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தால், அந்த நினைப்பு தான் துன்பத்தைப் பலமடங்கு அதிகமாக்கிவிடும். துன்பம் என்னவோ சிறியதாகக் கூட இருக்கலாம். அது நமக்கு ஏன் வந்தது என்று அசைபோடும் போது தான் அது பெரிதாகி விடும். விளையாட்டு வீரர் ஒருவருக்கு உடல் நிலை மிக மோசமாக பாதிப்பு ஏற்பட்டு, வெளியிலிருந்து பெறப்பட்ட ரத்தம் அவரது உடலுக்குள் செலுத்தப்படும் நிலை வந்தது. அப்படி ரத்தம் செலுத்தியதன் பின்பு, எய்ட்ஸ் நோய் அவரைத் தாக்கிவிட்டதாம். அவரிடம் எந்தவிதமான தீய பழக்கங்களும் இல்லையாம். ரசிகர்களின் கூட்டம் உங்களுக்கு இது வரலாமா? ஏன் வந்தது? என்று வருத்தப்பட்டு தகவல்கள் அனுப்பினார்களாம். அவர் அதற்கு சொன்னாராம்--நமக்கு ஏன் வந்தது? என்று இறைவனிடம் கேட்க முடியாது. ஏனெனில், எனக்கு மிகப் பெரிய புகழ் வந்தது. அப்போது ஏன் வந்தது என்று கேட்கவில்லை. பணம் குவிந்தது. அப்போது ஏன் வந்தது என்று கேட்கவில்லை. விளையாட்டில் பதக்கங்கள் கிடைத்து. இவைகள் நமக்கு ஏன் கிடைத்தது என்று கேட்கவில்லை. வசதிகளும், பேர் புகழும் வந்த போது நமக்கு ஏன் வந்தது என்று கேட்காமல் அவைகளை அனுபவித்தேன். அப்படியிருக்க, இப்போது நோய் வந்து துன்பம் அனுபவிக்கும் போது மட்டும் இறைவனிடம் இது ஏன் வந்தது? என்று கேட்க எனக்குத் தகுதியில்லை. அதனால் கேட்கமாட்டேன். கிடைத்த செல்வத்தை வைத்துக் கொண்டு, இந்த நோயினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உதவி செய்வேன் என்றாராம்.

அதனால் துன்பம் ஏன் வந்தது என்று மனதை அந்த திசையில் செலுத்துவதைக் காட்டிலும் நல்ல சாத்திரங்களைப் படிப்பதிலோ கேட்பதிலோ கவனத்தைத் திருப்பலாம். தியானம் மன அமைதிக்குச் சிறந்த ஒரு சாதனம். நாம் அந்த பக்கமே எட்டி கூட பார்ப்பதில்லை. தியானம் மனதுக்கு மட்டுமல்ல உடலுக்கும் நல்லது செய்யக்கூடியது என்று நிரூபித்து வருகிறார்கள். அந்த தியானமும் நிட்டையும் சேராமல் இருக்கின்ற என்னைப் போல யார் உள்ளனர் என்று தாயுமானவர் கேட்கின்றார். சரி, நிட்டை செய்யாமல் என்ன செய்து கொண்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்?

“.....மெய்ஞ்ஞான
சுகநிட்டை சேராமலே
சோற்றுத் துருத்தியைச் சத(ம்)எனவும் உண்டு(உண்டு)
தூங்கவைத் தவ(ர்)ஆர்கொலோ”

சோறு போட்டு இந்த உடலை வளர்த்து, அன்னம் இல்லாமல் உயிர் வாழ முடியாத இந்த உடலே சத்தியமானது என்று எண்ணிக் கொண்டு, உண்பதும் உறங்குவதும் தவிர வேறொன்றையும் செய்யவில்லை என்கிறார். வாழ்நாள் முழுவதும் சோப்பு, வாசனை பொருட்கள், விதவிதமான துணி மணிகள் கொண்டு தேகத்தைக் காப்பாற்றி வருகிறோம். எத்தனை சோப்பு போட்டால் என்ன? உடலின் நிலைமை என்ன தெரியுமா? சமைக்கின்ற சாம்பாரில் கரண்டி போட்டு கலக்கினால் இரவு வரை சாம்பார் நன்றாக இருக்கிறது. சாம்பாரில் நமது கையைப் போட்டு கலக்கினால் கொஞ்ச நேரத்தில் ஊசிப் போய் விடுகிறது. கரண்டிக்கு இருக்கிற மரியாதை கூட நம் கைக்கு-உடலுக்கு இல்லை. இதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். உழைக்கிறோமே என்று கேட்கலாம். அதுவும் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றவே. நம்முடைய ஆன்ம லாபத்திற்காக எதையும் செய்வதில்லை, கேட்டால் நேரம் போதவில்லை என்று பதில் சொல்லிக் கொண்டு, காலத்தைத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த வரிகளில் உடலின் நிலையாமையை உணர வைக்கிறார்.

தாயுமானவர் இந்தப் பாடலில் மக்கள் அகங்காரத்தை பெரிதாக வளர்த்து வைத்துக் கொண்டு அவதிப்படுவதையும், விதியானது அவரவர் செயல்களினாலேயே வகுக்கப்பட்டு விடுகிறது என்பதையும், மெய்ஞ்ஞான நிட்டையைச் சேராமல் உண்டுண்டு உறங்குவதையே தினமும் திருப்பித் திருப்பிச் செய்து உடலை வளர்ப்பதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்வதில்லை என்பதையும் இதுவரை குறிப்பிட்டுக் காட்டி வந்தார். தொடர்ந்து ஆசையே காரணம் என்பதைக் கூற வந்தவர் அதனை மிக அழகாக நயம்பட புதியதொரு கோணத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“தந்தைதாய் முதலான அகிலப்ர பஞ்சந்
தனைத்தந்த(து) என(து)ஆசையோ”

இந்த வரிகளின் அர்த்தத்தை இரண்டு வழிமுறைகளில் அணுகலாம். உலகத்தில் நாம் ஆசைப்படுவது தான் நடந்து விடுகிறதா என்ன? அப்படியே ஆசைப்பட்டாலும் துன்பம் இல்லாத உலகத்தைத் தானே ஆசைப்படுவோம். துயரம் இல்லாத வாழ்வுக்காகத் தானே போராடி

வருகிறோம். துன்பத்தைக் கேட்டு வாங்குபவர் யாரேனும் இருக்கிறார்களா என்ன? இது உலகறிந்த விஷயம்.

அவ்வாறு இருக்க, தந்தை தாய் உறவினர்கள் வீடு நிலம் செல்வம் உள்ளிட்ட இந்த உலகத்தை உண்டாக்கியது எனது ஆசையாக இருக்குமோ? துயரம் நிறைந்த வாழ்க்கை, அந்த வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கான அழிகின்ற பொருட்கள் நிறைந்த உலகம் அனைத்தும் வந்தமைய வேண்டும் என்று எண்ணுவேனோ? என்று கேட்கிறார். யார் தான் இப்படிப்பட்ட உலகம் வேண்டும் என்று விரும்புவார்கள்? சாதாரண மக்கள் சிரமப்படுகின்ற போது புலம்புவது இப்படித் தான். இந்த நிலைமையைத் திரைப்படப் பாடல் ஒன்றில் அற்புதமாகக் காட்டியிருக்கின்றனர். “நான் கேட்டு தாய் தந்தை படைத்தாரா? என் பிள்ளை எனைக் கேட்டு பிறந்தானா?” என்று ஒரு வரி அமைத்திருப்பார்கள். இந்த கருத்தினை தாயுமானவரின் இந்தப் பாடலின் வரியிலிருந்து எடுத்திருக்கலாமோ என்னவோ, தெரியவில்லை. இது இந்தப் பாடல் வரிகளின் ஒரு விதமான அர்த்தம்.

பாமர மக்களைக் கருத்தில் கொண்டு பாடியதாக எடுத்துக் கொள்ள வழிவகுக்கும் இதே வரிகள், சிறந்த சாத்திரங்களைப் படித்தவர்களுக்கும் பயன்படக் கூடியதான உட்கருத்து நிறைந்ததாகத் தாயுமானவர் பாடியுள்ளதாகக் கருதலாம்.

மனம் அசைவதாலேயே அதாவது சலனப்படுவதாலேயே அனைத்தும் உண்டாகிறது என்று ஞானவாசிட்டுமும் கூறுகிறது. ‘மனத்தினால் எண்ணித்தானே வந்தது இவ்வுலகம்’ என்று கைவல்ய நவநீத நூலும் சொல்கிறது. மனம் அசைகின்ற பொழுது பொருட்களின் மீது நாட்டம் ஏற்படுகிறது. மனம் அசையாவிட்டால் எந்த உலகப் பொருட்களும் தெரியாது. அவசரம் அவசரமாக பேருந்தினைப் பிடிக்க ஓடும் போது மனம் பேருந்து சென்று விடுமா என்ற கவனத்தில் இருக்க, வழியில் யாரேனும் வணக்கம் சொன்னால் கூட தெரிவதில்லை. மனம் அந்த இடத்தில் இல்லை. இதிலிருந்தே மனம் இருந்தால் தான் எல்லாமும் தெரியும் என்பது விளங்கும்.

பிரபஞ்சம் பஞ்ச பூதங்களால் ஆகியிருக்கலாம். ஆனால் மனம் அசைந்தால் தான் அதன் மீது பற்று எழும். இல்லையெனில் எதையும் கண்டுகொள்ள மாட்டோம். மேலும் மனிதன் தன் ஆசைக்காக அனுபவிக்கவே பல பொருட்களைக் கண்டு பிடித்தான். மற்ற கோள்களையும் ஆய்வது இதற்காகவே. பஞ்ச பூதங்களால் ஆன உலகம்

என்பது நதி, மலை, செடி, கொடி, மரங்கள், கடல் என்பதாகத் தான் இருக்கின்றன. மற்ற அனைத்தையும் மனிதன் தன் வசதிக்காக உருவாக்கியவை தான். ஆசையினால் அனைத்தையும் உருவாக்கி அதை அனுபவிக்கத் துவங்கிய மனிதன் அதனால் உருவாகும் கர்ம வினைகளால் பாதிக்கப்படுகிறான். வினைகள் நல்ல வினையாக இருந்தாலும் சரி தீய வினைகளாக இருந்தாலும் சரி அதன் பலனை அனுபவித்தே தீர வேண்டும். அனுபவிக்க முடியாத சூழல் இருக்கும் போது, அதாவது அனுபவிக்காத வினைகள் பாக்கி இருக்க, மரணம் வந்து விட்டால் அடுத்த பிறவி ஏற்பட்டு விடுகிறது. அவனது ஆசையினால் வினைகள் உருவாக, அவற்றை அனுபவித்துத் தீர்க்க பிறவிகள் உண்டாகின்றன. அந்த பிறவி ஏற்படும் போது, அந்த வினைகளை அனுபவிக்கத் தகுந்த இடமாக அமைய, அதற்கேற்ற கருவினை அதாவது தாய் தந்தையரைத் தேட வேண்டியதாகிறது. அந்த தாய் தந்தையர் அமைவது நம்முடைய வினைப் பயன் காரணமாகவே. அதனால் நமது ஆசையே வினைகளை உருவாக்கி, அதற்கேற்ற தாய் தந்தை குடும்பம் வீடு வாசல் என்று ஏற்படுத்தி தருகிறது. இப்போது இந்த பாடல் வரிகளை மறுபடியும் படித்துப் பாருங்கள்.

“தந்தைதாய் முதலான அகிலப்ர பஞ்சந்

தனைத்தந்த(து) என(து)ஆசையோ”

இதன் அர்த்தம் தெளிவாகப் புரியும். ஆக இதற்கெல்லாம் காரணம் ஆசை. அந்த ஆசை தான் கர்ம வினைகளாக மாறி நம்முடைய தாய் தந்தை உட்பட பிரபஞ்சத்தில் நாம் வாழ வினைப் பயனுக்கேற்றவாறு ஒரு இடத்தையும் உண்டாக்கி விடுகிறது. ஆரம்பத்தில் தந்தை தாயை நாம் எப்படி படைக்க முடியும் என்று சந்தேகம் வந்திருக்கும். இப்போது புரிந்து விட்டிருக்கும். இக்கருத்தினை உள்ளடக்கியே தாயுமானவர் அற்புதமாகப் பாடியிருக்கிறார். தாய் தந்தை என்று பாடாமல் தந்தை தாய் என்று தந்தையை முதலில் குறிப்பிட்டு தாய் கருவில் சுமந்தாலும் தந்தை தான் முதற்காரணம் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லியிருப்பதையும் ரசித்து சுவைத்து மகிழலாம்.

தாயுமானவர் இதுவரையில் அஞ்ஞானத்தையே மனமாகக் கொண்டு அறிவைச் சுருக்கியதைப் பற்றியும், அந்த சிற்றறிவு கொண்டு செய்கின்ற கர்மங்களில் பற்று கொள்ள அதனால் வினைப்பயன் விதியாக மாறுவது குறித்தும், உணவினால் வளர்கின்ற இந்த தூல உடலைச் சத்தியம் என்று நினைத்து வாழ்வது பற்றியும், அத்தகைய வாழ்வில் ஆசையினால் உண்டாகும் வினைக்கேற்ப பிறவிதோறும் பிறக்க வேண்டிய இடத்தையும், எந்த தந்தை தாயிடத்தில் பிறந்து வளர வேண்டும்

என்பதையும் இந்தப் பாடலில் பாமரர்க்கும் புரியும்படியாக விளக்கமாகக் காட்டினார்.

உவகியில் ரீதியாகவே தாயுமானவர் பேசுகின்றார். துன்பத்திற்கு மேல் துன்பம் தொடர்ந்து வந்து கொண்டே இருக்குமேயானால் எப்படி பேசுவோமோ அப்படியே பாடலைப் பாடி நல்லதொரு வழியைக் காட்டுகிறார். துன்பம் அதிகமானால் “என்ன செய்வது? யாரை நொந்து கொள்வது? என்னமோ என் கர்மம் இது என்றைக்குத் தான் முடியுமோ?” என்று மக்கள் புலம்புவதை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

“.....தன்னையே நோவனோ பிறரையே நோவனோ
தற்காலம் அதைநோவனோ
பந்தமா னதுதந்த வினையை நோவனோ
பரமார்த்தம் ஏது(ம்)அறியேன்”

அலுவலகத்தில் பணிபுரிந்த போது எனக்கு மிகவும் நேர்மையான நண்பர் ஒருவர் இருந்தார். அவரும் நானும் தான் வெளியே தேநீர் அருந்தச் செல்வோம். நாட்டு நடப்புகளைப் பற்றி பேச்சு வரும். காலம் கெட்டுப் போய் விட்டது, மனிதாபிமானம் அற்றுவிட்டது என்றெல்லாம் பேசுவோம். கடைசியில் “நாட்டினையோ மக்களையோ குறைசொல்வதால் பயனில்லை. இந்தக் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு நம்மை மாற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை. காலம் என்னவோ அது பாட்டுக்கு போய்க் கொண்டிருக்கிறது. நாடும் நன்றாகத் தான் இருக்கிறது. நாம் தான் இந்த உலகத்திற்கு இந்த காலத்திற்கு உகந்த மனிதர்களாக இல்லை” என்று முடிப்போம். அடிக்கடி இவ்வாறு பேசிப் புலம்பிக் கொள்வோம்.

அதைப் போல அஞ்ஞானத்தை வளர்த்தது, தலைவிதியை எழுதியது, உடலைச் சாசுவதம் என்று நம்பியது இதற்கெல்லாம் யாரை நொந்து கொள்வது என்கிறார் தாயுமானவர். இத்தகைய வாழ்வுக்கு தன்னையே நொந்து கொள்வதா? அல்லது பிறரை நெருந்து கொள்வதா? என்கிறார். தன்னை நொந்து கொள்வதில் அர்த்தம் இருக்கிறது. மற்றவர்களை நொந்து கொள்வது சரியானது தானா? மக்கள் புலம்புவதைத் தான் காட்டியிருக்கிறார் என்றாலும், இதில் ஒரு நுட்பம் மறைந்திருப்பதையும் பார்க்கலாம். நம்முடைய பிரார்ப்த வினையை நாம் அனுபவிக்கிறோம். அதனால் அவதிப்படுகிறோம். இந்த பிரார்ப்த வினையின் மற்றொரு பிரிவு இருக்கிறது. பரேச்சா பிரார்ப்தம் என்று சொல்வர். பர இச்சை அதாவது பிறரது இச்சைக்காக நாம் செயல்பட்டு அதனால் துன்பப்படுவது. மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்கின்ற போது ஏற்படும் உடல் வருத்தம், பணச் செலவு, அதில் தீயது நேர்தல் போன்றவற்றையும் சொல்லலாம்.

பொதுவாக எந்த வேலையைச் செய்வதாக இருந்தாலும் மற்றவர் உதவியின்றி உலகத்தில் எதையும் செய்ய முடியாது. கடைக்கு போய் எதையாவது வாங்கி வர வேண்டுமானாலும் கடைக்காரன் ஒத்துழைக்க வேண்டும். ஓட்டலில் சாப்பிடப் போனாலும் சர்வர் ஒத்துழைப்பு தேவை. 'செல்ப் சர்வீஸ்' என்றாலும் கூட அங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும் உணவு வகைகள் அனைத்தும் சரியான முறையில் இருக்க வேண்டும். ஒரு நல்ல காரியம் செய்ய நினைத்தால் அதை வீட்டில் உள்ளவர்கள் தடுத்து விடுகின்ற சந்தர்ப்பங்களிலும் பிறரால் நமக்கு பாதிப்பு உண்டாகிறது. எப்படி பார்த்தாலும் அடுத்தவர் தலையீடு இருக்கிறது. அதன் காரணமாக அவர்களது பாதிப்பு இருக்கவே செய்யும். அதனால் பிறரை நொந்து கொள்வது என்பதில் ஒருவகையில் அர்த்தம் உள்ளதே.

அல்லது இந்தக் காலத்தை நோவதா என்கிறார். ஆம், காலம் மாறிவிட்டது. கால சூழல்களில் நாம் மயக்கம் கொள்ளாமல் இருக்க முடிவதில்லை. செய்கின்ற அனைத்து லௌகீக செயல்களும் அஞ்ஞானத்தை வளர்க்கவே உதவுகிறது. சரி, செய்யாமல் இருந்து விடவும் முடியாது. உடல், குடும்பம் இருக்கிறதே. கால மாற்றத்தாலும் பாதிக்கப்படுகிறோம். அதனால் இக்கால கட்டத்தை நொந்து கொள்வதா? அல்லது செய்கின்ற செயல்களினால் பந்தம் தான் உருவாகிறது. அதனால் இப்படி செய்ய நேர்ந்து விட்டதே என்று கர்மத்தை நொந்து கொள்வதா? என்ன தான் செய்வது? உண்மை எதுவும் அறியவில்லையே என்கிறார்.

தாயுமானவர் இப்படிப் பாடினாலும் மூன்றாம் வரியிலேயே சூசகமாக 'எனது ஆசையோ' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆம், இந்த புலம்பலுக்கு எல்லாம் ஆசை தான் காரணம். ஆசை வயப்பட்டு நாம் செய்கின்ற செயல்களே நமது வாழ்வினை நிர்ணயம் செய்கிறது. கடந்த காலத்தில் செய்த செயல்களே இன்றைய நாளின் வாழ்க்கைக்குக் காரணம் என்றால், இப்போது செய்கின்ற செயல்களின் விளைவுகள் எதிர்காலம் மற்றும் அடுத்த பிறவி வாழ்வை நிர்ணயிக்கும். செயல்களைச் செய்யாமலும் வாழ முடியாது என்ற இக்கட்டான நிலையில் என்ன செய்யலாம் என்றால் கீதை காட்டிய கர்மயோகம் தான் இந்த இடத்தில் கைகொடுக்கும் என்பதை நினைவில் கொண்டு வருவோம். ஆக, தாயுமானவர் சாதாரண மாந்தர்களும் உய்வு பெறும் வகையில் எளிமையாக நீரோட்ட நடையில் அற்புதமாகப் பாடிக் காட்டியிருப்பதைப் படித்துணர்ந்து உய்ய வழிதேடுவோம்.

பரிபுரணானந்தம்-8

வாரா தெலா(ம்)ஒழிய வருவன எலா(ம்)எய்த
மனதுசாட் சியதாகவே
மருவநிலை தந்ததும் வேதாந்த சித்தாந்த
மரபுசம ரசமாகவே
புராய மா(ய்)உணர யுகமது தந்ததும்
பொய்யுடலை நிலையன்(று)எனப்
போதநெறி தந்ததும் சாகுவத ஆனந்த
போகமே வீடென்னவே
நீராள மா(ய்)உருக உள்ளன்பு தந்ததும்
நின்னருள் இன்னு(ம்)இன்னும்
நின்னையே துணையென்ற என்னையே காக்கவொரு
நினைவுசற்(று) உண்டாகிலோ
பாராதி அறியாத மோனமே இடைவிடாப்
பற்றாக நிற்கஅருள்வாய்
பார்க்கு(ம்)இடம் எங்கு(ம்)ஒரு நீக்க(ம்)அற நிறைகின்ற
பரிபுர ணானந்தமே. (8)

ஒரு கிராமத்தில் வாலிபன் ஒருவன் படித்து முடித்ததும் அவனுக்குள் ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. தன்னுடைய வாழ்வில் சுகமாக வாழ வேண்டும், அதற்கு எதையெல்லாம் அடைந்து விட வேண்டும் அல்லது சம்பாதித்து விட வேண்டும் என்று பட்டியல் ஒன்றைப் போட்டு குறித்து வைத்துக் கொண்டு, அந்தப் பட்டியலில் உள்ளபடி ஒவ்வொன்றாகத் தேடி சேர்த்து விட வேண்டும் என்று நினைத்தான். வாழ்வில் சுகமாக வாழத் திட்டமிடுவது மிக முக்கியம் என்று கருதினான். அதன்படி, பேப்பர், பேனாவை எடுத்துக் கொண்டு அமர்ந்தான். படித்து முடித்து விட்டதால் முதலில் தேட வேண்டியது வேலை. அதனால் முதலாவதாக வேலை என்பதைக் குறித்துக் கொண்டான். அதன் பின்பு வெளியே சென்று வருவதற்கு கார், இரு சக்கர வண்டி, வசதியான வீடு, பிறகு மனைவி, இரண்டு குழந்தைகள், வியாதி வந்தால் கவனித்துக் கொள்வதற்காக முன்கூட்டியே இன்சூரன்ஸ், பிள்ளைகள் உயர் கல்விக்கான வருவாய் சேமித்து வைத்தல், பிள்ளைகளுக்கு வேலை வாங்கித் தருதல், தொழில் அமைத்து தருதல் இப்படி ஒவ்வொன்றாக யோசித்து யோசித்து லிஸ்ட் போட்டு முடித்தான். எதுவும் விடுபடாமல்

உள்ளதா என்று ஒரு முறைக்கு இரண்டு முறை திரும்பவும் படித்துப் பார்த்து சரிபார்த்தான்.

இருப்பினும் இந்த பட்டியலை அனுபவம் உள்ள பெரியவர் ஒருவரிடம் கொடுத்து ஏதேனும் விடுபட்டுள்ளதா என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டால் நன்றாக இருக்குமே என்று எண்ணினான். அந்த ஊரில் வயதான முதியவர் ஒருவரிடம் சென்று, தனது திட்டத்தைக் கூறி, அந்தப் பட்டியலைக் கொடுத்துப் படித்துப் பார்க்கச் சொன்னான். பொறுமையாகப் படித்து முடித்ததும் அந்த முதியவர் அவனிடமிருந்த பேனாவை வாங்கினார். அவன் 'பெரியவர் ஏதோ திருத்தம் செய்யப் போகிறார்' என்று நினைத்தான். அவர் பேனாவால் அந்த பட்டியலின் மீது குறுக்காக ஒரு கோடு போட்டு எல்லாவற்றையும் அடித்து விட்டு, தலைப்பிலே 'நிம்மதி' என்று எழுதினார். ஆயிரம் தேவைகள் இருக்கலாம். வாழ்நாள் முழுவதும் அவைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டே போகலாம். அதனால் நிம்மதி வந்து விடுமா என்ன? நிம்மதி இருந்தால், போதுமென்ற மனம் வரும். கிடைத்ததைக் கொண்டு சுகமாக இருக்க முடியும் என்பதை அந்த வாலிபனுக்கு விளக்கினார். அப்போது தான் அவன் உணர்ந்தான்.

இந்த கதையில் வரும் வாலிபனைப் போலத் தான் நாமும் வாழ்நாள் முழுவதும் சேர்த்துக் கொண்டே இருக்கிறோம். நாம் சும்மா இருந்தால் கூட, மனைவி மக்கள் எல்லாம் அடுத்த வீடு, எதிர் வீட்டில் உள்ளவர்களைப் பார்த்து அவர்களைப் போல வாழ ஆசைப்படுகின்றனர். அதற்காகவும் நாம் விட்டுக் கொடுத்து போக வேண்டியதாகிறது. அதனால் தேவை, வசதி என்பதைக் காட்டிலும் சொகுசுக்காக பொருள்களை ஒன்றுக்கு இரண்டாகச் சேர்த்துக் கொண்டே போகின்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விடுகிறோம். அப்படி வாழ்வில் இன்னின்னவற்றை அடைந்து விட வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டு திரிகின்றோம். அதற்குத் தேவையான பணம் சம்பாதிக்க பாடுபடுகின்றோம்.

அந்தக் காலத்தில் பழமொழியைப் போன்றதொரு வாசகத்தைச் சொல்வார்கள். 'விளக்கெண்ணெயை உடல் முழுவதும் தேய்த்துக் கொண்டு மண்ணிலே புரண்டாலும் ஒட்டுவது தான் ஒட்டும்' என்பார்கள். சாதாரணமாக வெற்று உடலோடு மண்ணிலே புரண்டால் மிகச் சிறிதளவே மண் துகள்கள் ஒட்டும். எண்ணெய் அதுவும் விளக்கெண்ணெய் தடவிக் கொண்டு புரண்டால் அதிகமாக ஒட்டும் அல்லவா என்று ஆசை கொண்டு மண்ணில் புரண்டாலும் நமக்கு எந்த அளவு ஒட்ட வேண்டும் என்று இருக்கிறதோ அந்த அளவே ஒட்டும். என்னதான் ஓடி ஓடி அலைந்து

திரிந்து பாடுபட்டாலும் நமது தலைவிதியில் எந்த அளவு பயன் கிடைக்க வேண்டும் என்று எழுதப்பட்டுள்ளதோ அது தான் நம்மிடம் வந்து சேரும்.

லட்சக் கணக்கில் பணம் போட்டு முதல் போட்டு தொழில் ஆரம்பித்தவர்கள் ஆயிரம் ரூபாய் கூட தேறாமல் போனதும் உண்டு. சில ஆயிரக் கணக்கில் முதல் போட்டவர்கள் பல லட்சம் ரூபாய் பணம் பார்த்தவர்களும் உண்டு. சரி, அதற்காக உழைக்க முயற்சி செய்யாமல்; இருந்து விடலாமா? செய்கின்ற ஆர்வத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளலாமா? அதிகம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது தவறா? இப்படியெல்லாம் எண்ணம் தோன்றலாம்.

பணம் சம்பாதிக்கக் கூடாது என்பதல்ல, பணம் சம்பாதித்து தான் ஆக வேண்டும். பணம் இல்லையென்றால் இந்த உலகில் வாழவே முடியாது. அதே சமயத்தில் பணமே தான் பிரதானம் என்றும் நினைக்கக் கூடாது. தேவைக்கான பணத்தை முறை தவறாமல் ஈட்டுவதில் தவறு ஏதுமில்லை. பணம், பணம் என்று அதே நினைவோடு பேராசை கொண்டு அலைவது தான் தவறு. ஆக, என்னதான் உழைத்தாலும் நமக்கு எது எது கிடைக்க வேண்டும், எதை எதை நாம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறதோ அவையெல்லாம் கண்டிப்பாக வந்தே தீரும். எது எது கிடைக்கக் கூடாது என்று இருக்கிறதோ அவையெல்லாம் வராது. வந்து சேர்ந்தாலும் அனுபவிக்கும் முன்னரே கைவிட்டுப் போய்விடும். இந்த விதி அனைவருக்கும் பொதுவானதே. அவ்வாறாயின், ஏன் உழைக்க வேண்டும், கிடைப்பது எப்படியும் கிடைத்து விடும் அல்லவா என்று இருந்துவிடலாம் என்ற எண்ணமும் தோன்றலாம்.

கதை ஒன்று. ஒருவன் காட்டின் வழியே பக்கத்து ஊருக்கு வேலைக்காக சென்று கொண்டிருந்தான். வயதான நரி ஒன்று காலில் அடிபட்டு பசிக்கு உணவு கூட தேடுவதற்கும் செல்ல முடியாமல், படுத்துக் கிடந்தது. அந்த நேரத்தில் புலி ஒன்று மானைத் துரத்திக் கொண்டு வந்தது. அந்த இடத்திற்கு வருகின்ற பொழுது புலியிடம் மான் சிக்கிக் கொண்டது. மானைக் கொன்று தேவையான அளவு சாப்பிட்ட புலி மீதியை அப்படியே விட்டு விட்டுப் போய்விட்டது. இதைக் கண்ட நரி மெதுவாக நகர்ந்து சென்று அந்த மீதமுள்ள இறைச்சியைச் சாப்பிட்டது. தொலைவிலிருந்து இந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன் மனதில் “பசிக்கு தவித்துப் படுத்துக் கொண்டிருந்த நரிக்கே பகவான் உணவு கொடுத்து விட்டார். நாமும் பகவானை நம்பி அமர்ந்து விடுவோம். தனக்கும் உணவு பகவான் கொடுப்பார். அங்கே இங்கே ஏன் அலைய வேண்டும்” என்று

எண்ணி வேலை செய்வதைத் தவிர்த்து விட்டு, மரத்தின் கீழ் அமர்ந்து விட்டான்.

மதியம், மாலை வேளை கடந்து, இரவு வந்து விட்டது. யாரும் உணவு தரவில்லை. ‘பகவான் இப்படி கைவிட்டு விட்டாரே’ என்று புலம்பத் தொடங்கிவிட்டான். அப்போது வானில் ஒரு குரல் ஒலித்தது. “நரியைப் பார்த்து வேலைக்கு செல்வதையும் விட்டு விட்டாய். நரியானது இயலாமையால் இரை தேடச் செல்லவில்லை. வேண்டுமென்றே நரி படுத்திருக்கவில்லை. அதனால் புலியைக் கொண்டு அதற்கு உணவு கிடைக்கச் செய்தேன். புலி தான் உண்ட மீதி இரையை எடுத்துச் சென்று மறுநாளைக்கு காப்பாற்றி வைத்துக் கொள்ளலாமல் மற்ற விலங்குகளுக்கு உதவும் என்று விட்டுச் சென்றதைப் பார்த்து, நீ புலியிடமிருந்து பாடம் கற்றுக் கொண்டிருக்கலாம் அல்லவா! நரியைப் பார்த்தாயே தவிர, புலியைப் பார்க்கவில்லை” என்று அந்தக் குரல் சொன்னதாம். உடல் வலிமை இருக்கும் பொழுது ஆத்மார்த்தமாக உழைத்திடல் வேண்டும். பலன் கிடைப்பதும், கிடைக்காததும் பகவான் செயல் என்று விட்டு விட்டால் நிச்சயம் பகவான் பார்த்துக் கொள்வார்.

ஆக நமக்கு கிடைக்க வேண்டியது கிடைக்கும் என்று இறுமாப்பும், எதிர்பார்ப்பும் கொள்ளாமல், கிடைத்ததற்கு துள்ளிக் குதிக்கவும் செய்யாமல், கிடைக்காமல் போனவற்றுக்கு ஏக்கம் கொள்ளாமலும், திட்டித் தீர்க்காமலும் மனதை நடுநிலையில் பழக்க வேண்டும். இதுவே சாட்சி பாவனை எனப்படும். சந்தோஷத்தின் பக்கம் சாராமலும், துக்கத்தின் பக்கம் போகாமலும் இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் விருப்பு வெறுப்பு அற்று இருப்பதே நடுநிலை.

வேதாந்த ஞான மார்க்கத்தில் சாட்சியைப் பற்றி சொல்லியிருப்பதைப் பார்ப்போம். ஆத்மா செயலற்றது. ஆத்மா அந்தக்கரணம் என்னும் புத்தியாகிய உபாதியோடு சேர்ந்ததைப் போல் தோற்றம் அளிக்கும் போது சாட்சி என்று அழைக்கப்படும். அந்த நிலையில் எந்தவிதமான கருத்தும் அதாவது சரி-தவறு என்றோ, நல்லது-கெட்டது என்றோ, விருப்பு-வெறுப்பு என்பதுவோ இல்லாத நிலை. இந்த சாட்சி பாவனையில் செய்பவன் (கர்த்தா), அனுபவிப்பவன் (போக்தா) என்று ‘நான்’ என்ற அகங்கார எண்ணம் உதயமானால் அதுவே ‘சீவன்’ என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. ஆக, செய்பவன், அனுபவிப்பவன் என்ற எண்ணமெல்லாம் சீவத்தன்மையில் தான் உள்ளது. சாட்சியில் கிடையாது. சாட்சியானது எந்தவொரு எண்ணமும் இன்றி இருப்பது. இதுவே நடுநிலையில் இருக்கும் தன்மை. சரி, ஆத்மா உபாதியோடு சேருமா என்று

சந்தேகம் உள்ளத்தில் எழுந்திருக்கும். ஆத்மா எதனோடும் சேராதது தான். தோற்றம் மட்டுமே அப்படி தெரியும். இரும்பு கடப்பாரையை நெருப்பில் காய்ச்சினால் நெருப்பு துண்டு போலவே சிவப்பாகத் தெரியும். அதற்காக கடப்பாரை நெருப்பாகி விட்டதா என்ன? அதைப் போல உபாதியில் சேர்ந்த மாதிரியான ஒரு தோற்றம், அவ்வளவே.

உலகில் இறைவன் படைப்பில் எந்தப் பொருளும் அதன் மீது ஆசை கொள் என்றோ, வெறுப்பு கொள் என்றோ சொல்வதில்லை, அழைப்பதும் இல்லை. நாம் தான் ஒன்றின் மீது பற்றும், மற்றொன்றின் மீது வெறுப்பும் ஏற்படுத்திக் கொண்டு, எது கிடைக்க வேண்டும், எது கிடைக்கக் கூடாது என்று பட்டியல் ஒன்றை எந்த நேரமும் போட்டு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதனாலேயே சுக துக்கங்கள் உண்டாகின்றன. இதனைத் தவிர்க்க முடியும். முயற்சி செய்வதில்லை. நமக்கு எது வந்து அமைந்ததோ அதில் திருப்தியும், வராதவற்றில் ஏக்கமும், அதிருப்தியும் எதிர்பார்ப்பும் கொள்ளாமல், விருப்பு வெறுப்புக்கு ஆட்படாமல் வாழப் பழகி வந்தால் அதுவே நடுநிலை என்ற தன்மையைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும். சாட்சி பாவனையாக மாறும். இன்ப துன்பங்கள் அணுகாத நிலையைத் தரும். இக்கருத்தே முதல் வரியில் தாயுமானவர் சொல்கிறார்-

**“வாரா தெலா(ம்)ஒழிய வருவன எலா(ம்)எய்த
மனதுசாட் சியதாகவே
மருவநிலை தந்ததும்……..”**

ஆன்மீக உலகத்தில் கடைசி நிலையான பிறவா நிலையை அடைய எத்தனையோ வழி முறைகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அத்தனை வழிகளையும் இரண்டு பிரிவுகளில் அடக்கி விடலாம். ஒன்று செயல் வழி மற்றொன்று செயலின்மை வழி. செயல் வழியில் பக்தியோகம், கர்மயோகம், இராஜயோகம் என்பவை அடங்கும். செயலின்மை என்பது ஞான மார்க்கம் ஆகும். இப்படி இரண்டு பிரிவுகளும், அதனுள் நான்கு வழி முறைகளும் கொண்டதாக ஏன் அமைத்துக் கொடுத்தார்கள்? பிறவா நிலையை அடைய ஒரு வழி முறையை வலியுறுத்தி இருக்கலாமே என்று கருதுவது மனித இயல்பே.

பிறந்து விட்ட மக்களின் மனம் எல்லோருக்கும் ஒரே விதமாக சிந்திப்பதில்லை, செயல்படுவதில்லை. ஒருவர் ஒன்றில் ஆர்வம் காட்டினால், அது மற்றவர்க்கு பிடித்ததாக இருக்காது. அந்த மற்றவருக்குப் பிடித்த வழி, மூன்றாமவர்க்கு ஒத்து வராது. கருத்து ஒன்றைக் கேட்பவர்கள் அனைவரும் ஒரே விதமாகப் புரிந்து கொள்வதில்லை.

அவரவர் மனப் பக்குவத்திற்கும் முதிர்ச்சிக்கும் ஏற்றவாறு அர்த்தம் செய்து கொள்கின்றனர்.

சாலையில் போய்க்கொண்டிருந்த லாரி ஒன்று திடீரென்று பழுதாகி ஓட முடியாமல் நிற்கின்ற நிலை ஏற்பட்டது. அந்த இடத்தில் அல்லது அதற்கு அருகாமையில் பழுது பார்க்கும் கடை ஏதும் இல்லை. அதனால் தொலைவில் உள்ள கடைக்கு அந்த லாரியை எடுத்துச் செல்ல, நன்றாக ஓடும் மற்றொரு லாரியைக் கொண்டு வந்து ஓடாத லாரியில் கயிற்றைக் கட்டி இழுத்துச் [tow] சென்றனர். இப்படி ஒரு லாரி மற்றொரு காரியைக் கயிற்றினால் கட்டி இழுத்துப் போவதைப் பார்த்த ஒருவனுக்கு இப்படித் தோன்றியது. “இரண்டு லாரிகள் ஒரு கயிற்றைக் கொண்டு செல்கின்றன, என்ன ஆச்சரியம்?” என்றான். அவனுடைய மன முதிர்ச்சி, அறிவின் தெளிவு அவ்வளவு தான். என் செய்வது?

அனைவருக்கும் பசி என்பது பொதுவாக இருந்தாலும், ஒருவன் அந்த பசியைப் போக்க, சாதம் சாப்பிட விரும்புகின்றான். மற்றொருவன் பழங்கள் சாப்பிட ஆசைப்படுகின்றான். இன்னொருவன் இட்லி, தோசை வகைகளைப் பிரியமாக உண்ணுகின்றான். சாப்பிடுவது பசிக்காகத் தான். எதைச் சாப்பிட்டாலும் பசி போய்விடும். ஆனால் மனதின் விருப்பத்திற்கேற்ப நடந்து கொள்கின்றனர்.

ஒரு ஊருக்கு செல்ல மூன்று நான்கு வழிகள் இருந்தால் அவனவன் ஒரு வழியில் போகின்றான். அடையும் இலக்கு ஒன்று தான். வழிகள் மட்டும் பல. அது மட்டுமல்ல. சைக்கிளில் போவார் சிலர், பேருந்தில் சிலர் செல்வார், காரில் பயணிப்பவரும் உளர், ரயில் பிரயாணத்தை விரும்புவார்களும் இருக்கின்றனர். ஆகவே, ஒரு வழி மாத்திரம் இருந்தால் எல்லாவிதமான மக்களும் புரிந்து கொண்டு ஆன்மீக முன்னேற்றம் அடைவார்கள் என்பது முடியாத காரியம். அதன் காரணமாக, மக்களின் மனப் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப, இந்த வழிமுறைகளை மகான்களும், ரிஷிகளும் வகுத்துக் கொடுத்தனர். இந்த நான்கும் எதை அடிப்படையாகக் கொண்டு பேசுகின்றன? அதைத் தெரிந்து கொள்வோம்.

நமக்கும் மேலே ஒருவர் இருக்கின்றார். அவர் தான் கடவுள். அவர் நம்மை எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கின்றார். அவர் கையில் ஆயுதம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நாம் தவறு செய்தால் நம்மைத் தண்டிப்பார். அந்த இறைவன் நம் ஆயுள் முழுவதும் நமக்குத் துணை புரிவார். நாம் கடவுளை வணங்கி அவன் நினைவாக வாழ

வேண்டும். அப்போது கடவுள் நம்மைக் கைவிடமாட்டார் என்று நம்மை ஒரு வழியில் அழைத்துச் செல்வது பக்தியோகம்.

தவிர, ஏரி என்று சொல்லும்போது, நாலாபக்கமும் மேடு உயர்ந்து காணப்படும் கரையும், மத்தியில் தண்ணீர் தேங்குவதுமான உருவம் நெஞ்சில் தோன்றிவிடும். 'டேபிள்' என்றாலும் நான்கு கால்கள், மேலே ஒரு பலகையோடு இருக்கின்ற அதன் வடிவம் மனதிற்குள் வந்துவிடும். ஆக ஒரு வார்த்தையைச் சொன்னால் அதன் உருவமும் நினைவில் தோன்றும். உருவமின்றி சொற்களை மட்டும் நினைக்க முடியாது. அது மனதின் பழக்கம். இதன் அடிப்படையிலேயே மனதைச் செம்மைப்படுத்த எங்கும் வியாபித்திருக்கிற விராட சக்திக்கு உருவம் கொடுத்து, பெயர்களும் வைத்து அந்தப் பெயரையும் உருவத்தையும் நினைத்தால் அலைகின்ற மனம் எளிதாக ஒருநிலைப்படும் என்று உளவியல் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டதே பக்தியோகம் ஆகும்.

கடவுள் உண்டு என்று சொல்பவர்க்கும், கடவுள் இல்லை என்று சொல்பவர்க்கும் இடையில் பொதுவாக இருப்பது கர்மயோகம். செய்யுந் தொழிலே தெய்வம் என்று செய்கின்ற செயல் அனைத்தையும் பலனை எதிர்பார்க்காமல், நிராசையோடு செய்து வருவது கர்மயோகம். இந்த யோகத்திற்கு எந்தவொரு உபகரணமோ, உருவமோ தேவையில்லை, ஆசனங்கள் செய்ய வேண்டியதில்லை, பூசை அறை போன்று ஓரிடம் தேவையில்லை. எல்லா காலத்திலும் செய்யலாம். நடந்து கொண்டும், சாப்பிட்டுக்கொண்டும், வேலைசெய்து கொண்டும் செய்யலாம். எதிர்பார்ப்பினைத் தவிர்த்துவிட்டு, செயல்புரிய வேண்டும். அவ்வளவு தான். பலனைப்பற்றிய எண்ணத்தை விட்டுவிடுவதே கர்மயோகம் ஆகும். செயல் நிகழ்காலத்தில் நடைபெறுவது. அது நம் வசம் உள்ளது. அதைச் செய்யலாம் அல்லது செய்யாமல் இருந்து விடலாம். நம்மால் அது முடியும். ஆனால் பலன் என்பது அடுத்த மணி, நாள், மாதம், அடுத்த வருடம் என்று எதிர்காலத்தில் கிடைப்பது. அந்த எதிர்பாலம் நம் வசம் இல்லை. நம் வசத்தில் இல்லாத ஒன்றை எதிர்பார்த்தால் மனம் அலைய நேரிடும், அதனால் மனம் இல்லாத நிலையை அடைய முடியாது என்ற கோணத்தில் தான் கர்மயோகம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

உடல் இயங்க ஆதாரமாக இருப்பது மூச்சுக்காற்று. அதுதான் பிராணன். மூச்சு இல்லாவிட்டால் நாம் இயங்க முடியாது. நமக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் மூச்சுக்காற்று தான் நம் உடலில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஓடி, நாம் உண்ணுகின்ற உணவைச் சீரணம் செய்கிறது, கழிவுப் பொருளை வெளியே தள்ளுகிறது, இரத்தத்தை உடலெங்கும் ஓடச்

செய்கிறது. இந்தப் பிராணன் தாறுமாறாக சென்றால் மனதையும் கலங்க வைக்கிறது. ஆதலால், ஆசனங்கள் செய்து, மூச்சினைச் சீராக்கி, மனதை ஒழுங்குபடுத்தி, செம்மையாக்க உதவுவது இராஜயோகம் ஆகும்.

கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டு துளைப்பவர்கள், அடி ஆழம் வரை சென்று ஆய்வு செய்யும் திறமை-முயற்சி உடையவர்கள் இவர்களுக்கு ஞானயோகம்-ஞான மார்க்கம். நாம் எங்கிருந்து வந்தோம்? ஏன் துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றோம்? இறந்த பின்பு என்ன ஆகின்றோம்? இறந்த பின்பு மீண்டும் பிறக்கின்றோமா? பிறப்பு ஏற்படுமாயின் முந்தைய பிறவிக்கும் தற்போது வாழும் பிறவிக்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருக்கிறதா? அப்படி தொடர்பு இருக்குமானால், சென்ற பிறவியையும், இப்பிறவியையும் இணைக்கும் பாலமாக இருப்பது எது? அது எந்த வடிவில் இருக்கிறது? உலகத்தில் உள்ள எல்லா ஜீவ ராசிகளுக்கும் இது போல ஒவ்வொரு பிறவிக்கும் ஒரு தொடர்பு இருக்குமானால் இவை அனைத்துக்கும் மேலாக ஒரு சக்தி, மையமாக இருந்து தொடர்பு ஏற்படக் காரணமாக இருக்க வேண்டுமே! அந்த சக்தி எந்த வடிவில் இருக்கிறது? அதுதான் உலகைப் படைக்கின்றதா? என்றெல்லாம் கேள்விக் கணைகளால் துளைத்து, தத்துவ விசாரம் செய்து நம் மனதைச் செம்மைப்படுத்தி மிக உயர்ந்த நிலைகளுக்கு அழைத்துச் செல்வது ஞானயோகம்.

இவ்வாறாக அவரவர் மனப் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப நான்கு விதமான நெறிமுறைகளை நமது முன்னோர்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளார்கள். அந்தந்த வழி முறையைப் பின்பற்றுபவர்கள் தங்களது மார்க்கமே சிறந்தது, உயர்ந்தது என்று சொல்வதில் தவறில்லை, ஆனால் மற்ற வழி முறையைக் குறை கூறுவதையும் வழக்கமாக்கிக் கொண்டுள்ளார்கள். இது தான் தவறு. செயல் வழியைச் சார்ந்த பக்தியோகம் முதலானவற்றைச் சித்தாந்தம் என்று சொல்லலாம். செயலின்மை வழியைச் சார்ந்த ஞானயோகத்தை வேதாந்தம் என்று கூறலாம்.

இந்த வழிமுறைகள் வேறு வேறானதாக இருந்தாலும், அவைகள் அனைத்தும் பிறவா நிலையை அடையவே வழி காட்டுகின்றன. எந்த வழிமுறையாக இருந்தாலும், அவை நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ எந்த இலக்கை நோக்கி நம்மை அழைத்துச் செல்கின்றன என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அது ஒரே ஒரு இலக்கைத் தான் கடைசியில் காட்டும். அந்த இலக்கைப் புரிந்து கொண்டு விட்டால் நாம் பின்பற்றாத வழிமுறைகளைக் குறை கூற மாட்டோம்.

அந்த இலக்கு என்னவென்றால், மனம் இல்லாத நிலை அல்லது மனம் கடந்த நிலை. மனம் இருக்கின்ற நிலை என்றால், அதில் எண்ணங்கள் ஓடிக் கொண்டிருக்கும், சலனம் இருக்கும், கவலையும் சந்தோஷமும் இருக்கும். மனதில் ஏதாவது ஒரு விஷயம் இருந்து கொண்டே இருக்கும். மந்திரம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும் மனம் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கும். மனமற்ற நிலை என்பது எண்ணங்கள் அற்ற நிலை. அதில் எந்தவிதமான எண்ண ஓட்டமும் இருக்காது. நிச்சிந்தை என்று சொல்வார்களே அப்படி சாந்தமாக எதிலும் ஓட்டாமல் இருக்கும் நிலை ஆகும்.

இந்த எண்ணமற்ற நிலை தான் மனம் கடந்த நிலையாகும். மனமற்ற நிலை வரப்பெற்றால் தான் கடைசி நிலையை, ஆத்ம ஞானத்தை, பிறவா நிலையை அடைய முடியும். எண்ணங்கள் இருக்கின்ற வரையில் அதை அடைய முடியாது. எத்தனை பூசைகள் செய்தாலும், எத்தனை மந்திரங்கள் சொன்னாலும், எத்தனை அன்னதானம் செய்தாலும் மனம் கடந்த நிலை வந்த பின்பே ஞானம் பெற முடியும். இதைத் தாயுமானவர் ஓரிடத்தில் மிக அழகாக, தலையில் அடித்தமாதிரி பட்டென்று புரிகின்ற +மாதிரி சொல்லியிருக்கிறார்.

“சினமிறக்கக் கற்றாலும் சித்தியெலாம் பெற்றாலும்
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே”

ஒருவன் பேருந்தில் பிரயாணம் செய்ய விரும்புகிறான். மற்றொருவன் ரயிலில் பயணம் போக விரும்புகிறான். வசதியுள்ளவன் ஆகாய விமானத்தில் செல்கிறான். இவர்கள் எல்லோரும் செய்வது பிரயாணம் தான். வழி முறைகள் தான் வேறு வேறு. அதைப் போல பக்தியோகம் முதலான யோக மார்க்கங்கள் வெவ்வேறு வழிமுறைகளை அவரவர் மனப் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப சொல்லியிருக்கிறது. அதனால் ஒன்று உயர்ந்தது, மற்றவை தாழ்ந்தது என்று அர்த்தம் அல்ல. அவரவர்க்கு ஏற்ற பாதையை அவர்கள் தேர்வு செய்யவே இப்படி வைத்திருக்கிறார்கள். எல்லா மார்க்கங்களின் உட்கருத்தும் மனமற்ற நிலையை அடைய உதவுவதே.

இந்த அடிப்படையை உணர்ந்தவர்கள் எந்தவொரு மார்க்கத்தையும் குறை கூறமாட்டார்கள். சித்தாந்தமாக இருந்தாலும் சரி, வேதாந்தமாக இருந்தாலும் சரி அவைகள் மனம் கடந்த நிலையை அடையத் தான் வழி காட்டுகின்றன என்றும், இரண்டில் ஒன்றையாவது நிலையாக பின்பற்றினால் போதும் என்றும், சித்தாந்தம் வேதாந்தம் இரண்டும் சமமானதே, இவை இரண்டிற்கும் இடையே பேதம் பார்ப்பது

தவறு என்றும் திண்ணமாக இருப்பார்கள், அதில் பேதம் பார்க்கமாட்டார்கள்.

இதைத் தான் தாயுமானவர் இரண்டாவது வரியில் பாடுகிறார்---

“.....வேதாந்த சித்தாந்த

மரபுசம ரசமாகவே

பூராய மா(ய்)உணர யுகமது தந்ததும்....”

நமது உடல் பொய்யானது என்பது தெரிந்த விஷயமே. ஏனென்றால் மரணத்தின் போது அழிந்து விடுகிறது. ஆனால் தமிழ் மொழியில் இந்த உடலுக்கு ‘மெய்’ என்று ஒரு சொல் உள்ளது. மெய் என்றால் உடலைக் குறிக்கும். இதைச் சற்று கவனித்துப் பார்த்தால் ஒரு சந்தேகம் கண்டிப்பாக வரும். உடல் பொய்யானது. ஆனால் அதனைக் குறிப்பதற்கு ‘மெய்’ என்ற சொல்லை வைத்திருக்கிறார்கள். இது முரண்பாடாக உள்ளதே, தெரியாமல் அல்லது கவனிக்காமல் வைத்து விட்டார்களா என்று நினைக்கத்தான் தோன்றும்.

உலகத்தில் நம்மைப் பலவகையில் அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறோம். நம்முடைய படிப்பை வைத்து, தாய் தந்தையை வைத்து, உத்தியோகத்தைக் கொண்டு, தொழிலை முன்னிலைப்படுத்தி இப்படி இவற்றைக் கொண்டு ‘இது தான் நான்’ என்று சொல்கிறோம். ஆனால் உண்மையான-அடிப்படையான அடையாளம் எது தெரியுமா? நம்முடைய உடல் அமைப்பும், நமக்கென்று உள்ள தனிப் பெயரும் தான். உடல் தான் நமக்கு அடையாளம் என்பதால், நான் என்பது இந்த உடலே என்று எண்ணிக் கொள்கிறோம், அபிமானம் கொள்கிறோம். பிறந்து விட்டால் இறப்பு நிச்சயம் என்பதற்கு ஏற்ப, மரணம் வருகிறது. இந்த பொய்யான உடல் அழிகிறது. பொய்யான உடல் அழிந்த போதும் அடுத்த பிறவி ஒன்று இருக்கிறது.

உலகத்தில் சீவனாகப் பிறந்து விட்டால் மோட்சம் அடைகின்ற வரையில் தொடர்ந்து பிறவிகள் நிச்சயம் உண்டு. அவ்வாறாயின் இந்த உடல் அழிந்து விட, அடுத்த பிறவியில் வேறு ஒரு உடலில் நாம் இருந்து வினைப் பயன்களை அனுபவிப்போம். இப்படித் தான் சாத்திரங்கள் சொல்கின்றன. மறு பிறவியைப் பற்றி 1960-களில் இந்தியா மற்றும் மேல்நாடுகளில் ஆய்வுகள் நடத்தப்பட்டு மறு பிறவி என்பது உண்மை தான் என்றும் தீர்மானத்திருக்கிறார்கள். அடுத்த பிறவியிலும் மரணம் ஏற்பட, அந்த உடலும் அழிந்து போகும். அதற்கு அடுத்த பிறவியில் மற்றொரு உடலில் நாம் இருப்போம். ஆக, ஒவ்வொரு பிறவியிலும் உடல்

அழிந்தாலும், அழியாத ஒன்று தொடர்ந்து போய்க் கொண்டேயிருக்கிறது. அழிகின்ற உடல் பொய்யானது. அதனுள்ளே அழியாமல் ஒன்று இருந்து தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறதே அது தான் மெய்யானது. மெய் உள்ளே இருப்பதாலேயே அந்த அர்த்தத்திலேயே இந்த உடலை 'மெய்' என்று அழைத்தார்கள்.

அழியாமல் உள்ளே இருப்பதை 'ஆத்மா' என்று சாத்திரம் சொல்கிறது. ஆக, நான் என்பது இந்த ஆத்மாவைத் தான் குறிக்கும். ஏனெனில் அது தான் அழியாததாக உள்ளது. ஆனால் ஆத்மா கண்ணுக்குப் புலப்படாததால் நாம் அழிகின்ற உடலை நான் என்று நினைத்துக் கொள்கிறோம். ஆத்மா கண்ணுக்குத் தெரியாததால் இல்லையென்று ஏன் சொல்லக் கூடாது என்று கேட்கலாம். பலர் இப்படித் தான் பகுத்தறிவு என்ற போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு "ஆத்மா இருந்தால் கண்ணுக்குத் தெரியாதா? இருந்தால் யாராவது காட்ட முடியுமா?" என்றெல்லாம் கேள்வி எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பகுத்தறிவு வாதிகள் என்று வெளி உலகில் தம்மைக் காட்டிக்; கொண்டு, பகவத் கீதைக்கு மறுப்பு தெரிவித்து, எழுதியுள்ளவர்கள் கூட இந்த ஆத்மா என்று ஒன்று இல்லை என்பதாகப் பேசுகிறார்கள்.

ஆகாயம்--வெட்ட வெளியை [space] நாம் காண்பதாகக் கருதுகிறோம். ஆழ்ந்து கவனித்தால் தான் தெரியும், ஆகாயம் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை என்பது. வெட்ட வெளியில் உள்ள சூரிய ஒளியை அல்லது விளக்கின் ஒளியைப் பார்த்து விட்டு ஆகாயம் இருப்பதாக எடுத்துக் கொள்கிறோம். உண்மையில் நாம் ஒளியைத் தான் கண்கிறோம். வெட்ட வெளியைப் பார்க்க முடியாது. ஆனால், ஆகாயத்தைப் பார்க்காமலேயே ஆகாயம்--வெட்ட வெளி இருப்பதாக நம்புகிறோம். நாம் நடந்து செல்லவும், பல்வேறு விதமான இயந்திரங்களை இயக்கவும் இடம் இருப்பதால் அந்த இடம் தான் வெட்ட வெளி என்று அனுமானத்தால் யூகம் செய்து கொள்கிறோம். உண்மையில் ஆகாயத்தைப் பார்ப்பதில்லை.

வெல்லம் என்பது கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. அதை நாக்கில் வைத்து சுவைத்தால் இனிப்பாக இருக்கிறது. ஆனால் இனிப்பைக் கண்ணால் காண முடியாது. இனிப்பு தரும் பொருளைத் தான் காண முடியும். அந்த இனிப்பு சுவையை உணரத்தான் முடியும். உலகத்தில் சில பொருட்களைக் காண முடியும், சிலவற்றை உணர முடியும். அனுபவம் என்பதைக் கண்ணால் காட்ட முடியாது.

ஆத்மா என்பது அவரவர் அனுபவத்துக்கு உரிய ஒன்றாகும். அதனைக் கண்ணால் பார்க்கக் காட்டவும் முடியாது. தானும் கண்ணால் பார்க்க முடியாது. ஒரு விஷயத்தைப் பொய் என்றோ இல்லை என்றோ சொல்வதற்கு முன்பு அந்த விஷயத்தைப் பற்றி முன்னோர்கள் என்ன சொல்லிச் சென்றார்களோ அதனைச் செய்து பார்த்து விட்டு சொல்ல வேண்டும். ஆத்மாவை உணர்வதற்குச் சாத்திரங்கள் சொல்லியிருக்கின்ற வழிமுறைகளைப் பிசகாமல் பின்பற்றி பார்த்து விட்டு, அதன் பின்பு ஆத்மா இல்லை என்று சொல்ல வேண்டுமே தவிர வெறுமனே எடுத்தவுடன் ‘ஆத்மா இல்லை, இருந்தால் காட்டு பார்க்கலாம்’ என்று கேள்வி கேட்பதெல்லாம் அபத்தமானது. மூக்கில் சதை வளர்ந்தவர்கள் எல்லாம் ஒன்றாக இணைந்து ஒரு சங்கம் அமைத்தார்கள். அவர்கள் ஒரு தீர்மானம் இயற்றினார்கள். “மல்லிகைப் பூவுக்கு மணம் கிடையாது. மணம் இருக்கிறது என்று கூறுபவர்கள் முட்டாள்கள்” என்பதே அந்த தீர்மானம். ஏனென்றால் இவர்களுக்கு வாசனை பிடிபடாது. அதனால் வாசனை என்பதே கிடையாது என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அதைப் போலத் தான் ஆத்மா இல்லை என்று சொல்பவர்களும்.

சரி, நிஜமான ஆத்மாவை மெய் என்றும், உடலைப் பொய் என்றும் ஏன் நம்மால் அறிய முடியவில்லை? எதனால் அப்படி அறிய முடியாமல் உடலை நிஜம் என்று எண்ணுகிறோம்?

ஆத்மாவின் விசேடணம்: சத்து, சித்து, ஆனந்தம், அத்வைத்துவம். அதாவது இருப்புத் தன்மை உடையது. அறிவு வடிவமானது, ஒப்பில்லாத சுகம் உடையது, ஒன்றேயாக அதாவது இரண்டாக இல்லாமல் ஏகமாக இருப்பது. ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற அனைத்தும் அனாத்மா (அன்+ஆத்மா=ஆத்மா அல்லாதது) என்று சொல்கிறது சாத்திரம். அனாத்மாவுக்கு ஆத்மாவின் விசேடணங்கள் இருக்காது. அது மட்டுமல்ல, ஆத்மாவின் விசேடணங்களுக்கு நேர் எதிர்மறையான விசேடணங்களை உடையது. ஆத்மா சத்து என்றால், அனாத்மா அசத்து. ஆத்மா சித்து தன்மை என்றால் அனாத்மா ஜடமானது. ஆத்மா ஆனந்தம் என்றால் அனாத்மா துக்கம் உடையது. அதே போல அனாத்மா துவைதமானது அதாவது இரண்டாக இருப்பது. அனாத்மா என்பதில், பிரபஞ்சம், தேகம் உள்பட அனைத்தும் அடங்கும்.

ஆத்மாவில் உள்ள சத்து, சித்து என்ற இரண்டும், அனாத்மாவாகிய தேகத்தில் உள்ள அசத்து, ஜடம் இரண்டையும் மறைத்து, தேகம் எப்போதும் இருப்பது போன்ற தோற்றத்தையும், தேகம் அறிவுத் தன்மை உடையது என்ற தோற்றத்தையும் ஏற்படுத்தி விடுகிறது. உண்மையில்

ஆத்மா தான் எப்போதும் இருப்பது, அறிவு வடிவமானது. இவ்விரண்டு தன்மைகளும் தேகத்தின் தன்மைகளாக எண்ணுகின்ற வகையில் தோற்றம் தருகின்றது. இதனால் தேகத்தை நாம் சத்தியமானது என்று எண்ணி விடுகின்றோம்.

அனாத்மாவாகிய தேகத்தின் துக்கத் தன்மை, துவைதத் தன்மை இரண்டும் ஆத்மாவின் ஆனந்தம், இரண்டற்ற தன்மை (அத்வைதம்) இரண்டையும் மறைத்து விடுவதால், நான் துக்கம் உடையவன், நான் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறானவன் என்பதான தோற்றத்தை அளித்து விடுகிறது. இதனால் ஆத்மாவின் ஆனந்தம் உணரப்பட முடியாமல் போய்விடுகிறது.

கொல்லன் உலையில் காய்ச்சிய இரும்பு அக்கினியைப் போலக் காட்சியளிக்கும். இரும்பு, அக்கினி இரண்டும் ஒன்றில் ஒன்று கலந்து விடுகிறது. இரும்பு எது, நெருப்பு எது என்று கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போய் விடுகிறது. இதைப் போலத் தான், ஆத்மாவின் விசேடணம் தேகத்திலும், தேகத்தின் விசேடணம் அனாத்மாவிலும் மறைப்பை ஏற்படுத்துவதால் தேகம் அழியக் கூடியது என்பது புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தேகத்தை சத்தியமானது என்று நினைத்து விடுகிறோம். தேகத்தின் உள்ளே இருக்கும் ஆன்மா தான் உண்மையில் சத்தியமானது. தகுந்த சாத்திரங்களைப் படித்து, மரணத்தின் போது தேகம் அழிந்து விடுகிறதே, அடுத்த பிறவியில் சென்ற பிறவியின் அறிவும், செய்த வினைப் பயனும் எப்படித் தொடர முடியும்? என்றெல்லாம் விசாரம் செய்தால், அழிகின்ற தேகத்தின் உள்ளே ஒன்று இருந்து கொண்டு இயக்கி வைக்கின்றதே அது தான் ஆத்மா என்றும், தேகம் அழியக்கூடியது என்பதையும் உணர முடியும். இந்த ஞானத்தைத் தாம் அடைந்ததைத் தான்

“பொய்யுடலை நிலையன்(று)எனப் போதநெறி தந்ததும்”

என்று பாடி, அறியாமையில் உழலும் நம்மீது அக்கறை கொண்டு, நாமும் பொய்யான இந்த உடல் நிலையானது அல்ல, அதன் மீது அபிமானம் வைத்தல் கூடாது என்ற தெளிவைப் பெற வழியும் ஊக்கமும் அருளிச் செய்கிறார் தாயுமானவர்.

பொய்யுடல் நான் அல்ல’ என்று உணர்ந்திடல் வேண்டும் என்று தாயுமானவர் எதற்காக வலியுறுத்தினார்? இதற்கான பதிலை உட்கருத்தாக வைத்து தொடர்ந்து பாடுகிறார். தேகமே நான் என்று நம்புவதால் தேக அபிமானம் உண்டாகிறது. இந்த அபிமானத்தால் தான் துன்பம் வருகிறது. இதனைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். யாராவது நம்மைப் பற்றிக் குறை சொன்னாலும், வசைபாடினாலும் நமக்குக் கோபம் வருகிறது. அல்லது

யாராவது புகழ்ந்து பேசினாலும் சந்தோஷப்படுகிறோம். ஏன்? அவர்கள் நம்மை இந்த தேகமாகத் தான் பார்க்கிறார்கள். நாமும் இந்த தேகம் தான் நாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதனால் திட்டும் போது துக்கம் உண்டாகிறது. நாம் துக்கத்தை விரும்புவதில்லை. சுகம் வரவேண்டும் என்றே நினைக்கின்றோம்.

நிலையான சுகம் வரவேண்டுமானால், தேக அபிமானத்தை விட்டுவிட்டால் போதும்.. இது தான் எல்லாவற்றையும் விட கஷ்டமானது. என்ன செய்வது? கஷ்டப்படாமல் எதையும் அடைந்து விட முடியாது. தேக அபிமானத்தை விட்டால், இந்த உடல் பொய் என்பதையும், இந்த உடல் நான் அல்ல என்பதும் தெளிவாகி விடும். அப்போது யாராவது நம்மைப் பார்த்து வசை பாடினாலும் துயரம் வராது. ஏன்? அவர்கள் இந்த தேகத்தைப் பார்த்து நம்மைத் திட்டுவதாக எண்ணி அந்த செயலைச் செய்கிறார்கள். நாம் தான் இந்த தேகம் இல்லையே என்று தெளிந்து விட்டதால், ஏசுவர்கள் ஏசி விட்டுப் போகட்டும் என்று அதனைக் கண்டுகொள்ளாமல் இருந்து விடுவோம். மனம் சஞ்சலப்படாது, படுவதற்கு வாய்ப்பே எழாது. அதனால் என்ன என்று கேட்கலாம். அங்கே நிலையான சுகம் மலர்ந்து விடும். துன்பமே இல்லாத அந்த சுகத்தைத் தான் பேரானந்தம் என்றும், பரமானந்தம் என்றும் சாத்திரங்கள் சொல்கின்றன. இதனை மனதில் கொண்டே தாயுமானவர் பொய்யுடல் நான் அல்ல என்று அறிந்த பின், அடுத்த வரியில்

“சாகுவத ஆனந்த போகமே வீடென்னவே

நீராள மா(ய்)உருக உள்ளன்பு தந்ததும்”

என்று குறிப்பிட்டு நிலையான ஆனந்தத்தை அடைந்ததாகக் கூறுகிறார். ஆனந்தம் என்பதற்கு எதிர்ப்பதமே கிடையாது. ஆனந்தம் என்பது துன்பம் இல்லாத சுகமான நிலை. அதனால் தான் அது நிலையான ஆனந்தம்-பேரானந்தம் ஆகிறது. அதுவே மோட்சம்.

நாம் தேகம் அல்ல, நாம் ஆத்மா என்பதை முன்னரே பார்த்தோம். இங்கே ஒரு சந்தேகம் வருகிறது. ஆத்மா எப்பொழுதும் நிலையான ஆனந்த வடிவமாகவே இருக்கிறது. நாமோ ஆத்மா என்பதால் நாம் அந்த நிலையான ஆனந்தம் உடையவர்கள் தானே. அப்படி யிருக்க, நிலையான ஆனந்தத்தை அடைந்ததாகக் கூறுவது எப்படி? ஏற்கெனவே அடைந்திருப்பதை அதாவது நம்மிடம் இருப்பதையே அடைந்ததாகச் சொல்வது சரியானதா?

இதற்கு பதில் என் வாழ்வில் நடந்த ஒரு சம்பவம். எனது ஞானாசிரியர் ஒருநாள் என்னை ராணிப்பேட்டைக்கு வந்திருந்த ஆன்மீக நிலையில் இருந்த சுவாமிஜி ஒருவரைக்; காண அழைத்துச் சென்றார். அவர் தங்கியிருந்த வீட்டில் சுவாமிஜியைச் சந்தித்து, உரையாடிக் கொண்டிருந்த போது, நான் இங்கும் அங்குமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த வீட்டில் இருந்தவர்கள் இதைக் கண்டு “எதையோ தேடுவதாகத் தெரிகிறதே” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு “ஆம். எனது மூக்குக் கண்ணாடியை எங்கே வைத்து விட்டேன் என்று தெரியவில்லை” என்றேன். அவர்கள் “உங்கள் முகத்திலேயே தான் கண்ணாடி இருக்கிறதே, அதையா தேடுகிறீர்கள்?” என்றனர். உடனே நான் முகத்தைத் தொட்டுப் பார்த்ததும் மூக்குக் கண்ணாடி அதன் இடத்தில் இருப்பதை அறிந்தேன். அங்கே கண்ணாடி இருப்பதை மறந்துவிட்டு தேடினேன். அவர்கள் உணர்த்தியதும் “ஆ, கண்ணாடி கிடைத்து விட்டது” என்றேன். உண்மையில் கண்ணாடி இழக்கப்படவில்லை. என்னிடமே இருந்தது. மறந்துவிட்டேன். பிறர் நினைவூட்டியதால் இருப்பதை உணர்ந்தேன். புதியதாக கண்ணாடியை அடையவில்லை.

அதைப் போலவே, ஆத்மா பரமானந்த வடிவம் தான். அந்த ஆத்மா பரமானந்த வடிவம் என்பது விளங்காமல் இருந்தது. அதனால் நாம் ஆனந்தத்தை அடையாமல் இருந்ததைப் போன்ற ஒரு தோற்றம் காணப்பட்டது. பயிற்சியினாலும், குருவினாலும் தெளிவு அடைந்த பின், அந்த பரமானந்தம் விளங்குகிறது. அதனால் அது அடையப்பட்டது போல் தெரிகிறது. இதையே பரமானந்தத்தை அடைந்தேன் என்று கூறுவது வழக்கமாகி விட்டது.

இன்றைய கால கட்டத்தில் அனேகம் பேர்கள் எதற்கெடுத்தாலும் “இதை நான் தான் செய்தேன், நான் தலையிடாவிட்டால் இது நடந்திருக்காது என்று சர்வ சாதாரணமாகப் பேசுவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டுள்ளார்கள். இது அகங்காரத்தின் தன்மை என்பதை அவர்கள் அறிந்து கொள்வதில்லை. இப்படி பேசுவதை அசுரத் தன்மை என்று கொண்டு, பகவத் கீதையில் அத்தகையவர்கள் எப்படி பேசுவார்கள் என்பதை 16-ஆம் அத்தியாயத்தில் பகவான் விளக்கியிருக்கிறார்.

ஒரு செயலை நம்மால் தனித்து நின்று செய்ய முடியுமா என்பதையே சிந்தித்துப்; பார்ப்பதில்லை. உணவு உண்கிறோம். உணவு உண்பது நம் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது. சாப்பிடலாம் அல்லது சாப்பிடாமலும் இருந்து விடலாம். உண்பது நாம் தான். தட்டில் உள்ள சாதத்தை எடுத்து வாயில் வைப்பதற்குள் கை சுளுக்கிக் கொள்ளாது

என்பதற்கு உத்தரவாதம் கிடையாது. சரி நல்லபடியாக சாப்பிட்டு விடுகிறோம். வயிற்றுக்குள் உணவு சென்ற பின் நடப்பவை நம் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறதா? நான் தான் சீரணம் செய்தேன், சத்தானவற்றை ரத்தத்தில் கலக்கச் செய்தேன் என்று சொல்ல முடியுமா? நான் தான் மூச்சு விடுகிறேன் என்று சொல்ல முடியுமா? வெளியே சென்ற மூச்சு உள்ளே திரும்பாமலும் போகலாம். ஆக, இந்த உடலை 'நான் நான்' என்று சொல்கிறோமே, அந்த உடலே நமது கட்டுப்பாட்டில் இயங்குவதில்லை. அவ்வாறிருக்க செயல்களை நாம் எப்படி தனித்து நின்று செய்து விட முடியும்?

சாதாரணமாக ஊருக்குப் பிரயாணம் போக வேண்டும் என்றால் கூட, புறப்படுவது நாமாக இருக்கலாம். ஆனால் ரயிலோ பேருந்தோ குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வர வேண்டும், வந்து ஏறி விட்டாலும் வழியில் பழுதாகாமல் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குப் போய்ச் சேர வேண்டும். இதெல்லாம் நம் கையில் இருக்கிறதா? ஒரு செயல் நடைபெற வேண்டுமானால் எதிரே தெரிகின்ற சக்திக்கு அப்பாலும் கண்ணுக்குத் தெரியாத பல சக்திகளின் புள்ளிகளும் ஒன்றாக இணைய வேண்டும். அப்போது தான் நாம் செயலை செய்து முடிக்க முடியும்.

ஆன்மீகத்தில் கூட ஞானம் அடைய வேண்டுமானால் நான்கு விஷயங்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. கடவுளின் அருள், குருவின் கருணை, மனம் புத்தி என்ற அந்தக்கரணங்களின் ஒத்துழைப்பு, கர்ம வினைகள் கைகூடி வருதல் என்பவை அந்த நான்கு ஆகும். இந்த நான்கும் ஒத்துழைத்தால் தான் ஞானம் அடைய முடியும்.

ஆதலால், எந்த ஒரு செயலுக்கும் இறைவன் அருள் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும். இக்கருத்தையே தாயுமானவர் இந்தப் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். தாயுமானவர் என்னென்ன அடைந்தார் என்பதைப் பாடல் முதல் வரியிலிருந்து சொன்னதைத் திரும்பவும் பார்க்கலாம்.

(1) தனக்கு கிடைக்கக் கூடாதது எல்லாம் விட்டுப் போக, கிடைக்க வேண்டியதெல்லாம் வந்து சேர்ந்த போதிலும் போனவற்றுக்கு வருந்தாமலும், வந்தவற்றுக்கு சந்தோஷப்படாமலும் மனம் நடுநிலையில் நிற்க வைத்தது (2) வேதாந்தம்--சித்தாந்தம் அதாவது ஞான மார்க்கம், மற்ற மார்க்கங்கள் இவைகளில் பேதம் இருப்பது போல் தெரிந்தாலும் எல்லா மார்க்கங்களும் முடிவில் ஒன்றினை அடையவே வழிகாட்டுகிறது, அவைகளில் ஒரு மார்க்கம் உயர்ந்தது, மற்றவை தாழ்ந்தது என்று சொல்ல

முடியாத வண்ணம் ஆராய்ந்து பார்த்து சம நிலையில் அனைத்து மார்க்கங்களையும் உணர்ந்து கொள்ள புத்தியைத் தந்தது

(3) அழிகின்ற இந்த உடல் நிரந்தரமானதாக இல்லை என்று அறிகின்ற ஞானத்தைக் கொடுத்தது

(4) வந்து வந்து போகின்ற உலகியல் இன்பங்கள் நிலையில்லாதவை என்றும், நிரந்தரமான பேரானந்தமே மோட்சம் என்று புரிந்து கொண்டு அதை அடைய வழி காட்டியது.

ஆக இவைகளை எல்லாம் அடைய உதவியது பரமாத்மாவின் அருள் என்கிறார் தாயுமானவர். 'அவன் அருளால் அவன் தான் வணங்கி' என்று சொன்னவர்கள் நம் முன்னோர்கள். பரமாத்மாவை வணங்குவதற்கும் அவன் அருள் இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் கோவிலுக்குப் போவதற்குக் கூட மனம் வழி விடும். இதிலிருந்து நாம் என்ன தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றால், நமக்கு கை, கால் ஊனமின்றி, ஏதோ வயிற்று சாப்பாட்டுக்கு இந்த அளவுக்காவது வசதியைத் தந்திருப்பது பரமாத்மாவின் அருள் என்று உணர்ந்து, பரமாத்மாவுக்கு நன்றி கூறி, இறைவனை வணங்க வேண்டும் என்பதே.

பணம் படைத்தவர்களைப் பார்த்தால், அவர்களிடம் இருக்கும் பணம் பல தலைமுறைகளுக்குக் கூட குறையில்லாமல் சாப்பிடுவதற்குப் போதுமானதாக இருக்கும், இருந்த போதிலும் அவர்கள் மேலும் மேலும் பணத்தைச் சேர்க்க ஓய்வின்றி அலைந்து கொண்டிருப்பார்கள். இருப்பதை அனுபவிக்க கூட நேரம் இருக்காது. அவர்களிடம் 'தேடல்' என்பது இருக்கிறது. அது லௌகீக வாழ்வைச் சார்ந்தது. அது தற்காலிகமான பலனைத் தான் தரும்.

அதே 'தேடல்' என்பது ஆன்மீக வாழ்வில் மிகவும் அத்தியாவசியமானதாகும். 'தேடல்' என்பதே ஆன்மீகத்தில் மேலும் மேலும் நம்மை உயரத்துக்கு அழைத்துச் செல்லக் கூடியது. மனதில் தேடல் என்பது இருந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். தேக்க நிலை வந்து விட்டால் ஆன்மீகத்தில் முன்னேற்றம் வராது. இது மனதைப் பயிற்சி செய்வதால் உண்டாகும்.

மனம் ஏழு தளங்களை அல்லது அடுக்குகளைக் கொண்டதாகச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு அடுக்கிலும் விழிப்புணர்வை அதிகரிக்கச் செய்தால் அடுத்த அடுக்கு அல்லது தளம் திறக்குமாம். இரண்டாவது மனதின் அடுக்கின் மேல் விழிப்புணர்வைப் பாய்ச்ச மூன்றாவது மனம் திறக்கும். மூன்றாம் அடுக்கு உணர்வு வயப்பட்டது

என்றும், நான்காம் அடுக்கு அறிவு வயப்பட்டது என்றும் சொல்கின்றனர். இந்த நிலைகளைப் பயிற்சியின் மூலம் அடையலாம். நல்ல விஷயங்களுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தும் நிலை தான் நான்காவது அடுக்கின் தன்மையாம். அதாவது மனதின் நான்காவது அடுக்கினை அடைந்தவர்கள் நல்லதுக்கு மட்டுமே அதைப் பயன்படுத்துவார்களாம். ஆனால் மூன்றாம் அடுக்கில் இருக்கும் போது அற்புதங்களைப் பிறர்க்கு காட்ட முடியுமாம். அதனை நல்லது-கெட்டது இரண்டுக்குமே பயன்படுத்த முடியுமாம்.

இந்த விவரத்தை ஏன் இங்கே சொல்ல வேண்டியது வந்தது என்றால், தேடல் உள்ளவர்கள் மனதைப் பயிற்சி செய்யும் போது அற்புதங்களைக் காட்டும் திறன் வந்ததும், அதன் பக்கம் திரும்பி விடுகிறார்கள். மேற்கொண்டு மேலே செல்ல நாட்டம் குறைந்து அற்புதங்களில் மனம் கட்டுண்டு, புகழ், செல்வம் இவற்றைத் தேடி, ஆன்மீகத்தில் தேக்க நிலை அடைந்து விடுகிறார்கள். இதன் காரணமாக, கடைசி நிலையான பிறவியில்லா நிலையை அடையும் முயற்சியில் ஈடுபடாமல் போய்விடுகிறார்கள். எந்த திறன் வந்தாலும், இன்னமும் பரமாத்மாவை அடைய முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம்--தேடல் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தாலே இறுதிநிலையை அடைய முடியும். இதைத் தான் தாயுமானவர் கடைசி வரிகளில் குறிப்பிடுகிறார்.

**“இன்னும்(ம்)இன்னும் நின்னையே துணையென்ற
என்னையே காக்கவொரு நினைவுசற்று) உண்டாகிலோ”**

மனம் நடுநிலையில் நின்றல், சமரசமாகக் கருதும் தன்மை, உடல் பொய்யென்ற திடமான ஞானம் வரப்பெற்றது, நிரந்தரமான பேரானந்தமே மோட்சம் என்று தெளிந்தது முதலான நிலைகளை அடைந்த போதிலும், அவைகளில் திருப்தி அடைந்து நின்று விடாமல், “நீயே துணை என்று வாழ்கின்ற என்னைக் காப்பதற்கு இன்னமும் உனக்கு நினைவு வரவில்லையா?” என்று அந்த விராட சக்தியிடம் கேட்கிறார். அவரிடம் தேடலுக்கு குறைவே இல்லை. அவ்வளவு உயர்ந்த நிலை அடைந்தும் ‘தன்னைக் காக்கமாட்டாயா’ என்று கேட்பதன் மூலம் நாமும் இத்தகைய தேடலைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நமக்குக் காட்டுகிறார்.

அது மட்டுமல்ல, பகவானிடம் “நீயே கதி” என்று முழு மனதோடு சரணாகதி அடைந்து வணங்க வேண்டும் என்பதும் இந்த வரிகளின் மூலம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பூ, பழம் கொண்டு செல்வது அல்லது அபிஷேகம் தடபுடலாகச் செய்வது, ஆண்டவனிடம்

கோரிக்கை வைத்தால் போதும் என்று நினைப்பது... ..இத்தகைய செயல்களே பக்தி என்று நினைக்கிறோம். மரமானது வைத்தவனைத் தண்ணீர் ஊற்று என்று கேட்காது. அதைப் போல, பகவானிடம் “நீ படைத்து விட்டாய், எப்படிச் காப்பது என்பது உனக்குத் தெரியும், நீ விட்ட வழி, நீ எதைக் கொடுத்தாலும் ஏற்றுக் கொள்வேன், நீ கதி” என்று சரண் அடைந்து வணங்க வேண்டும். அது தான் கடைசி நிலைக்கு வழியைக் காட்டும். இதைத் தான் தாயுமானவர் “நீயே துணை” என்று குறிப்பிட்டு நமக்கு பக்திக்கான நெறிமுறையைக் காட்டுகிறார். மிக உயர்ந்த பக்தி என்பது எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இன்றி, கோரிக்கை இன்றியும், நீயே கதி என்று எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டும் வணங்குவது தான். இக்கருத்தையே நமக்கு இந்த வரிகளில் போதிக்கிறார்.

உலகத்தில் எதையாவது பற்றிக் கொள்ளாமல் வாழ முடியாது. பற்றுவதில் அளவு இருக்க வேண்டும். ஆசைப்படு ஆனால் அதனால் மனம் உடைந்து நஷ்டம் ஆகி பைத்தியம் ஆகின்ற அளவுக்கு பேராசைப்படாதே என்று சொல்வார்கள். எதிலும் அளவு என்பது தேவை. கலிகாலம் ஆயிற்றே, அப்படி ஒதுங்கியும் போகாமல், நெருக்கமாக ஆகாமலும் உலகில் பழக முடியுமா? வேலை ஆக வேண்டுமே. ஆதலால் எதைப் பற்றினாலும் அதனால் தொல்லைகள் வருவதைத் தவிர்க்க முடியாது. எந்தவிதமான எண்ணங்களைப் பற்றினாலும் அதனால் கஷ்டம் வருவது தவிர்க்க முடியாததே. இந்நிலை பற்றிக் கொள்வதால் வருவதே. தொல்லைகள் இல்லாமல் பற்றிக் கொள்வதற்கு ஏதாவது இருக்கின்றதா என்றால் அது இறைவன் ஒருவனே. தெய்வத்தைப் பற்றிய நினைவு என்றைக்கும் தொல்லை கொடுக்காது, ஆங்கில மருந்துகளைப் போல இறை நினைவினால் பக்க விளைவுகள் ஏதும் ஏற்படாது. அதனால் தான் இறைவனைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று பெரியோர்கள் சொல்லி வைத்துள்ளனர்.

நாமும் தான் இறைவனை நினைக்கின்றோம். நாம் நினைப்பது போதுமா போதாதா என்பதற்கு தாயுமானவர் இங்கே குறிப்பிடுவதைப் படித்தால் தெரிந்துவிடும்.

“இடைவிடாப் பற்றாக நிற்க அருள்வாய்”

என்கிறார். நாம் எப்படி நினைக்கின்றோம்? சில நிமிடங்கள் பகவானை வணங்கி மந்திரமோ அல்லது பாடல்களோ, கோரிக்கைகளோ சொல்லிவிட்டு, திரும்பி வந்து நம் வேலைகளைக் கவனிக்கப் போய்விடுகிறோம். அதுவும் ஓரிரு நாள் வேலை தொடர்ந்து இருந்தால்

‘நாளைக்குக் கோவிலுக்குப் போய்கொள்ளலாம்’ என்று இருந்து விடுகிறோம். இப்படி இருந்தால் முழுமையான பலன் கிட்டாது.

தாயுமானவர் சொல்கின்றபடி, இடைவிடாமல் இறைவனை நினைக்க வேண்டும். இராமகிருஷ்ணர் சொல்வார்--“கம்பத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு சுற்றினால் விழ மாட்டோம். அதைப் போல பரமாத்மா என்ற கம்பத்தை அதாவது அவருடைய நினைவுகளுடன் உலகத்தில் காரியங்களைச் செய்யச் சூழல வேண்டும்” என்று. அப்படி பகவான் நினைவு தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும். ரயிலிலோ பேருந்திலோ போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். தாகம் எடுக்கிறது. நண்பர்களுடன் பேசிக் கொண்டே வந்தாலும், தாகம் என்ற உணர்ச்சி அடி மனதில் தெரிந்து கொண்டே இருக்கிறது. அப்படி எந்த வேலையில் ஈடுபட்டாலும் இறை நினைவு ஆழ் மனதில் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தால் அதுவே மிகச் சிறந்த பலனைத் தரும்.

இந்த கோரிக்கையை தாயுமானவர் விராட சக்தியிடம் வைக்கிறார்.

“பாராதி அறியாத மோனமே”

என்று அந்த சக்தியை அழைக்கிறார். மோனம் என்றால் மௌனம். பிரபஞ்சம் முதலானவை அதாவது உலகம் என்றால் அதிலுள்ள பொருட்கள் மட்டுமல்ல, உயிரினங்களும் அறியாத மௌனமே என்கிறார். மௌனம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த காலத்தில் ‘மௌன விரதம்’ இருக்கின்றவர்கள் வாய் திறந்து பேசமாட்டார்கள். ஆனால் சைகையினால் எல்லாவற்றையும் சுட்டிக் குறிப்பிட்டு புரிய வைப்பார்கள், அவர்களுக்குத் தேவையானதை வாங்கிக் கொள்வார்கள். வாய் பேசாமல் இருந்தாலும், மனதில் எண்ணம், வார்த்தைகள் வடிவில் இருந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. மனதில் எண்ணங்கள் இருந்தால் மனம் பேசுவதாகும். மனமும் பேசாமல் இருப்பதே உண்மையான மௌனம் ஆகும்.

மௌனத்தில் நான்கு வகை இருப்பதாக ஞானவாசிட்டம் பேசுகிறது. அவை வாக்கு மௌனம், இந்திரிய (கரண) மௌனம், காஷ்ட மௌனம், சுழுத்தி மௌனம் என்பன. வாக்கு மௌனம் என்பது பேசாது இருத்தலாம். வலிமை கொண்டு இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் செல்லாதவாறு அடக்குதல் புலன் அடக்கம்--கரண மௌனம் ஆகும். தேகம் மற்றும் அதன் உறுப்புகள் இவைகளின் செயல்கள் அனைத்தையும் விடுதல் காஷ்ட மௌனம் ஆகும். இந்த மூன்று மௌனங்களும் சித்தத்தின் விவகாரம் விடாதிருப்பதால் விடாத மௌனம் எனப்படும். பலவிதமான மோகத்தைத்

தரும் இந்த உலகத்தைக் குறித்து உள்ளபடி உணர்ந்து, சொருப நிலையில் இருந்து கொண்டு சந்தேகம் இன்றி இருத்தலே சுழுத்தி மௌனம் ஆகும்.(6.7.4, 6). ஆக மௌனம் என்பது மனதில் எண்ணங்கள் அற்ற நிலை. விராட சக்தி எந்தவித இயக்கமும் இல்லாத மௌன நிலையில் உள்ளது. மற்ற பிரபஞ்சம் அனைத்தும் இயக்க நிலையில் இருப்பதால் அந்த விராட சக்தியை அறிய முடியவில்லை என்கிறார்.

ஆக, இந்த பாடலில் தாயுமானவர் காட்டிய அனைத்தும் பயிற்சிக்கு உதவக் கூடியவை என்பதை அறிந்து, ஆன்மீக பயிற்சியில் பயன்படுத்தி உய்வோமாக.

பரிபூரணானந்தம்-9

ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலை யோகொடிய
ஆல(ம்)அமு தாகவிலையோ
அக்கடலின் மீதுவட அனல்நிற்க வில்லையோ
அந்தரத்(து) அகிலகோடி
தாழாமல் நிலைநிற்க வில்லையோ மேருவுந்
தனுவாக வளையவிலையோ
சத்தமே கங்களும் வச்ரதரன் ஆணையில்
சஞ்சரித் திடவிலையோ
வாழாது வாழவே இராமனடி யால்சிலையும்
மடமங்கை ஆகவிலையோ
மணிமந்திரம் ஆதியால் வேண்டுகித் திக(ள்)உலக
மார்கத்தில் வைக்கவிலையோ
பாழான என்மனம் குவியஒரு தந்திரம்
பண்ணுவ(து) உனக்(கு)அருமையோ
பார்க்கு(ம்)இடமெங்கும் நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (9)

இயற்கையின் அளவை, அதன் ஆற்றலை நம்மால் அறிய முடியாது. நாம் பார்க்கின்ற சூரியனைப் போல, இதை விடப் பெரிய அளவுடையதாக வான வெளியில் இன்னும் பல சூரியன்கள் இருப்பதாக விஞ்ஞானம் கூறுகிறது. அவற்றையெல்லாம் நம்மால் பார்க்கக் கூட முடியவில்லை. ஆகாயத்தில் மிகவும் சிறியதாகக் காணப்படும் நட்சத்திரங்கள் கிரகங்களை விடவும் பெரியதாக இருக்கின்றனவாம். அதிலிருந்து புறப்பட்ட ஒளியானது நம் கண்களை அடைவதற்கு லட்சக் கணக்கான ஆண்டுகள் ஆகிறதாம். அந்த அளவுக்கு அவைகள் மிக மிக தொலைவில் உள்ளனவாம். இன்னும் எவ்வளவோ ஆகாயத்தில் இருக்கின்றன. அவைகளை எல்லாம் கற்பனை செய்து கூட சிந்திக்க முடியாத அளவுக்கு அமைந்துள்ளன.

அப்படி கண்ணுக்குத் தெரியாத, சிந்திக்க முடியாதவற்றை எல்லாம் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னாலும் புரிந்து கொள்வதற்கு மிகவும் கடினமாகத் தான் இருக்கும், பல நேரங்களில் பபுரிந்து கொள்ளாமலும் போகக் கூடும். அதனால் தான் தாயுமானவர் இந்தப் பாடலில், உதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டவை எல்லாம் நாம் பார்த்த, பார்க்கின்ற, கேட்ட, சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களையே எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். படிப்பவைரைப் பிரமிக்க வைக்க வேண்டும் என்றே சில பேச்சாளர்கள் கடினமாகப் பேசுவார்கள்.

அதனால் என்ன பிரயோசனம்? தாயுமானவர் தெரிந்த நிகழ்வுகளையே உதாரணமாகக் காட்டி நமக்குப் புரிய வைக்கிறார். அவர் மகான் அல்லவா! கேட்பவர்களின் உள்ளங்களைப் புரிந்து கொண்டவர். பேசுவதும், பாடுவதும் கேட்பவர்கள் திருந்த வேண்டும் என்பதற்காக என்பதையும் அறிந்தவர் அல்லவா! அதனால் தான் எளிமையாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

கடலை நாம் எல்லோரும் பார்த்திருக்கிறோம். கடலின் நடுவில், கடலின் ஆழத்தில் எப்போதும் அமைதியாக இருக்கும். கடற்கரையில் தான் அலைகள் சதா சர்வ காலமும் வீசிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் அலைகள் உள்ள கடலின் முகப்பு பகுதியில் ஆரவார சப்தம் கேட்டபடியே இருக்கிறது.

கடலினை நமது மனதுக்கும் ஒப்பிட்டு சொல்வதுண்டு. மனமும் எப்போதும் எண்ண அலைகளால் நிரம்பி வழிவதால் குழப்பமும், அமைதியில்லாமலும் இருக்கிறது. கடலின் மையத்தை நோக்கிச் சென்றால் எப்படி நிசப்தம் நிலவுகிறதோ, அப்படி நம் உள் மையத்தை நோக்கிச் செல்லச் செல்ல அமைதி நம்மை ஆட்கொள்ளும். உள்மையம் எப்போதும் சாந்தமாக, சலனமின்றி இருக்கும். நாமோ அந்த மையத்தை நோக்கிச் செல்வதேயில்லை. அவ்வளவு ஏன்? அதை ஒப்புக்காக கூட திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை. வெளியுலக பார்வையில் எப்போதும் கவனத்தைச் செலுத்திக் கொண்டே இருப்பதால் அந்த உள் அமைதியைத் தவற விடுகிறோம்.

பூமி உருண்டை வடிவில் வெட்ட வெளியில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. பூமி உருண்டை மாதிரியைப் பள்ளிக் கூடத்தில் வைத்திருப்பதைப் படிக்கின்ற காலத்தில் பார்த்தது நினைவில் இருக்கும். கடலும் சரி, மலையும் சரி, மரம், செடி, கொடி, எல்லா உயிரினங்களும் இந்த பூமியின் மேற்பரப்பில் தான் இருக்கின்றன. இந்தக் காட்சியை சற்றே மனதில் எண்ணிப் பாருங்கள்.

பூமி வானவெளியில் சுற்றும் போது கடல் தண்ணீர் வெட்ட வெளியில் கொட்டிவிடுவதில்லை. மலை விழுந்து விடுவதில்லை. நாம் உட்பட அனைத்து உயிரினங்களும் விழாமல் பூமியின் மேற்பரப்பில் இருந்து கொண்டு, பூமியோடு சேர்ந்து சுழன்று கொண்டிருக்கிறோம். விழாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் புவி ஈர்ப்பு விசை செயல்படுவதே ஆகும். இந்த ஈர்ப்பு விசை காரணமாக எல்லாம் பூமியின் மேற்பரப்பில் ஒட்டிக் கொண்டு இருக்கின்றன. வான வெளியில் போனால் அங்கே ஈர்ப்பு விசை கிடையாது. மனிதன் உயிர் வாழத் தகுதியான பூமி என்ற கிரகத்தில் மட்டும் தான் புவி ஈர்ப்பு விசை இருக்கிறது. விராட சக்தியின் லீலையில் இதுவும் ஒன்றே.

பிரபஞ்சத்தில் நாம் அறியாத எத்தனையோ இரகசியங்களும், அதிசயங்களும் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றன. உலகின் மேற்பரப்பில்

மூன்றில் இரண்டு பங்கு கடல் என்றாலும், அந்தக் கடலும் நிலத்துக்கு மேல் தான் அமைந்துள்ளது. அதில் மேல் பரப்பில், சுமார் 5 முதல் 10 கிலோ மீட்டர் ஆழத்துக்கு மட்டுமே கடல் நீர் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். நமது உடலை மூடி உள்ள தோல் போல, இந்த உலகைக் கடல் மூடிக் கொண்டிருக்கிறதாம். அவ்வளவு தான். அதாவது, உட்புறம் நெருப்புக் குழம்பாகக் கொதித்துச் சுழன்று கொண்டிருக்கும் இந்தப் பூமியின் மேற்பரப்பை குளிர்விக்கின்ற ஒரு குளிர்விப்பானாகக் கடல் அமைந்துள்ளது என்றால் அது மிகையாகாது. எனவே, அதைப் பூமியின் தோல் என்றே அணுகலாம் எனக் கூறுகின்றனர்.

கடல் மட்டம் என்றைக்கும் மாறாதது என்று கண்டுபிடித்து, அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒவ்வொரு ஊரும், நகரமும் கடல் மட்டத்திலிருந்து இத்தனை மீட்டர் உயரத்தில் உள்ளது என்று கணக்கிட்டுள்ளனர். இரயில் நிலையம் சென்றால், மஞ்சள் நிற சிமெண்ட் பெயர் பலகை இருக்கும். அதன் வலது கீழ் ஓரத்தில் MSL (Madras Sea Level) என்று எழுதி (+) குறியிட்டு மீட்டர் குறித்திருப்பார்கள்.

இத்தகைய கடலினைப் பார்க்கும் போது கடலுக்குக் கரை உள்ளதா என்று எண்ணிப் பார்த்தது உண்டா? கடல் அலைகள் ஒவ்வொரு முறையும் மணல் துகள்களைக் குவித்து விட்டு திரும்பும். அது மேடு போல மணல் திட்டு உருவாக்கி விடும். அதைக் கரை என்று நினைக்கலாம். அந்த மணல் மேட்டினைச் சரிசெய்து, தரையாக சமதளப்படுத்தி விட்டாலும் அலைகள் வழக்கமான இடத்தைத் தாண்டிப் போகாது. கரையில்லாமலேயே கடல் நீர் நிற்கிறது. ஏரிக்கு ஒரு புறம் சற்று உடைந்து விட்டால் நீர் வெளியேறி விடுகிறது. கரையே இல்லாமல் அவ்வளவு பெரிய கடல் நீர் புரண்டு செல்லாமல் நிற்பது ஆச்சரியம் அல்லவா! இதைத் தான் தாயுமானவர்

“ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலையோ”

என்கிறார்.

கடலுக்குக் கரை கிடையாது என்பதைப் பார்த்தோம். கரை இல்லாமலேயே கடல் நீரானது நிலப்பகுதியில் புரண்டு வராமல் நிற்பது விராட சக்தியின் அதிசயம் என்கிறார் தாயுமானவர் முதல் வரியில். பூமி உருண்டையின் மேற்பரப்பில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் கடல் மற்ற அனைத்து பொருட்கள், சீவராசிகள் எல்லாம் அண்டவெளியில் விழுந்துவிடாமல் ஈர்ப்பு விசை ஒன்று இயற்கையினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இவையெல்லாம் மனிதனால் உண்டாக்க முடியாததாகும். விஞ்ஞானம் ஆராய்ச்சி செய்து ஈர்ப்பு விசையினால் தான் விழாமல் இருக்கிறோம் என்று கண்டு பிடித்தாலும் கூட, இயற்கையை வென்று விடவே தொடர்ந்து பல ஆராய்ச்சிகளையும் செய்து வருகிறது.

மேல் நாட்டில் ஒருவர் 'காண்கொஸ்ட் ஆப் நேச்சர்' என்ற ஒரு நூலினையே எழுதியுள்ளாராம். அதாவது இயற்கையை வெற்றி கொள்வது என்பதாகப் பொருள். பொதுவாக மேல் நாட்டினர் இயற்கையை வெல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இருப்பவர்கள். நம் நாட்டில் இந்த எண்ணமே எழாது. நமது நாட்டில் வாழ்ந்த மகான்கள், ஞானிகள், அறிஞர்கள் உட்பட அனைவரும் இயற்கையை அந்தக் கோணத்தில் பார்த்தது கிடையாது. இயற்கையை மதித்து வணங்கினார்கள். தமக்கும் மேலே ஒரு சக்தி இருப்பதை ஒப்புக் கொண்டனர். ஆகாயத்தைத் தந்தை என்றும், பூமியைத் தாய் என்றும் உறவு கொண்டு மதித்து வழிபட்டனர். மரம், கடல், மாடு, ஆடு முதலானவற்றை வணங்கினார்கள். விராட சக்தியின் அதிசயங்களாக இருந்தாலும் அவைகளுக்கு மதிப்பளித்தனர். அதனால் நம்முடைய நாட்டில் இயற்கை சக்தி தம்மை மதித்து வழிபட்டதற்கு மகிழ்ந்து, மழை முதலான வளங்களைத் திருப்பித் தந்தது. இக்காலத்தில் இந்தப் பழக்கம் நாகரீகம் என்ற பெயரில், நிறைய உலகாயத படிப்புகளைப் படித்து விட்டோம் என்ற நினைப்பில் சீரழிந்து விடுபட்டுப் போய்விட்டது. அதன் காரணமாக நாட்டில் இயற்கை வளங்கள் குறைந்து விட்டன.

சரி, தொடங்கிய விஷயத்துக்கு வருவோம். கரையின்றி கடலில் தண்ணீர் நிலப்பகுதிக்கு வராமல் எப்படி தடுக்கப்படுகிறது? வடவாழக அக்கினி ஒன்று இருப்பதாகவும், அது அந்தக் கடல் நீரினை அழுத்தி பிடித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் நம்முடைய சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அது சற்று நீங்கினால் கடல் நீர் முழுவதும் நிலப்பரப்புக்கு உள்ளே வந்து அழிவு ஏற்பட்டு விடுமாம். பொதுவாக அந்த அக்கினி அப்படி செய்யாதாம். கடல் நீருக்கு மேலுள்ள அந்த அக்கினி நீங்குவது பிரளய காலத்தில் தான் என்றும் சாத்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இடை இடையே சுனாமி போன்ற பேரழிவுகள் வந்தாலும், நிலப்பரப்பு முழுவதும் அழிவுது இல்லை. பிரளய முடிவு வரும் காலத்தில் இந்த அக்கினி சற்று நீங்கினால் கடல் நீர் முழுவதும் புரண்டு வந்து நிலப்பரப்பை மூடிக் கொள்ளும் என்று சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இதைக் கேட்டதும் பிரளய காலம் எப்போது வரும் என்று சாத்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்குமே என்று தோன்றும். ஆம். சொல்லியிருக்கிறது. தற்போது நடந்து கொண்டிருப்பது கலியுகம், இந்த யுகத்தின் ஆயுட்காலம் 4,32,000 ஆண்டுகள். இதில் 5,123 ஆண்டுகள் தான் முடிவடைந்து இருக்கிறது. மீதி பாக்கி இருக்கிறது. மொத்த ஆயுட்காலமும் முடிகின்றபோது அந்த அக்கினி சற்று விலக, கடல் நீர் பூமியைச் சூழ்ந்து கொள்ளும். இந்த அக்கினி குறித்தே தாயுமானவர்

“அக்கடலின் மீது வடஅனல் நிற்கவிலையோ”

என்று குறிப்பிடுகிறார். இதுவும் விராட சக்தியின் லீலை.

அடுத்ததாக, தாயுமானவர் குறிப்பிடுவது ஆலகால விஷம். பாற்கடல் கடையப்பட்ட போது, ஐராவதம் என்ற யானை, குதிரை முதலானவை வந்தது. முதலில் கொடிய விஷம் தோன்றியதாம். அது அண்ட சராசரங்களை அழிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்ததாக இருந்தது. என்ன செய்வது என்று தேவர்கள், அசுரர்கள் உட்பட அனைவரும் கலங்கிப் போய் நின்ற காலகட்டத்தில் சிவபெருமான் அந்த விஷத்தை அருந்தியதாகவும், அது அவருடைய கண்டத்தில் நின்று விட்டதாகவும் புராணங்களில் சொல்லப்படுகிறது. விஷத்தை அருந்தி அனைவரையும் காப்பாற்றினார். இதுவும் அதிசயம் என்று

“கொடிய ஆலம் அமுதாகவிலையோ”

என்று தாயுமானவர் குறிப்பிடுகிறார்..

ஆகாயம் என்பது வெட்ட வெளியாகும். வானவெளி, பிரபஞ்சம், அண்டங்கள் அனைத்தும் ஆகாயத்தில் தான் இருக்கின்றன. ஆகாயத்தைக் கண்ணால் காண முடியாது. நாம் ஆகாயத்தில் உள்ள வெளிச்சத்தைத் தான் பார்க்கிறோம். வெட்ட வெளியைப் பார்ப்பதில்லை. வெளிச்சத்தைப் பார்த்து விட்டு, ஆகாயத்தைப் பார்த்ததாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த வெட்ட வெளியில் அதாவது விண்வெளியில் எத்தனையோ ஆச்சரியப்படத்தக்க விஷயங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. சூரியன் உட்பட கிரகங்கள் இருக்கும் அந்த வெளியைப் பால்வெளி மண்டலம் என்றும் விஞ்ஞானத்தில் சொல்வர். நாசா விஞ்ஞானிகள் “பால்வெளி மண்டலத்தில் எவ்வளவு கண்டுபிடிப்புகளை உலகுக்குத் தந்தாலும் ஒரு வட்ட வரைக்கு மேல் எங்களால் செல்ல முடியவில்லை, அதற்கு மேல் இருப்பதை அறிய முடியவில்லை” என்று சொல்லியிருக்கிறார்களாம்.

13 ½ லட்சம் பூமிகளை சூரியனின் உள்ளே வைக்கலாம் அவ்வளவு பெரியதாம் சூரியன். ஆயிரக் கணக்கான சூரியனை ஒரு நட்சத்திரத்திற்குள் வைக்கலாம், அவ்வளவு பெரியது நட்சத்திரம். அதுவும் ஒன்றா, இரண்டா கோடி, கோடி என்று விஞ்ஞானத்தால் எண்ண முடியாத அளவுக்கு இருப்பதாக சொல்லலாம் என்று படித்திருக்கிறேன். படித்ததில் இன்னும் சில தகவல்கள்:

Pistol Star என்று அழைக்கப்படும் நட்சத்திரம் சூரியனை விட 10 மில்லியன் மடங்கு ஒளி உள்ளது. Betelgeusse என்ற நட்சத்திரத்திற்குள் 270 லட்சம் சூரியன்களை வைக்கலாம். ஒவ்வொன்றும் சுற்றுவதும் சுழலுவதும் அதிவேகமாகும். நமது சூரியன் பால்வெளி மண்டலத்தில் 225 கி.மீ. வேகத்தில் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு நகரம் என்றால் கணக்கற்ற சிறியதும் பெரியதுமான வாகனங்கள், போக்குவரத்து சிக்னல் என்றெல்லாம் இருந்து நிர்வகிக்கப்படுகிறது. வானவெளியில் உள்ள கணக்கற்ற கோள்கள்,

நட்சத்திரங்கள், சூரியன்கள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதிக் கொள்ளாமல் யுகம் யுகமாக சுற்றிக் கொண்டிருப்பதை யார் நிர்வகிக்கிறார்கள்? அதற்கேற்ற ஈர்ப்பு விசை, தள்ளும் விசை இவைகளைக் கண்காணிப்பது யார்? ஒன்றுக்கும் அடுத்ததற்கும் இடையே ஈர்ப்பு விசை, தள்ளும் விசை அல்லது விலக்கு விசை [attraction force, refulsion force] ஆகிய இரண்டும் சமமாக இருந்தால் தான் ஒன்றோடு மோதிக் கொள்ளாமலும், ஒன்றை விட்டு மற்றது விலகிச் செல்லாமலும் இருக்க முடியும். இந்த விசைகளையும், அண்டங்களையும், அவைகள் சுழலுவதையும் யார் கண்காணிக்கிறார்கள்? வெட்ட வெளியில் தான் கணக்கிலடங்கா கோள்கள், நட்சத்திரங்கள் முதலானவற்றின் இயக்கம் சுழலுதல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அவைகள் கீழே விழாமல் காலம் காலமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இத்தனையும் அந்த விராட சக்தியின் ஆற்றலால் தான் நடைபெறுகின்றன. இதைத் தான் தாயுமானவர்

“அந்தரத்து அகில கோடி தாழாமல் நிலை நிற்கவில்லையோ”
என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவையெல்லாம் ஆச்சரியம் தானேஹீ.

தாருகன் என்ற அரக்கனின் புதல்வர்கள் வித்துன்மாலி, தாரகாட்சன், கமலாட்சன் என்ற மூவர் பிரம்ம தேவனை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரிந்தனர். தவத்தை மெச்சி தரிசனம் அளித்த நான்முகனிடம் “நினைத்த இடமெங்கும் செல்லும்படியாக ஆகாய மார்க்கத்தில் பறக்கத் தக்க ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு கோட்டை வீதம் மூன்று கோட்டைகள் வேண்டும். நாங்கள் மூவரும் ஒன்று சேர்ந்து இருக்கும் போது மட்டுமே ஒரே கணையால் தான் எங்கள் உயிர் பிரிய வேண்டும்” என்ற அரிய வரத்தைக் கேட்டுப் பெற்றனர். வரம் பெற்ற பின்னர், இந்திரன் முதலான தேவர்களைத் துன்புறுத்தினார்கள். வானவர்களைக் கடுந்துயரத்துக்கு உள்ளாக்கிய இம்மூவரையும் யாராலும் வெல்ல முடியவில்லை. மேலும் அவர்கள் சிவ பக்தர்களாகவும் திகழ்ந்தார்கள். எனவே அவர்களைச் சிவபெருமான் மட்டுமே அழிக்க முடியும் என்று கருதிய தேவர்கள் சிவபெருமானை வேண்டினார்கள். உடனே இறைவன் இட்ட ஆணைப்படி தேவ தச்சன் விஸ்வகர்மா, ரதம் ஒன்றைத் தயாரிக்க வில், அம்பு சகிதமாக அதற்காக மேருமலை வில்லாகவும், வாசுகி என்ற பாம்பு நாணாகவும் அமர, நான்கு வேதங்கள் நான்கு குதிரைகளாக்கி பிரம்மா சாரதியாக இயக்க திரிபுரங்களை எதிர்க்கப் புறப்பட்டுச் சென்று, வில்லை வளைக்காமல், சிறு புன்னகை செய்ய, தோன்றிய அக்கினியால் அந்த முப்புரங்களும் அழிந்தன என்பது புராண வரலாறு. மலையே வில்லாக வளைய வைத்தது பரமாத்மாவின் ஆச்சரியப்பட வைக்கும் ஆற்றல் என்பது இங்கே

“மேருவும் தனுவாக வளையவில்லையோ”
என்று குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

நாட்டை ஆள்கின்ற அரசாங்கமாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது மிகப் பெரிய நிறுவனமாக இருந்தாலும் சரி அவைகளில் தலைமை அதிகாரி ஒருவர் இருப்பார் அல்லது முதலாளி இருப்பார். அவருக்குக் கீழ் தலைமை அதிகாரி இருப்பார். அவருக்குக் கீழ் அதிகாரிகள், அவர்களுக்கு கீழ் சிறு அதிகாரிகள், தொடர்ந்து குமாஸ்தாக்கள், பணிபுரியும் வேலையாட்கள் என்று இப்படி இருப்பார்கள். முதலாளியோ, தலைமை அதிகாரியோ நேரடியாக அடிமட்ட அளவில் உள்ள வேலைகளைத் தினமும் கண்காணிப்பது என்பது சிரமமாக இருக்கும். அதனால் அத்தனை பேர்களுக்கும் தனித்தனியாக பொறுப்புகள் கொடுக்கப்பட்டு, கண்காணிக்க அவர்களுக்கு மேலாக ஒரு அதிகாரி இருக்க, வேலை ஒழுங்காக நடைபெறும். இதே போலத்தான், பிரம்மம் தான் அனைத்து பிரபஞ்சம், அண்டங்களுக்கும் மூல காரணம் என்றாலும், அவைகளின் இயக்கத்தைக் கவனிக்க, சகுணப் பிரம்மம் ஆகிய ஈசுவரர்கள், சிறு தெய்வங்கள், இந்திரன் முதலான தேவர்கள் என்று பிரித்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. பிரபஞ்சத்தில் இயங்கும் அத்தனையும் சிறு தெய்வம் ஒன்றின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்குமாறு வழி செய்யப்பட்டுள்ளது. மழையைத் தரும் மேகங்களின் இயக்கம் இந்திரனுடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. இதனைத் தான் தாயுமானவர்

“சத்த மேகங்களும் வசரதரன் ஆணையில் சஞ்சரித்திட வில்லையோ என்று பாடுகிறார். அதாவது மேகங்கள் தன்னிச்சையாக செயல்பட முடியாது. அதற்கும் மேலே ஒரு ஆற்றல் அதனைக் கட்டுப்படுத்துகிறது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

அடுத்த ஆச்சரியமாக, இராமபிரானின் பாதம் பட்டு, கல்லானது ஒரு பெண்ணுருவாக மாறியதைக் குறிப்பிடுகிறார். பெண் கல்லானது எப்படி என்ற நிகழ்வுக்குள் இங்கு நாம் செல்லத் தேவையில்லை என்ற போதிலும், அந்த நிகழ்வின் அடிப்படையில் கம்பராமாயணத்தின் சில பகுதிகளையும் பாடல்களையும் தெரிந்து கொள்வது அறிவுத் தெளிவுக்கு உதவும்.

விசுவாமித்திர முனிவர் அயோத்தி சென்று தசரத சக்கரவர்த்தியிடம் தாடகையை வதம் செய்வதற்காக இராம பிரானையும், இலக்குவனையும் கேட்டுப் பெற்று அழைத்துக் கொண்டு வருகிறார். தாடகை வதத்திற்குப் பின், மூவரும் மிதிலை நகரை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். செல்லும் வழியில் இருந்த கல் ஒன்றின் மீது இராம பிரானின் பாதம் படுகின்றது. உடனடியாக அந்தக் கல்லானது பெண்ணுருவாக மாறி விடுகிறது. இந்த இடத்தில் மிக அழகான ஒரு செந்தமிழ்க் கவியைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி அமைத்துள்ளார். விசுவாமித்திரர் இராமபிரானை நோக்கிச் சொல்வதாக அமைந்த கவி.

“இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்தவண்ணம் இனியிந்த உலகுக்கெல்லாம்
உய்வண்ணம் அன்றிமற்றோர் துயர்வண்ணம் உறுத(ல்)உண்டோ
மைவண்ணத்(து) அரக்கிபோரில் மழைவண்ணத்(து) அண்ணலேநின்
கைவண்ணம் அங்குகண்டேன் கால்வண்ணம் இங்குகண்டேன்.”

படிக்கப் படிக்கத் திகட்டாத கவி இது. விசுவாமித்திரர் சொல்கிறார்: “மழை
தரும் மேக நிற மேனி அண்ணலே! கருமை நிறத்து அரக்கியுடன் செய்த
போரில், அங்கே கணைகள் பொழிந்த உனது கைவண்ணத்தைக் கண்டேன்.
இங்கே உனது கால்வண்ணத்தைக் கண்டேன்.”

ஆம், கையினால் வேள்விக்கு இடர் தந்த அரக்கியைக் கொன்ற
இராமபிரான். காலினால் சாப நிவர்த்தியைத் தந்தார். இதைக் கண்ட
இராமபிரான் “இது எப்படி நிகழ்ந்தது?” என்று விசுவாமித்திர முனிவரிடம்
கேட்கிறார். அவர் அகலிகையின் கதையைச் சொல்லி, அகலிகையின் தவறான
செயலுக்காக அவளுக்கு வந்த சாபத்தைப் பற்றி விளக்குகிறார். அகலிகை கற்பு
தவறியவளா என்பது பற்றி கம்பராமாயண பட்டிமன்றங்களில்
விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் விரிவாக அந்த கதைக்குள் செல்லப்
போவதில்லை.

இராமபிரான் விசுவாமித்திர முனிவரிடம் கேட்கும் போது அவர்
பயன்படுத்துகிற வார்த்தைகளைக் கவனிக்க வேண்டும்.

“அன்னையே அனையாட்(கு) இவ்வா(று) நிகழ்ந்தவாறு) அருள்க”

“அன்னையைப் போன்ற இவருக்கு எவ்வாறு இவ்வணம் நிகழ்ந்தது என்று
கூறுக” என்றாராம் இராமபிரான்.

கல்லாக இருந்து பெண்ணாக மாறிய அகலிகையைப் பார்த்த
இராமபிரான் “அன்னையைப் போன்றவள்” என்று குறிப்பிட்டு கேட்டதைக்
கவனிக்க வேண்டும். ‘இரு மாதரைத் தொடேன்’ என்ற ஒழுக்கத்தோடு
அறத்தை நிலைநாட்ட வந்த அவதாரம் இராம அவதாரம் என்பதால், சீதையைத்
தவிர காண்கின்ற பெண்களை எல்லாம் தாயாகக் கண்டவர் ஆதலாலும்,
அகலிகை கதை ஏற்கெனவே தெரியாது என்ற நிலையிலும் இராமபிரானுடைய
வாக்கிலிருந்து ‘அன்னையைப் போன்றவள்’ என்று சாதாரணமாக வார்த்தை
வந்திருக்கும் என்று சமாதானம் சொல்லலாம். இருந்தாலும்,
கற்பொழுக்கத்தில் தவறு செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, சாபம் இடப்பட்ட
பெண்ணைப் பார்த்ததும் இராமருடைய மனதில் ‘அன்னையைப் போன்றவள்’
என்ற வார்த்தை சர்வ சாதாரணமாக வந்திருக்காது. இராமபிரானின் மனம்,

வாக்கு, கண்கள் எல்லாம் எந்நிலையிலும் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படாது. இதை வேறொரு இடத்திலும் பார்க்கலாம்.

அகலிகை சாப விமோசனத்திற்குப் பிறகு, மிதிலை நகருக்கு மூவரும் செல்கின்றனர். முதலில் விசுவாமித்திரர், அடுத்து பின்னால் இராமபிரான், அவருக்குப் பின்னால் இலக்குவன் என்று போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போது அரண்மனை மாளிகை மாடியிலிருந்து சீதையைப் பார்க்க நேர்கிறது. இராமபிரான் சீதையைப் பார்த்ததும் மனம் சீதையினிடம் செல்கிறது. அதற்காக அவர் நின்றாவிடவில்லை. முன்னால் முனிவர் போகவும், பின்னால் தம்பி வரவும் நடந்து செல்லும் போது நின்று பார்ப்பதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. சீதையும் இராமபிரானைக் காண்கிறாள். அன்றைய இரவு ஒரிடத்தில் தங்குகின்றார்கள். இராமபிரானுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. வரும் வழியில் பார்த்த பெண்ணை நினைத்துப் பார்க்கிறார். “இத்தனை காலமாக எந்த பெண்ணிடமும் மனம் சென்றதில்லையே, இப்போது எப்படி சென்றது? ஒருவேளை அந்தப் பெண்ணுக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டிருந்தால் அவள்பால் மனம் சென்றது தவறான செயலாகி விடுமே” என்றெல்லாம் மனதில் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார் இராமபிரான். பலவாறாக சிந்தித்தவர் கடைசியாக இப்படி முடிவுக்கு வந்தார்.

ஆகும் நல்வழி அல்வழி என்மனம்
ஆகுமோஇதற்கு ஆகிய காரணம்
பாகு போல்மொழிப் பைங்கொடி கன்னியே
ஆகும் வேறிதற்கு ஐயுறவு இல்லையே”

அதாவது “என் மனம் நல்வழியில் தான் செல்லும், தவறான வழியில் செல்லுமோ? அந்தப் பெண்ணின்பால் சென்றது என்றால் நிச்சயம் அவளுக்குத் திருமணம் ஆகியிருக்காது, கன்னியாகத் தான் இருக்க வேண்டும்” என்று நினைத்தாராம். அந்த அளவுக்கு மனதையும் தவறான பாதையில் செல்லாதவண்ணம் திடமாக்கியிருந்தார்.

அத்தகைய இராமபிரான் வாக்கில் சொற்களைத் தவறாகப் பயன்படுத்தியிருப்பாரா? அதனால் அகலிகை கற்பு தவறியவள் இல்லையா என்ற சந்தேகம் வரலாம். கம்பராமாயண பட்டிமன்றங்களில் இக்கருத்து அறிவுசான்ற கற்றறிந்த சான்றோர்கள், வல்லுநர்களால் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது. உலக வழக்கில் பொதுவாக கற்பு என்பதை உடல் சார்ந்த நிலை என்று தான் கருதப்படுகிறது. நாட்டில் பெண்கள் பல நேரங்களில் ஆசைக்காக பலவந்தப்படுத்தப்படுகிறார்கள். இது தெரிந்த விஷயமே. பலவந்தப்படுத்தப்படும் போது, எதிர்த்துப் போராடி தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாத சூழலில், அந்தப் பெண் இயலாமையின் காரணமாக

விருப்பமின்றி மன ஈடுபாடு கொள்ளாமல் அதில் தள்ளப்படுகிறாள். இந்நிலையில் கற்பு என்பதை எப்படி எடுத்துக் கொள்வது?

அகலிகையும் அந்த சூழ்நிலைக்கு, தந்திரமாக ஏமாற்றப்பட்டு, தள்ளப்படுகிறாள். இங்கே உடல் நிலையில் கற்பு என்பதைக் கம்பர் மனதளவில் தான் கற்பு என்ற நிலைக்கு கொண்டு செல்வதாகச் சொல்கின்றனர். மனம் தவறு செய்யாத நிலையில், ஏதோஒரு வகையில் வஞ்சிக்கப்பட்டு, இயலாமையின் காரணமாக நிகழ்ந்தது. அதனால் அகலிகையினிடம் தவறு இருக்க வாய்ப்பில்லை என்பதால், வாக்கு, மனம் தவறாகச் செல்லாத ஒழுக்கம் நிறைந்த இராமபிரானின் வாக்கில் அந்த வார்த்தைகள் வந்திருக்கின்றன என்று கொள்ளலாம்.

இராமபிரான், கல்லானது மங்கையாக மாறியதைக் கண்டவுடன், விசுவாமித்திர முனிவரிடம் கேட்கும்; போது “அன்னையே அனையாட்கு...” என்று அன்னையின் இடத்தை அளித்துக் குறிப்பிட்டது பற்றி, கம்பராமாயணத்திலே ஊறித் திளைத்த கற்றறிந்த சான்றோர்கள் அதன் காரணத்தை இப்படி விளக்கியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். கோசலை இராமபிரானைத் தன் வயிற்றில் சுமந்தவள். அதனால் அன்னையானாள். சாபம் பெற்ற அகலிகை, அந்த சாபம் நீங்கும் வழியைக் கேட்டதற்கு, ‘மகாவிஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களில் இராம அவதாரத்தில் இராமபிரான் மிதிலைக்கு செல்லும் போது, அவருடைய பாதம் பட்டதும் சாபம் நீங்கி மறுபடியும் பெண்ணுருவம் வரும்’ என்று சொல்லப்பட்டது. அதனால் ‘இராம அவதாரம் எப்பொழுது நிகழும், இராமபிரான் எப்பொழுது மிதிலை நோக்கி பயணம் வருவார், அவருடைய பாதம் எப்போது தம்மீது படும்’ என்ற எண்ணத்தையே மனதில் தொடர்ந்து நினைத்தவாறே கல்லானாளாம் அகலிகை. இராமபிரானின் நினைவைக் கருத்தில் சுமந்து கொண்டிருந்தாளாம். இராம பிரானைக் கருத்தில் சுமந்ததனால் அன்னை எனப்பட்டாள் என்று அற்புதமாக விளக்கம் அளித்துள்ளனர் கம்பராமாயணம் கற்றறிந்த சான்றோர்கள்.

இப்படியிருக்க, தாயுமானவர் இந்தப் பாடலில்
“வாழாது வாழவே இராமனடியால் சிலையும் மடமங்கை ஆகவிலையோ

என்று குறிப்பிட்டுப் பாடும் போது, ‘வாழாது வாழவே.. அதாவது முறைதவறி வாழ்ந்ததனால்’ என்ற பொருள் தொனிக்கிறதே என்று கேட்கத் தோன்றும். இதனையும் சற்றி அலசிப் பார்க்க வேண்டும். மீண்டும் கம்பராமாயணத்திற்கே வருவோம். கூனி என்கிற மந்தரையின் சூழ்ச்சியால் கைகேயி மனம் மாறினாள். அப்போது கம்பர் இப்படிப் பாடுகிறார்:

“அரக்கர் பாவமும் அல்லவர் இயற்றிய அறமும்
துரக்க நல்லருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்”

அரக்கர்களுடைய பாவமும், மற்றவர்கள் ஆற்றிய அறமும் சேர்ந்து கொண்டதால் கைகேயியின் மனம் மாறியதாம். இந்த இடத்தில் கைகேயியைப் “பரிசுத்தமாகிய மொழியை உடைய இள மானைப் போன்றவள்” என்று குறிப்பிடுகிறார். ‘தூமொழி மடமான்’ என்று. அதே கைகேயி, தசரதன் வந்தபின், அவனிடம் “இரண்டு வரங்களில், ஒன்றில் என் மகன் (பரதன்) இராச்சியத்தை ஆள வேண்டும், மற்றொன்றில் சீதை கணவன் (இராமன்) காட்டிற்குச் சென்று வசிக்க வேண்டும்” என்று வரம் கேட்கிறாள். இந்த இடத்தில் கம்பர் கைகேயியைக் குறிப்பிடும் போது, “தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள்” வரம் கேட்டு நின்றாள் என்று பாடுவார்.

இந்த இரண்டு இடங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? மனம் மாறிய போது கம்பர் தம்முடைய கூற்றாக பாடுவது ‘தூமொழி மடமான்’ என்பது. அவள் வரம் கேட்கவில்லை என்றால் இராமன் கானகம் போவது நின்றுவிடும், தொடர்ந்து இராவண வதம் நிகழாது, இராமனின் பெருமை என்னும் அமிழ்தினை இந்த உலகம் பருகிக் கொண்டிருக்காது. அதனால் அவள் மனம் மாறியது அவதார நோக்கத்திற்குத் தேவையானதே என்ற கோணத்தில் சொல்லப்பட்டது.

இரண்டாவதாக சொல்லும் போது, தசரதனிடம் வரம் கேட்கிறாள். கதையைப் படித்துக் கொண்டு போகும் மாந்தர்கள் மத்தியில் அந்த காட்சியில் ‘கைகேயி இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்ப வரம் கேட்பது சற்றும் சரியல்ல’ என்று எண்ணம் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் என்பதால், அந்த இடத்தில் கைகேயியை ‘சிறந்த தீயாள்’ என்று குறிப்பிடுகிறார். அதே போலத் தான், தாயுமானவரும் மாந்தர்கள் திருந்த வேண்டும், பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும் என்றெல்லாம் மக்களுக்காக பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இந்தப் பாடலில் பாமர மக்கள் மத்தியில்; இடம்பெற்றிருக்கும் அகலிகை குறித்த கருத்துக்கேற்ப, “வாழாது வாழவே..” என்று பாடியிருக்கிறார். இது தாயுமானவரின் கருத்தாக இருக்க முடியாது. இடத்திற்கு ஏற்றபடி சொன்னதாகத் தான் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில், மகான்கள், ஞானிகள் உலகியல் நிகழ்வுகளைப் பொருத்தவரையில் இது சரி, அது தவறு என்று கூறி, இரட்டையில் (துவந்துவம்) அகப்பட்டுக் கொள்ளமாட்டார்கள். நடப்பதை அப்படியே எந்தவித கருத்தும் கூறாமல் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். நடப்பதில் தமது கருத்தினைக் கூறமாட்டார்கள்.

அடுத்து, ஆன்மீகத்தில் கடைசி இலக்கான பிறவியில்லாத நிலையை அடைவதற்கு நான்கு யோக மார்க்கங்களை வகுத்து வைத்துள்ளது தெரிந்த விஷயமே. இவைகளில் கர்மயோகம் மற்றும் ஞானயோகத்தில் பயிற்சி செய்து வருபவர்களை அடையாளம் காண்பது சற்று கடினமான விஷயம். ஏனெனில் இவை இரண்டுமே ஒரு தனிமனிதன் மனதளவில் செய்கின்ற பயிற்சியே ஆகும். வெளியே தெரிகின்ற மாதிரியான செயல்கள் ஏதுமிருக்காது. மனதளவில் தான் முன்னேற்றம். மற்ற இரண்டுமான பக்தி யோகம், இராஜயோகம் இவைகளில் பயிற்சி செய்பவர்களின் செயல்கள் வெளி உலகினருக்குத் தெரிய வாய்ப்பு அதிகமாக உள்ளது. அதனால் இவர்கள் பக்தியில் அல்லது மூச்சுப்பயிற்சி முதலான அட்டாங்க யோகத்தில் செல்பவர்கள் என்று கண்டுபிடித்து விட முடியும். முதலில் சொன்ன இரு மார்க்கங்களில் செல்பவர்களைச் சட்டென்று இந்த மார்க்கத்தில் தான் உள்ளனர் என்று கண்டுபிடிப்பது மிகவும் கடினம்.

இவ்வண்ணமாக ஆத்மஞானம் அடைய பயிற்சியைச் செய்தாலும், வெளி உலகில் பிரபலம் அடைய வேண்டும், தம்மைப் பார்த்து உலகத்தோர் புகழ் வேண்டும் என்ற ஆசை பலருக்கும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அதன் காரணமாக, சில சித்திகளை அடைய அந்தப் பாதையில் முயற்சி செய்கிறார்கள். தண்ணீரின் மீது நடப்பது, கைகளை மூடித் திறந்தால் ஏதாவது பொருளை வரவழைப்பது, ஆகாயத்தில் பறப்பது, திடீரென்று மறைந்து விடுவது இப்படியான சித்திகளை அடைந்து மக்கள் மத்தியில் புகழும், பணமும் சம்பாதிக்க ஆசைப்படுகின்றனர்.

இத்தகைய அதிசய-ஆச்சரியம் அளிக்கும் செயல்களை செய்து காண்பிக்க 'எண்வகை சித்திகள்' (அட்டமா சித்திகள்) உதவுகின்றன. இந்த அற்புத சித்திகள் எட்டில், அணிமா, மகிமா, லகிமா என்ற மூன்றும் உடலால் எய்தும் சித்திகள். அணிமா என்பது பெரிய பொருளைத் தோற்றத்தில் சிறியதாகக் காட்டுவது அல்லது ஆக்குவது. மகிமா என்பது சிறிய பொருளைப் பெரிய பொருளாக ஆக்குவது. லகிமா என்பது கனமான பொருளை இலேசான பொருளாக ஆக்குவது.

மற்ற ஐந்து சித்திகள் கரிமா, பிராப்த்தி, பிரகாம்யம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் ஆகியவை மனதால் எய்தும் சித்திகள். கரிமா என்பது இலேசான பொருளை மிகவும் கனமான பொருளாக ஆக்குவது. பிராப்த்தி என்பது எவ்விடத்திலும் தடையின்றி சஞ்சாரம் செய்வது. பிரகாம்யம் என்பது வேண்டிய உடலை எடுத்து நினைத்தவரிடத்தில் அப்போதே தோன்றுதல். ஈசத்துவம் என்பது ஐந்து தொழில்களை நடத்துதல். வசித்துவம் என்பது

ஏழுவகைத் தோற்றமாகிய தேவ, மானிட, நரக, மிருக, பறப்பன, ஊர்வன, மரம் முதலியவற்றைத் தம் வசப்படுத்துதல் ஆகும்.

இந்த எண்வகை சித்திகளையும் முறைப்படி அட்டாங்கயோக மார்க்கத்தில் அதாவது இராஜயோக மார்க்கத்தில் பயிற்சி செய்தால் அடைய முடியும். இந்த மார்க்கத்தை விரிவாகவும், விஞ்ஞான ரீதியாகவும் பேசுவது பதஞ்சலி முனிவர் இயற்றிய 'பதஞ்சலி யோக சூத்திரம்' என்ற நூலாகும். அவர் இந்த நூலின் மூலம் கடைசியில் சமாதியைக் கூடி, பிறவியில்லா நிலையை அடையத்தான் வழி காட்டுகிறார். இந்த இறுதி பயணத்தை நோக்கிப் பயிற்சி செய்து வருகையில், இடையில் இந்த அட்டமா சித்திகளும் கைவரப்பெறுவதற்கு வாய்ப்புகள் உள்ளன. இத்தகைய அற்புதமான சித்திகளைப் பெறுவதற்கும் அந்த விராடசக்தி வழிவகை செய்துள்ளதைத் தான் தாயுமானவர் இந்தப் பாடலில்,

**“மணிமந்திரம் ஆதியால் வேண்டுசித் திக(ள்)உலக
மார்கத்தில் வைக்கவிலையோ”**

என்று குறிப்பிடுகிறார். உண்மையில் பிறவியில்லா நிலை என்கிற முத்தியை அடைவதற்கு இந்த சித்திகள் எல்லாம் தேவைப்படாது. அது மட்டுமல்ல, பயிற்சியின் பாதையில் செல்லும் போது, இந்த சித்திகள் கிடைக்கப்பெறும் போது மனம் சற்று மயங்கி, இவைகளின்மீது நாட்டம் கொண்டு, அவைகளை அடைந்து விட்டால் கடைசி இலக்கினை அடையவிடாதபடி தடுத்து, முத்தியைப் பெற முடியாத நிலைக்கு இந்த சித்திகள் செய்து விடும். சித்திகளில் மயங்கி, அற்புதங்களைக் காட்டி, பேர் புகழ் பணம் இவற்றைச் சேர்த்துக் கொண்டு, தொடர்ந்து மேன்மேலும் பிறவித் தொடரை நீட்டிக் கொள்ளத் தான் வேண்டும். ஆதலால், இவைகளை எல்லாம் கண்டுகொள்ளாமல் மேலே முன்னேறிச் செல்வதே ஆத்ம ஞானியாவதற்கான பாதை ஆகும்.

விராட சக்தியாக பிரம்மத்தின் ஆச்சரியப்படத்தக்க ஆற்றல்கள் எண்ணற்றவை இந்த அண்டவெளிக்குள் அடங்கியிருக்கின்றன. அவைகளை எடுத்து சொல்ல வயது போதாது. சொல்லி விளக்கவும் முடியாது. நமது அறிவாற்றலுக்கும் அப்பாற்பட்ட பலப்பல ஆற்றல்கள் இருந்து கொண்டு அண்டவெளிகளையும் உயிரினங்களையும் இயக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. பிரபஞ்சத்தில் மனிதன் மட்டுமல்ல எத்தனையோ கோடி கோடி ஜீவராசிகள் இருக்கின்றன. அவைகள் அனைத்தின் கர்ம வினைகள் எவ்வாறு சரியாகக் கணக்கிடப்படுகின்றன? அவைகள் எவ்விதத்தில் எங்கே பதிவாகி பலனைத் தந்து கொண்டிருக்கின்றன? வினைகளுக்கு ஏற்ப பலன்களை அந்தந்த உயிரினங்களை எப்படி வந்து சேர்கின்றன? என்ற இந்த ஒன்றை மட்டும் நினைத்துப் பார்த்தால் தலைசுற்றி மூளை கலங்கி விடும். கடைசியில் ஒன்றும்

புரியாமல் தான் இருக்கும். இதுபோன்ற கணக்கிலடங்கா ஆற்றல்கள் அண்டவெளியில் இருக்கின்றன.

தாயுமானவர் அவைகளில் மக்கள் நன்றாக அறிந்திருக்கின்ற மிக மிக சிலவற்றில் எட்டு அதிசய ஆற்றல்களை மட்டும் எடுத்துக் காட்டினார். அதுசரி, எதற்காக இவைகளைத் தாயுமானவர் தமது பாடலில் குறிப்பிட்டுக் காட்ட வேண்டும் என்று சந்தேகம் வரும். அதற்கான விடையைத் தான் கடைசி வரிகளில் சொல்கிறார். விராட சக்தியைப் பார்த்து கேட்பதாக இந்தப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“விராட சக்தியே! சமுத்திரமானது கரையில்லாமல் இருப்பது, கடல்நீர் வெளியேறி விடாமல் தடுக்க ஒரு அக்கினியை உருவாக்கி வைத்திருப்பது, அண்டவெளியில் கணக்கற்ற அண்டங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதிக் கொள்ளாமலும், கீழே விழுந்து விடாமலும் சுற்றிவருவது, பாற்கடலைக் கடைந்த போது வந்த கொடிய விஷமானது அமிழ்தினைப் போல் மாறியது, மேரு மலையையே வில்லாக வளைக்க முடிந்தது, மேகங்கள் அனைத்தையும் இந்திரன் கட்டுப்பாட்டில் இயங்குமாறு செய்தது, சபிக்கப்பட்ட பாறை கல்லானது மறுபடியும் மங்கையாக உருவானது, மந்திரங்கள் மூலம் சித்திகளை அடைய வழியைக் காட்டியிருப்பது என்று இத்தகைய அதிசயிக்கத்தக்க ஆற்றல்களை உடைய உன்னால் பாழாகிப் போன என் மனம் குவிய ஒரு தந்திரம் செய்வது உனக்கு கஷ்டமானதா என்ன?” என்று கேள்வி கேட்டுள்ளார் தாயுமானவர்.

பாழான என்மனம் குவியஒரு தந்திரம் பண்ணுவது உனக்கு அருமையோ

இதில் கவனிக்க வேண்டியது மனம் பாழாகி விட்டது என்பதைத் தான். மனம் எப்படி பாழாகும்? வசிக்கின்ற வீடு இருக்கிறது. வீட்டைச் சுத்தம் செய்யாமல் அப்படியே விட்டு விட்டால் அல்லது குப்பைகளை வீட்டில் சேர்த்துக் கொண்டே போனால் வீடு அசுத்தமாகி துர்நாற்றம் வீசத் தொடங்கும். அதே போல் தான் மனமும். நாம் சந்திக்கின்ற மனிதர்கள், இந்தக் காலத்தில் சாலையில் உள்ள விளம்பர பேனர்கள், வீட்டில் உள்ள தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, செய்தித்தாள்கள் என எல்லா பொருள்களும் நம்முடைய மனதில் குப்பைகளை---தகவல்கள் என்ற பெயரில் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் ஆர்வமாக-சந்தோஷமாக அவைகளைக் கேட்டு கேட்டு மனதில் நிரப்பிக் கொள்கிறோம். அதனால் மனம் பாழாகி விடுகிறது. மனதில் இடமே இல்லாமல் சதா நிரம்பிக் கொண்டே இருக்கும் எண்ணங்களால் ‘டிராபிக் ஜாம்’ ஆகி குழப்பமே வந்துவிடுகிறது.

இந்நிலையைத் திரைப்பட பழம்பாடல் ஒன்றில் “எண்ணமே சுமைகளாய், இதயமே பாரமாய்” என்று அழகாகப் பாடியிருக்கிறார்கள். எண்ணங்களாலும் தகவல்களாலும் சூழப்பட்ட மனம் பாழானதாகி விடுகிறது. இத்தகைய மனம் எப்படி ஒருநிலைப்படும்? மனம் எந்தவித அழுக்குகளும் இல்லாமல் சுத்தமானதாக இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் மன ஒருமைப்பாடு எளிதாகும். மன ஒருமைப்பாடு வந்தால் தானே மேற்கொண்டு தியானம் முதலானவற்றில் ஈடுபட முடியும். எண்ணங்களை நிறுத்தப் பழக வேண்டும். மன ஓட்டத்தை நிறுத்த அவரவர்க்கு தகுந்தபடி வழிமுறைகளைத் தேர்வு செய்து பயிற்சி மேற்கொள்ளலாம். மனம் சுத்தமாக்க முடியாத ஒன்றல்ல. மனம் அலைகின்ற சுபாவம் உடையது தான். ஆனால், வைராக்கியத்தினாலும், பயிற்சியினாலும் மன ஓட்டத்தை நிறுத்த முடியும் என்று பகவான் கிருஷ்ணர் பகவத் கீதையில் அருளிச் செய்துள்ளார். முயற்சிப்போம்.

பரிபுரணானந்தம்-10

ஆசைக்கோர் அளவில்லை அகிலமெல் லாம்கட்டி
ஆளினும் கடல்மீதிலே
ஆணைசெல வேநினைவர் அளகேசன் நிகராக
அம்பொன்மிக வைத்தபேரும்
நேசித்து ரசவாத வித்தைக்கு அலைந்திடுவர்
நெடுநாள் இருந்தபேரும்
நிலையாக வேயினும் காய கற்பந்தேடி
நெஞ்சுபுண் ணாவர்எல்லாம்
யோசிக்கும் வேளையில் பசிதீர உண்பதும்
உறங்குவது மாகமுடியும்
உள்ளதே போதும்நான் நான்எனக் குளறியே
ஒன்றைவிட்(டு) ஒன்றைப்பற்றிப்
பாசக் கடற்குளே விழாமல் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையை அருள்வாய்
பார்க்கு(ம்)இடம் எங்கு(ம்)ஒரு நீக்க(ம்)அற நிறைகின்ற
பரிபுர ணானந்தமே. (10)

தாயுமானவரின் இந்தப் பாடலைப் படிக்கின்றே போதே இதனுடைய அர்த்தம் தெளிவாக விளங்குகிறது. இதற்கு கூடுதலாக மேன்மேலும் விளக்கி எழுதினால் அது தேவையற்றதாகத் தெரிவதோடு, அதிகப் பிரசங்கித்தனமாகத் தோன்றும். ஆகவே, ஒரு சில முக்கியமான கருத்தினை மட்டும் பார்க்கலாம்.

ஆசை என்பது நம்மிடம் இல்லாத ஒரு பொருளின் மேல் உண்டாவதாகும். நம்மிடம் இல்லாத ஒன்று வெளி உலகில் இருக்குமாயின் அந்த பொருள் நம்மிடம் வந்து சேர்ந்து விட்டால் நாம் நிறைவு அடைந்து விடுவோம் என்ற விருப்பமே ஆசையாகிறது. ஆசைப்படலாம், அதுவும் நமது தகுதிக்கு ஏற்றவாறு ஆசைப்படலாம், ஆனால் பேராசைப்படக்கூடாது என்றெல்லாம் சொல்வது தெரிந்ததே. வெளியில் இருக்கின்ற பொருள் நம்மிடம் வந்து விட்டால் ஆசை நிறைவு அடைந்து விடுமா என்றால், அந்தப் பொருள் கிடைத்ததும், இல்லாத மற்றொன்றின் மீது விருப்பம் தாவி விடும். அந்த மற்றொரு பொருள் கிடைத்ததும், மீண்டும் இன்னொரு பொருளின் மீது விருப்பம் சென்று விடும். இப்படியே மாறி மாறி ஒவ்வொரு பொருளின் மீதும் மனம் சென்று கொண்டிருக்கும். இதற்கு ஒரு முடிவே இருக்காது.

தேவை இரண்டு வகை என்று சொல்வர். உடல் தேவை, மனதின் தேவை. ஒன்றை நாம் வேண்டுகிறோம் என்றால், அது உடலின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காகவா அல்லது மனதின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காகவா என்று சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று அனுபவ அறிஞர்கள் சொல்கின்றனர். உடல் ஜடப் பொருள் ஆயிற்றே, அதற்குத் தேவை இருக்குமா? என்று கேட்கலாம். ஆம். உடல் ஜடம் தான். இருப்பினும் அதனைப் பழக்கப்படுத்தி விட்டோம். மதியம் ஒரு மணிக்கு உணவு சாப்பிட்டு பழக்கப்படுத்தி விட்டால் தினமும் மதியம் அந்த நேரத்திற்கு பசி எடுக்கும். சில நாட்கள் அவசர வேலை வரும் சமயங்களில் மதியம் ஒரு மணிக்கு சாப்பிட முடியாமல் போய், சில நாட்களுக்குத் தொடர்ந்து மதியம் மூன்று மணிக்கு சாப்பிட்ட நேர்ந்து விடும். அவசர வேலைகள் முடிந்த சில நாட்களுக்குப் பிறகு, உடல் ஒரு மணிக்கு பதிலாக மூன்று மணிக்குத் தான் பசி எடுக்க வைக்கும். இது அனைவருடைய அனுபவம். எண்ணிப் பாருங்கள். இதைப் போல இன்னும் பலவற்றை நம் வாழ்வில் எடுத்துச் சொல்லலாம்.

சொல்ல வந்தது என்னவென்றால், உடல் தேவை என்றால் அதைக் கொடுத்துவிட்டால், உடல் திருப்தி அடைந்து விடும். மீண்டும் கேட்காது. ஆனால், மனதின் தேவை என்றால் அதைக் கொடுக்க கொடுக்க மீண்டும் மீண்டும் மனமானது கேட்டுக் கொண்டே இருக்குமாம். அது ஆசையாக மாறி தொல்லை கொடுக்குமாம். இதில் என்ன கஷ்டம் எனில், தேவை என்பது உடலுக்குத் தேவையா மனதிற்குத் தேவையா என்பதைப் பகுத்துப் பிரித்தறிவது தான் சிரமம்.

ஆசை என்பது நம்மிடம் இல்லாத ஒன்று வெளியில் இருக்குமாயின் அது கிடைக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம். இது தகுதிக்கு மீறி ஆசைப்படுவதால் பேராசை ஆகி, பேராசை பெருநஷ்டத்தில் கொண்டு போய் விட்டு விடும். எவ்வளவு செல்வம் தான் இருந்தாலும்--நான்கைந்து தலைமுறைகள் உட்கார்ந்து சாப்பிடும் அளவுக்கு பணம் வசதிகள் இருந்தாலும்--மேன்மேலும் செல்வத்தைத் தேடுவோர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இவர்களை, நான்கு வருணத்தார்களில் வைசிய மனம் படைத்தவர்கள் என்று சொல்லலாம். வைசிய மனம் கொண்டவர்கள் செல்வம் சேரச் சேர, பெட்டியில் பணத்தை அடுக்கி வைத்திருப்பதைப் பார்க்கப் பார்க்கத் தான் அவர்களுக்கு மனம் சஞ்சலமின்றி சந்தோஷமாக இருப்பர். சமுதாயத்தில் அவர்களது நிலை கொஞ்சமேனும் குறைந்து விடக்கூடாது என்பதற்காகவே மேலும் மேலும் சம்பாதிப்பார்கள்.

எத்தனை கோடி பணம் சேர்த்தாலும், 'உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு முழம்' என்று சொல்வார்களே அதைப் போலத்தான் அனுபவிக்க முடியும்.

சொல்லப் போனால், சேர்க்கின்ற பணத்தை அனுபவிக்கவும் முடியாமல் அனேகம் பேர்கள் சர்க்கரை வியாதி முதலான நோய்களால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். பணம் படைத்தவர்கள் வீட்டில் பார்க்க வேண்டுமே--- வீடுமுழுக்க ஒருங்கிணைந்த குளிர்சாதன வசதி [centralised AC], கட்டில், சோபா முதலான வசதிகள் இருக்கும். அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரருக்கு சர்க்கரை நோய் 400-க்கு மேல் இருக்கும். அரிசி சோறு சாப்பிடக்கூடாது என்று டாக்டர் சொல்லியிருப்பார். அவர் சிரமப்பட்டு ரப்பர் மாதிரி சப்பாத்தியைத் தின்பார். ஆனால் அந்த வீட்டு வேலைக்காரன் இட்லியைத் தட்டில் போட்டு, அது முழுகும் அளவுக்கு சாம்பார் ஊற்றி சாப்பிடுவான். சொந்தக்காரர் பார்த்து ஏங்குவார். இருப்பினும் பணம் சேர்ப்பதை விட்டு விடுவதில்லை.

அரசியல்வாதிகளைப் பாருங்கள். பணத்தில் தான் குறியாக இருப்பார்கள். தேவைக்கு அதிகமாகவே பணம் இருந்தாலும், அவர்களது மனம் எந்த குறுக்கு வழியில் சென்றால் பணம் மேலும் கிடைக்கும் என்பதற்காக தன்னிடம் இருக்கும் பணத்தையும் செலவு செய்வர். இது இந்தக் காலம். அந்தக் காலத்தில் ரசவாத வித்தைக்கு அதாவது இரும்பினைப் பொன்னாக மாற்றும் கலையைக் கற்று அதன் மூலம் பணம் சேர்த்துவிட முயற்சி செய்தனராம்.

ஆசைப்படுவதில் தனிமனிதர்கள் மட்டுமல்ல, நாட்டை ஆள்பவர்களும் இதில் விதிவிலக்காக இல்லை. அந்தக் காலத்தில் பரந்த ராஜ்ஜியத்தை ஆண்ட அரசர்கள் கூட திருப்தி அடையாமல் மற்ற நாடுகளுடன் போருக்குச் சென்றதைப் படித்திருக்கிறோம். முடியாட்சி முடிந்து ஜனநாயகம் வந்த பிறகும் கூட இது நடந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது. பரந்து விரிந்தும், தேவைக்கும் அதிகமான அளவுக்கு வளர்ந்தும் திகழக்கூடிய நாடுகளாக இருந்தாலும், சீனா, அமெரிக்கா, ரஷ்யா போன்ற நாடுகளை ஆள்பவர்கள் திருப்தி அடையாமல் பக்கத்து நாடுகளிலும் தங்களது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்த பல வழிகளில் முயன்று வருகின்றார்கள். அதனால் நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக பக்கத்து நாடுகள் ஆயிரக்கணக்கான கோடி செலவு செய்ய வேண்டி வருகிறது.

ஆளுகின்ற நாட்டைத் தாண்டி, கடல் மீதிலும் தங்களது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்த ஆசைப்படுவர். இப்பொழுதெல்லாம் கடல் பக்கத்திலேயே இருப்பதாகும். கண்ணுக்கும் புலன்களுக்கும் எட்டாத, சென்றால் திரும்பி வருவோம் என்ற நிச்சயமே இல்லாத வானவெளியில் ஆதிக்கம் செலுத்தத் துவங்கி விட்டனர். மற்ற கிரகங்களில் யார் முதலில் சென்று ஆய்வு செய்வது, அந்த ஆய்வின் மூலம் தங்களது உரிமையை வான வெளியில் அந்த கிரகத்தில் நிலை நாட்டுவது என்றெல்லாம் கோடிக் கணக்கான பணத்தைச் செலவு செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். இதில் ஒரு சிறு பகுதியை வறுமையில் வாடுகின்ற

நாடுகளுக்கு உதவி செய்தாலும் வறுமை தீர்ந்து விடும். இதைத் தான் தாயுமானவர் இந்தப் பாடலின் முதல் வரியில் சொல்கிறார்.

“ஆசைக்கோர் அளவில்லை அகிலமெல் லரம்கட்டி
ஆளினும் கடல்மீதிலே
ஆணைசெல வே நினைவர் அளகேசன் நிகராக
அம்பொன் மிகவைத்த பேரும்
நேசித்து ரசவாத வித்தைக்கு அலைந்திடுவர்……”

எங்கள் ஊரில் சித்த வித்யார்த்தி ஒருவர் இருக்கிறார். அவரிடம் பேச நேர்ந்த போது, அவர் எங்களிடம் அவர்களுடைய பயிற்சி மற்றும் அதன் நோக்கத்தைப் பற்றிக் கூறினார். அவர்கள் தங்களுடைய உடலை நீண்ட காலம் நூறு ஆண்டுகளையும் தாண்டி உயிருடன் காப்பாற்றி நோயின்றி வாழும் வகையில் பயிற்சிகள் செய்வதாகத் தெரிவித்தார். அவர் மேலும் சொன்னதாவது-குறைந்த பட்சம் முந்நூறு ஆண்டுகள் வாழ வேண்டும் என்பதாகவும் கூறினார். நாங்கள் அவரிடம் சொன்னோம் “அப்படியே நீங்கள் முந்நூறு ஆண்டுகள் வாழ்வதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். அந்த கால கட்டத்தில் தாங்கள் ஏறக்குறைய நான்கைந்து தலைமுறையினரோடு வாழ்ந்து விடுவீர். அவர்கள் எல்லாம் உங்களைப் பற்றி புரிந்து கொள்வார்களா என்பது தெரியவில்லை. அப்படி அத்தனை வருட காலங்கள் வாழ்வதால் என்ன பிரயோசனம்? அதில் தங்களுக்கும் என்ன லாபம் வரப்போகிறது?” என்று கூறினோம். அவர் அதற்கு பெரிதாக பதிலேதும் சொல்லவில்லை. ‘அத்தனை ஆண்டுகள் வாழ்வதே சிறப்பானது தானே!’ என்றார்.

இந்த கலியுகத்தில் பொய்யும் புரட்டும் ஏமாற்றமும் பெருகி வரும் நிலையில், மனித வாழ்வில் எழுபது ஆண்டுகள் குடும்பத்தில் வாழ்ந்து முடிப்பதற்குள்ளாக எத்தனை எத்தனை இடர்கள், பிரச்சனைகள், செலவினங்கள், உறவுகளின் ஏச்சுக்கள் போன்றவற்றைச் சமாளிக்க வேண்டியதிருக்கிறது என்பது யாவரும் அறிந்த ஒன்றே. அப்படியிருந்த போதிலும், எழுபது ஆண்டுகள் ஆயுசு இருந்தாலும், மேலும் இறவாமல் இருப்பதற்கு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா என்று சிலர் தேடி அலைவர். மரணம் வராமல் இருக்க எந்தவொரு மருந்தும் காய கற்பமும் கிடையாது. அதைத் தேடி கிடைக்காமல் மனம் வருந்திப் புண்ணாகிப் போவர் என்கிறார் தாயுமானவர்.

“நெடுநாள் இருந்தபேரும்
நிலையாக வேயினும் காய கற்பந்தேடி
நெஞ்சுபுண்ணாவர்”

இவையெல்லாம் பேராசையினால் வரக்கூடியதே. பேராசை என்றைக்கும் பேராபத்தைத் தரக்கூடியது. காலமெல்லாம் சாதிக்க வேண்டும், கோடி கோடியாக பணம் சேர்க்க வேண்டும், நிலபுலம் எல்லாம் வாங்க வேண்டும் என்று ஓடி ஓடி உழைக்கிறார்கள். எத்தனை வீடுகள் வாங்கி வைத்தால் என்ன? சுடுகாடு இப்படி நிலபுலம் வாங்கி குவிக்கின்ற மனிதர்களைப் பார்த்து சொல்வதாக ஒரு வரியைப் படித்தேன். “எத்தனை ஏக்கர் நிலம் வாங்கினாலும், கடைசியில் என்னிடம் வரும்போது ஆறடி நிலம் தான் உனக்கு” என்று. ஆம், இப்படி சேர்த்து சேர்த்து வைத்து வாழ்வில் கண்டதென்ன? என்று யோசித்துப் பார்த்தால் உண்டதும், உறங்குவதுமாகத் தான் வாழ்க்கை இருந்திருக்கும். என்ன, வகைவகையாக உண்டிருக்கலாம், வெல்வெட் மெத்தை, சந்தனக் கட்டில், காஷ்மீர் கம்பளி என்று உறங்கியிருக்கலாம். அந்த சுகமும் தினந்தோறும் கவலையின்றி நிரந்தரமாக இருந்திருக்காது. வாழ்வில் வசதிகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், அதனால் கவலையில்லாமல் வாழ்வதற்கு வழி கிடைக்குமா என்றால் கேள்விக்குறியே மிஞ்சும். வசதிகள் கூடக்கூட அதற்கேற்ற கவலைகள் வந்து விடும். தேடிச் சேர்த்த வசதிகள் பறிபோய் விடக்கூடாதே என்பதே முதன்மையான கவலையாக இருக்கும். அதற்காகவே, தொடர்ந்து ஓட வேண்டியிருக்கும்.

ஒரு சாது மிகவும் ஆரோக்கியமாக இருந்தார். அவரிடம் “இது எப்படி சாத்தியம்?” என்று கேட்டதற்கு அவர் “பசி எடுக்கின்ற போது சாப்பிடுவேன், உறக்கம் வரும்போது உறங்கி விடுவேன்” என்றாராம். இந்த வார்த்தைகளைக் கவனிக்க வேண்டும். நாம் பசி எடுக்காத போதும், டி, காபி, பஜ்ஜி என்று எதையாவது விழுங்கி வைக்கிறோம். படுக்கின்ற நேரம் வந்தாலும், செல்போன் பார்ப்பது, டி.வி. பார்ப்பது என்று ஒன்றுக்கும் உதவாத வேலையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டு விட்டு, நள்ளிரவு கடந்து உறங்கப் போவோம். சாது சொன்னபடி கடைப்பிடித்தால்; உடல் ஏன் கெடப்போகிறது?

ஆக, வாழ்வின் சாராம்சம் என்னவென்று பார்த்தால் உண்பது, உறங்குவது என்பதே. இதைத் தான் அடுத்த வரியில் சொல்கிறார்.

“.....எல்லாம்

யோசிக்கும் வேளையில் பசிதீர உண்பதும்
உறங்குவது மாகமுடியும்”

“உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு முழம்” என்று சொல்வார்கள். எவ்வளவு தான் சொத்து சேர்த்தாலும் மன நிம்மதி வேண்டுமென்றால் போதுமென்ற மனம் இருந்தால் மட்டுமே முடியும். சொத்துக்களை வாரிக் குவிப்பதில் அதைப்

பாதுகாப்பதற்கும், அந்த நிலையிலிருந்து கீழிறங்காமல் நிலைக்க வேண்டும் என்பதற்கும் தான் மறுபடியும் மறுபடியும் ஓய்வின்றி பாடுபட வேண்டியதாகி விடும். அதனால் ‘உள்ளதே போதும்’ என்ற மனம் வரப்பெறல் வேண்டும். ஆனால், ‘என்னால் முடியாதது எதுவும் இருக்கலாகாது, நான் எதையும் அடைவேன்’ என்று ‘நான் நான்’ என்று தம்பட்டம் அடிக்கின்ற அகங்காரத்தைக் கைக்கொண்டு, ஒன்றை அடைவது, உடனே அதை விட்டுவிட்டு மற்றொன்றை நாடுவது என்பதாக வாழ்வு முழுவதும் ஓடிக் கொண்டே இருந்தால் பாசக் கடலில் விழுந்து விடுவோம் என்கிறார் தாயுமானவர். மனித உறவுகள் மீது தான் பாசம் வைக்க முடியும் என்பதில்லை. பொருள்களைத் தேடிக் குவிக்கின்ற போது, அந்தப் பொருள்களின் மீது வைக்கின்ற ஆசையும், விருப்பமும் கூட பாசத்தில் சேர்க்கலாம். வேண்டுமானால் இதற்கு ‘பற்று’ என்று பெயர் கூறிக் கொள்ளலாம். எப்படியிருப்பினும், சேர்த்த அந்தப் பொருள் கைவிட்டுப் போனால் மனம் உடைந்து போகிறது. உறவுகள் பிரிந்தாலும் மனம் கவலை கொள்கிறது.

ஆக, உயிருள்ள--உயிரில்லாத எதன் பேரிலும் பாசம் வைக்கலாகாது. அந்தப் பாசக் கடலிலே விழாமல் பரிசுத்தமான மனநிலையை அருள்வாய் என்று விராட சக்தியிடம் முறையிடுகிறார் தாயுமானவர். அவர் பாசக் கடலில் விழுபவர் இல்லை, நாமெல்லாம் உணர்ந்து தெளிவதற்காக அப்படி பாடிக் காட்டியுள்ளார்.

“உள்ளதே போதும்நான் நான் எனக் குளறியே

ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்றிப்

பாசக் கடற்குளே விழாமல் மனதற்ற

பரிசுத்த நிலையை அருள்வாய்

“பரிபுரணானந்தம்” என்ற பத்து பாடல்களின் தொகுப்பு இந்த வரிகளுடன் முடிகிறது. பத்துப் பாடல்களும் கடைசியில் ஒரே மாதிரியாகத் தான் முடியும். இதற்கு ‘மகுடம்’ வைத்தல் என்பர்.

பார்க்கும்)இடம் எங்கும்)ஒரு நீக்கம்)அற நிறைகின்ற

பரிபுர ணானந்தமே.

இதையும் சற்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இரும்பினால் ஒரு பொருளைச் செய்யும்போது, இரும்பினைக் காய்ச்சி ஊற்றும் போது, இடையிடையே காற்றுக் குமிழிகள் உண்டாகி, அந்த இடங்களில் இரும்பு இல்லாமல் விடுபட்டதாக அமையுமாம். ரயில்வே தண்டவாளங்கள் செய்யும் போது இப்படி அமைந்து விட்டால், வெயில் காலங்களில் தண்டவாளம் சூடாகி, அந்த காற்றுக் குமிழிகள் விரிவடையும் போது தண்டவாளத்தின் அளவு மாறுபடுமாம். அதனால் விபத்து நேரிட வாய்ப்பு உருவாகி விடும். அதனால், காற்றுக்

குமிழிகள் இல்லாதவாறு, முழுவதும் இரும்பினைத் தண்டவாளம் முழுமைக்கும் நிறைந்தபடி காய்ச்சி ஊற்றுவார்களாம். அதைப் போல, ஒரு இடத்தில் இருந்து மற்றொரு இடத்தில் இல்லை என்று சொல்ல முடியாதபடி, இந்த அண்டவெளி எங்கும் விராட சக்தியான பிரம்மம் மயிரளவு இடைவெளி கூட இன்றி எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்திருக்கிறது என்பதைத் தான் 'நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தம்' என்று அழகாகப் பாடியிருக்கிறார் தாயுமானவர்.

'வெப்ப இயக்க ஆற்றல் கொள்கையில்' [Thermo Dynamic Concept] எல்லாப் பொருட்களிலும் வெப்பம் இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. தொடும்போது அந்த வெப்பம் தெரிந்தாலும் சரி, பரிசுத்தினால் தெரியாத அளவு இருந்தாலும் சரி வெப்பம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. வெப்பம் இல்லாவிட்டால் அந்தப் பொருளில் இயக்கம் நின்று விடும் என்று சொல்கிறது. அதைப் போல, பிரம்மம் என்கிற விராட சக்தி எல்லா பொருள்களிலும் 'நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது.' கண்ணால் பார்க்கும் இடம் மட்டுமல்ல, மனதால் சிந்தனை செய்து மனதால் எண்ணிப் பார்க்கும் இடம் எங்கும் அந்தப் பிரம்மம் அருவமாக நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது.

தாயுமானவர் சமயம் கடந்த நிலையில் பாடுபவர். மனிதன் அடைய வேண்டிய நிலைக்கு அடிப்படையானது எது என்பதைப் பல இடங்களில் சுட்டிக் காட்டிப் பாடியிருக்கிறார். மனம் கடந்த நிலையே ஆத்ம ஞானத்திற்கு அடிப்படையானது என்பதைப் பல கோணங்களில் வலியுறுத்துகிறார். இவரது பாடல்கள் நீரோட்டமாக எளிதாக ஆழமான பொருள் கொண்டதாக காணப்படுகிறது. ரசிப்பதோடு நின்றுவிடாமல் அவரது கருத்துக்களைப் பயிற்சி செய்வோமாக.

